

Giới thiệu Cung Chủ Vương Phi

Là truyện xuyên không đặc sắc, Cung Chủ Vương Phi của tác giả Nhiễm Mẫn với nhân vật chính là cô nàng xuyên qua thành một cung thủ.

Nàng về thời cổ đại trong một tai nạn hàng không, nơi đây cực kỳ lạ lẫm và nguy hiểm. May sao nàng được một cao thủ nhận làm đồ đệ, ngày đêm tập luyện để trở thành một cung thủ tài ba.

Mọi chuyện càng trở nên éo le khi có Triệt Vương gia phúc hắc để ý đến dung nhan mặn mà của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Oanh... bùm..

Một tiếng nổ vang cả bầu trời, chiếc máy bay chở khách phát nổ giữa không trung, bốc cháy dữ dội, như một quả cầu lửa khổng lồ lao thẳng xuống biển. Chỉ trong chốc lát, những mảnh vụn còn sót lại đã cháy xém trời nổi trên mặt nước. Hơn hai trăm hành khách, không một ai sống sót, bao gồm cả nàng...

“Au, au...” Lâm Uyển Nghi mơ hồ dụi mắt. Đầu nàng đau như vừa bị búa bổ vào. Chóp chóp mắt vài cái, nàng dùng hết sức chống tay ngồi dậy. Nhìn xung quanh một lượt, nàng không khỏi sửng sốt. Nơi này, thật xa lạ! Nàng đang nằm trên một chiếc giường đá, không, nói đúng ra, thì phải là một chiếc giường được khắc hoàn toàn từ ngọc. Lâm Uyển Nghi khẽ vuốt bề mặt khối ngọc. Thật nhẵn mịn, cảm giác thực thích a! Đảo mắt một vòng xung quanh, nàng hoàn toàn có thể đại khái được bản thân đang ở đâu. Trong một hang động. Nàng đứng dậy, đi vòng quanh động một lượt. Trong động khá rộng rãi và thoáng mát, đặt một vài bàn gỗ khá cũ, trên xếp đầy sách, vách động lại treo những bức tranh kì lạ. Nữ nhân trong tranh đều là cùng một người, nhưng các tư thế nàng làm lại không hề giống nhau, hơn nữa còn rất kì lạ. Lâm Uyển Nghi tò mò thử làm theo động tác vẽ ra, nhưng chưa hiểu gì thì nàng đã có cảm giác, một nguồn lực lớn xâm nhập vào cơ thể, ép vào lục phủ ngũ tạng của nàng như muốn vỡ nát. Nàng vội vàng chỉnh lại tư thế như cũ, song cổ họng dâng lên chút ngọt tanh, nàng lập tức thổ ra một búng máu lớn. Nàng vuốt ngực ho khụ khụ, lau đi máu ở khóe môi, ánh mắt nhìn về phía các bức tranh lộ ra vẻ khó hiểu cổ quái.

Ngơ ngẩn trong động một hồi, Lâm Uyển Nghi quyết định ra ngoài. Bình thường nàng vốn là người không sợ bất kì thứ gì, nhưng đứng trước những gì mình thấy, trong tâm không nhận được mà sinh ra kinh hoàng. Nàng đang ở trong một sơn động, mà chỗ nàng đứng cách mặt đất phía dưới, có lẽ cũng vài nghìn mét là ít. Chỗ nàng đứng là một khoảng đất rất rộng rãi, bằng phẳng. Bên cạnh cửa động, có trồng một cây đào thụ, hoa đương nở rộ, dưới gốc cây, đặt một bộ bàn đá. Lâm Uyển Nghi hoàn toàn không thể nào thích ứng được với hoàn cảnh trước mắt. Không phải nàng đang ở trên máy bay sang Mĩ hay sao? Sao lại xuất hiện ở sơn động này? Mà hình như chiếc máy bay chở nàng bị cháy động cơ nên phát nổ rồi rơi xuống biển, sau đó, sau đó, nàng không thể nhớ thêm gì nữa. Lâm Uyển Nghi bực mình vò đầu, việc nàng có mặt tại nơi này, tuyệt đối không bình thường. Bất chợt trên đầu nàng vang lên một giọng nói:

“Tiểu nha đầu, người tỉnh rồi à?”

Lâm Uyển Nghi giật mình nhìn lên, thoáng cái ngớ ngàng. Người tới một đầu ngân phát tuyệt điểm, lông mày và râu cũng trắng y vậy, dài đến tận ngực. Chính giữa mi tâm, nổi bật một ấn kí hình ngọn lửa đỏ như máu. Bạch y tung bay phiêu dật xuất trần, gương mặt già nua có phần hiền từ. Từ trên cao đáp xuống, gió thổi làm bạch y bay bay, cảm giác giống như nhìn thấy tiên nhân hạ phàm vậy! Lâm Uyển Nghi tò mò mở miệng hỏi:

“Người là ai?”

Vị lão nhân kia cười cười:

“Ta là Bạch Phát lão nhân, trong giang hồ được gọi là Bạch tiên nhân!”

Nàng khẽ nhăn mày:

“Bạch Phát lão nhân? Giang hồ? Bạch tiên nhân? Nhìn ngài ta không thấy có vẻ nào giống tiên tử cả!”

Bạch Phát cười xuề xòa nhìn nàng:

“Tiểu nha đầu xinh đẹp, tên người là gì?”

Nàng chậm chạp nói:

“Lâm Uyển Nghi!”

Bạch Phát vuốt vuốt râu:

“Lâm Uyên Nghi, ài, xem trang phục của ngươi không phải người ở đây, ngươi là người nơi khác đến phỏng?”

Nàng đạm nói:

“Cũng có thể xem là vậy! Mà cho hỏi, bây giờ hiện là thời điểm nào? Nơi này là đâu? Sao ta lại ở đây?”

Bạch Phát bình thản đáp:

“Hiện giờ là đời Lăng Vương thứ 22, nơi này là Bạch Linh Sơn, ngươi là ta cứu được từ dưới chân núi trong lúc đi hái dược!”

Trong lòng Lâm Uyên Nghi khẽ động. Nàng xuyên qua? Ở hiện đại nàng cũng đọc không ít thể loại xuyên không, không nghĩ tới một ngày bản thân cư nhiên lại được trực tiếp trải nghiệm. Trên chuyến bay phát nổ kia, hẳn nàng đã chết nên linh hồn được đưa về đây. Cơ mà khoan, bộ quần áo nàng mặc trên người không phải là phục trang của thế kỉ 21 sao? Vậy là nàng đem cả thân thể xuyên đến theo. Như vậy cũng thực tốt, sống trong thân thể của chính mình dù sao vẫn thuận tiện hơn là sống bám trên thân thể người khác! Lâm Uyên Nghi đi theo Bạch Phát quay trở vào động. Lúc nhìn mấy bức tranh trên vách, tâm nàng lại nhin không được có chút sợ sệt cùng gai người. Bạch Phát thấy điệu bộ của nàng thì tò mò hỏi:

“Tiểu nha đầu, sao vậy?”

Nàng chỉ tay về phía các bức tranh:

“Mấy bức tranh đó...”

Bạch Phát “à” lên rồi nói:

“Đó là bí kíp tâm pháp của ta! Người luyện được nó sẽ trở thành đệ nhất thiên hạ. Nhưng bắt buộc phải luyện theo trình tự cẩn thận, nếu không, sẽ phải gánh chịu hậu quả nghiêm trọng, nhẹ thì toàn bộ kinh mạch đều bị gãy đứt, nặng thì tẩu hỏa nhập ma. Nói rõ ra, đây cũng là một loại tâm pháp nguy hiểm, nhưng một khi đã luyện được rồi, ngươi sẽ trở thành cường giả trong cường giả!”

Nàng khẽ gật đầu:

“Ra vậy? Thảo nào...”

Thấy phản ứng của nàng, Bạch Phát liền hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Nàng chỉ vào một bức tranh, nói:

“Vừa nãy ta tò mò thử một chút, nào ngờ bị khí ép cho thổ huyết! Đến bây giờ nghĩ lại, vẫn thấy rùng mình!”

Trông mặt Bạch Phát co rút mẫn liệt. Nha đầu này... Người bình thường làm vậy không khéo sớm đã bị ép cho tan xương nát thịt rồi, nha đầu này vậy mà chỉ bị học máu. Bản thân hẳn lúc đầu cũng bồng bột như nàng, cuối cùng phải nằm tịnh dưỡng suốt một tuần trời mới hoàn toàn bình phục., mà nhìn nha đầu trước mặt, ngoại trừ bị dọa cho sợ, cũng không thấy nàng hiện ra thần sắc gì khác. Tư chất của nha đầu này, vượt xa so với người bình thường. Cực phẩm này không thu, lão tử hẳn sẽ đi đầu xuống đất!

Nghĩ nghĩ, Bạch Phát hướng nàng tươi cười lấy lòng:

“Tiểu nha đầu, có muốn làm đồ đệ ta không?”

Nàng ngạc nhiên:

“Tại sao?”

Bạch Phát nhìn nàng cười ngoác miệng:

“Nha đầu, vì ngươi rất là có thiên tư nha! Lão tử ta sống gần 100 năm nay còn chưa thấy người nào như ngươi! Theo làm đồ đệ ta đi, ta sẽ đem toàn bộ võ công truyền lại cho ngươi. Đến lúc ngươi luyện thành, trên giang hồ tuyệt không có người là địch thủ!”

Nghe những lời dụ dỗ này của Bạch Phát, trong đầu Lâm Uyên Nghi âm thầm tính toán. Xem chừng về nghiêm túc của Bạch Phát, ắt hẳn hẳn không hề nói đùa. Nàng ở hiện đại tuy rằng cũng là cao thủ làng võ thuật, nhưng đây là cổ đại, mấy môn võ đó thực sự chẳng thấm vào đâu, huống chi công phu của người cổ đại rất cao a! Nếu có chút ít võ công, xem ra cuộc sống sau này sẽ dễ bớt phiền toái. Còn nữa, theo làm đồ đệ của lão đầu này, có lẽ không tệ! Ít nhiều xem công phu của hắn, cũng thuộc hàng tôn giả! Nghĩ vậy, nàng khẽ gật đầu, nói:

“Được rồi, ta đồng ý!”

Bạch Phát sung sướng đến độ nhảy dựng lên, miệng lại càng ngoác rộng ra hơn, hớn hờ nói:

“Tốt, tốt lắm, giờ cúi lạy sư phụ người, dập đầu ba cái đi!”

Nàng chậm rãi quỳ xuống, hướng Bạch Phát dập đầu ba lần, nói:

“Đồ đệ xin ra mắt sư phụ!”

Bạch Phát cười đến không khép miệng lại được. Phen này thu hoạch lớn a!

Hắn hướng nàng cười:

“Được rồi, người ở lại đây ba năm, học xong hết bí tịch cùng bí pháp, ta sẽ cho người xuống núi!”

Lâm Uyển Nghi chỉ khẽ gật đầu. Bạch Phát sắp xếp cho nàng ở trong sơn động, chiếc giường kia, hắn coi như tặng nàng làm tín vật sư đồ. Đó là khối Bạch Ngọc Băng Tâm ngàn năm được lấy từ trên đỉnh cao nhất của Bạch Linh Sơn này, chứa đựng công lực thâm hậu, nếu mỗi ngày đều hấp thu nội lực từ nó, chỉ cần chưa đầy một tháng, đã có thể sở hữu một cỗ nội lực kinh người, trên đời khó ai bì kịp. Bắt đầu từ hôm đó, Lâm Uyển Nghi rũ bỏ hết mọi tâm tình, chuyên tâm ngồi trong sơn động tu luyện nội pháp. Sách dạy võ công trong động rất nhiều, nàng dùng hầu hết thời gian vào việc đọc và áp dụng. Bạch Phát thường xuyên đến xem tiến trình tu luyện của nàng, đồng thời cũng giúp nàng trong việc áp dụng vào ứng chiến. Thật nhanh, thời hạn ba năm đã đến...

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Rời đi Bạch Linh Sơn

Ba năm trôi qua...

Lâm Uyển Nghi lúc này đã trở thành một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Gương mặt nhỏ nhắn, cái cằm thon thon, gò má ửng lên sắc hồng nhàn nhạt, thủy mâu xinh đẹp trong vắt như nước, lại mơ hồ sâu không thấy đáy, hàng mi dài cong cong như cánh bướm, mày kẻ thon đẹp, sống mũi cao thẳng, đôi môi hoa đào no đủ, dù không thoa son vẫn đỏ mọng mê người (oa, muốn cắn một phát quá!), hàm răng trắng muốt, đều như hạt bắp, ba ngàn tóc đen dài rủ xuống, được cột lên gọn gàng bằng một sợi ruy băng màu trắng. Ảnh hưởng từ Bạch Phát, nàng cũng thích mặc bạch y. Sau ba năm, cơ thể nàng trở nên quyến rũ hơn, đường cong mềm mại là lướt hiện ra, mặc dù nàng đã hai mươi hai tuổi, nhưng không hiểu sao thân thể từ lúc xuyên đến chỉ như tiểu cô nương mười bốn mười lăm, tuy nhiên nàng phát dục nhanh, trên người lờ lờ rõ ràng, đến Bạch Phát lúc nhìn nàng cũng không khỏi đỏ mặt. Lúc đó nàng sẽ nhân cơ hội chọc ghẹo một phen. Lão đầu này cũng đáng yêu vô cùng nha!

Lâm Uyển Nghi ngồi xếp bằng, hai tay để trên đầu gối, thả lỏng toàn thân, tiến hành vận khí. Khí huyết trào dâng trong cơ thể nàng như sóng cuộn, không ngừng như muốn được giải phóng. Nàng từ từ tập trung tinh thần, nội lực phát ra, bao xung quanh cơ thể nàng, khí huyết được tập trung dồn cả vào hai tay. Đột nhiên nàng mở bừng mắt, hét lên một tiếng, kinh lực tập trung ở tay được phát ra, đánh thẳng vào vách động. Âm một tiếng, lớp đá ở vách động bị chưởng phong của nàng đánh nát vụn. Nàng hít thật sâu, ép nội lực toàn bộ xuống đan điền, thở ra một cái rồi đứng dậy. Bạch Phát đứng ở cửa động, nhìn đồng hồ nát trước mặt, thở dài:

“Đồ đệ, con lại đột phá được công lực rồi!”

Lâm Uyển Nghi mỉm cười, đi đến chỗ hắn:

“Sư phụ!”

Bạch Phát của ba năm trước thế nào, ba năm sau vẫn cứ như vậy, dường như thời gian không làm ảnh hưởng đến vẻ ngoài của hắn. Ba năm qua Tiểu Nghi nàng ngồi trong sơn động tu luyện nội lực và võ công. Tất cả cổ thư trong động đều bị nàng đọc hết, hầu như đó là bí tịch tâm pháp. Cái nàng đang luyện là Huyền Thiên Tâm pháp. Bí kíp võ công của Bạch Phát nàng học hai năm đã thuộc hết, không sót lại quyền nào, còn chưa kể đến việc chiếc giường kia chính là Bạch Ngọc Băng Tâm ngàn năm, mỗi ngày nàng đều hấp thụ công lực ở đó khiến nội lực càng lúc càng cường đại. Dưới sự giúp đỡ cùng chỉ dạy tận tình của Bạch Phát, nàng đã thuận lợi mà tu luyện gần xong Huyền Thiên Tâm pháp, vốn là thứ tâm pháp lợi hại nhất thiên hạ.

Thực lực của nàng sớm đã vượt qua Bạch Phát, đạt tới ngưỡng tôn giả trong đại lục này.

Bạch Phát nhìn nàng từ ái. Tiểu nha đầu này, thật không phụ sự kì vọng của hắn, qua ba năm đã có thể đột phá đến mức này, người bình thường không thể làm vậy, khiến hắn thật cao hứng. Mặc dù thực lực của nàng trên hắn khiến người làm thầy như hắn có điểm xấu hổ, nhưng lại vẫn ngăn không được sinh tự hào với đồ đệ này. Lâm Uyển Nghi đi tới cạnh Bạch Phát.

“Sư phụ, con sắp đột phá thành công tầng cao nhất của Huyền Thiên Tâm pháp rồi!”

Bạch Phát khẽ nói:

“Nha đầu...”

“Đạ?”

“Thời hạn ba năm đã kết thúc, con có thể xuống núi rồi!”

Lâm Uyển Nghi ngạc nhiên:

“Con chưa đột phá xong Huyền Thiên Tâm pháp mà?”

Bạch Phát mỉm cười:

“Nếu cứ tiếp tục ở lại Bạch Linh Sơn này, con sẽ mãi không thể đột phá tầng cao nhất đâu! Nếu muốn vậy, con phải xuống núi, đi tìm lão bằng hữu của ta, là Ân Si lão nhân, hắn sẽ giúp con!”

Uyển Nghi ngẩn ra:

“Ân Si lão nhân? Người đó là ai ạ?”

Bạch Phát mỉm cười :

“Một người bằng hữu tốt của ta, Huyền Thiên Tâm pháp này, là tâm huyết cả đời của ta và hắn. Có điều ta vô phương giúp con đột phá được tầng cao nhất, nhưng hắn có thể, bởi năm xưa cuốn cô pháp bị chia làm hai nửa, ta giữ phần đầu, còn hắn giữ phần cuối, từ đó ta cũng không tìm được tung tích của hắn, nhưng vẫn nghe trong thiên hạ đồn đại rằng hắn đã ẩn cư ở đâu đó trong Thần Nguyệt quốc!”

Nàng hơi nheo mắt lại, nhìn Bạch Phát một cách mờ ám :

“Vậy cũng đồng nghĩa với việc, sư phụ người cũng không đột phá được tầng cao nhất Huyền Thiên Tâm pháp?”

Bạch Phát hơi đỏ mặt, ho khan :

“Khụ, đúng vậy!”

Uyển Nghi liếc liếc hắn, rồi gật gật đầu, liên tục nói :

“À, ra vậy, ra vậy, thật là tiếc, chắc chắc,...”

Bạch Phát nhìn bộ dạng của nàng, xấu hổ gất lên :

“Đừng có nhìn sư phụ người như vậy nha! Nếu mà tính ra, ta vẫn còn hơn cái tên đó nhiều đấy, ít ra Huyền Thiên Tâm pháp có mười tầng thì ta đã luyện tới tầng thứ tám, còn hơn hắn không luyện được tầng nào! Hừ!”

Uyển Nghi nhìn dáng vẻ giận dỗi của sư phụ mình thì bật cười, vội nói :

“Được rồi, sư phụ, người bớt giận! Vậy ngày mai con sẽ xuất phát!”

Bạch Phát gật đầu, nhìn nàng một lúc rồi nói :

“Vậy tốt, sau mười năm nữa, hãy quay trở lại Bạch Linh Sơn này để gặp ta! Nhớ là phải tìm gặp bằng được Ân Si lão nhân! Trong giang hồ hắn là kẻ cực kì biến thái! Đồ đệ người xem ra sẽ gặp khó khăn đấy!”

Uyển Nghi không nói gì, chỉ cười thầm trong bụng, sư phụ của nàng rõ ràng là một kẻ biến thái rồi, bằng hữu tốt của biến thái thì làm sao mà không biến thái cho được?

Sáng hôm sau, nàng thức dậy, sắp đồ bỏ vào hành lí. Bạch Phát cho gọi nàng lại. Hai sư đồ ngồi xếp bằng, một tay Bạch Phát đặt trên trán nàng, một dòng khí lưu cú vậy mà rót vào trong cơ thể nàng, đến khi hắn bỏ tay ra, trên trán nàng xuất hiện ấn kí hình hoa đào yêu điểm, hợp với vẻ đẹp của nàng tạo nên sự điểm lệ khó tưởng. Bạch Phát cười từ ái:

“Ấn kí là trọng trưng cho những người luyện Huyền Thiên Tâm pháp, ấn kí này, có thể sẽ có ích cho con! Để Ân Si nhìn thấy ấn kí này, hắn sẽ nhận ra thân phận của con!”

Nàng không nói gì, chỉ vận lực làm ấn kí tạm thời biến mất, cứ để như vậy, thật quá chói mắt. Bạch Phát còn đưa cho nàng ba món vũ khí. Một cổ cầm, một chùy thủ, và một sáo ngọc cốt băng. Cổ cầm cùng sáo ngọc giống nhau, rót nội lực vào, đến khi âm phát ra sẽ chính là thứ âm khí lợi hại nhất có thể lấy mạng kẻ thù. Thanh chùy thủ, Bạch Phát chỉ dặn khi nào nàng thực sự đột phá được Huyền Thiên Tâm pháp, mới có thể sử dụng. Nhét vào tay nàng đủ thứ xong, Bạch Phát mới chịu cho nàng đi. Lâm Uyển Nghi dùng khinh công, phi nhanh xuống núi. Bạch Phát đứng trên cao nhìn xuống thân ảnh nàng khuất dần, sụt sịt khóc. Cũng may địa hình Bạch Linh Sơn không dốc lắm, dọc đường thỉnh thoảng lại có gờ đá nhô ra cho nàng bám vào. Vậy nên nàng thuận lợi một đường xuống được chân núi, ngoại trừ việc y phục có vài chỗ bị bẩn ra, nàng không hao tổn chút khí lực nào.

Chân Bạch Linh Sơn là một khu rừng rậm rạp, Lâm Uyên Nghi đứng bần thần trên đường, nhìn lên Bạch Linh Sơn sương trắng bao phủ mù mịt, khẽ nói:

“Sư phụ, đồ đệ đi đây!”

Nàng theo đường mòn đi về phía trước. Đến giữa trưa, nàng tới bên một con suối. Uyên Nghi ngồi xuống cạnh tảng đá, lôi tay nải ra xem, lúc nàng đi quên chưa có xem qua. Bên trong tay nải, ngoại trừ y phục, lương khô đi đường, vài cuốn tâm pháp, thêm thanh chủy thủ và sáo ngọc, thì số còn lại, chính là toàn ngân phiếu, vàng lá, còn có bạc vụn. Với số tiền này, dù nàng ăn tiêu xa hoa, ít nhiều cũng duy trì được vài năm. Uyên Nghi méo mặt. Hèn gì nàng thấy tay nải nặng vậy! Nàng nhấc chủy thủ lên xem xét, chép miệng, rồi lại cất vào. Ăn một chút lương khô, uống nước suối, nàng ngồi nghỉ ngơi một lúc. Với tốc độ này, chỉ cần 1 ngày nữa, là có thể ra khỏi rừng. Ra khỏi khu rừng này, sẽ đến thẳng Liêm thành của Thần Nguyệt quốc, đó cũng là điểm dừng đầu tiên trong cuộc hành trình của nàng, còn phải tìm Ân Sĩ lão nhân nữa. Nghỉ ngơi xong, Uyên Nghi lấy từ suối đầy một bình nước, rồi lại tiếp tục lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Huynh đệ Lục Gia trang

Đi được một quãng, bước chân nàng khựng lại. Trong không khí, phảng phất truyền tới mùi máu tươi. Đi tiếp một quãng nữa, nàng có thể nghe được tiếng đao khí va chạm mãnh liệt. Ngay lập tức, nàng dựng khinh công lao về phía đó. Nấp sau một thân cây, Uyên Nghi hé mắt nhìn ra. Một đám hắc y nhân đang giao đấu với hai cái nam tử, một lục y một tử y. Đứng run rẩy ở một bên còn có hai nữ nhân, một tiểu cô nương và một phụ nhân. Qua cách ăn mặc, dễ dàng nhìn ra họ thuộc tầng lớp cao quý. Trên đất la liệt xác chết, đa số là hắc y nhân, còn có vài người mặc thường phục vải thô, chắc là gia nhân theo hầu mấy người kia. Uyên Nghi leo lên cây ngồi, chọn chỗ thoải mái nhất, bộ dạng nhàn nhã nhìn cảnh tượng máu me phía dưới, giống như đang xem một bộ phim cô trang đang diễn cảnh chém giết. Những người kia hoàn toàn không hề phát giác ra được sự hiện diện của nàng. Hai người nữ nhân sắc mặt tái nhợt, chột tiểu cô nương la hoảng lên:

“Lâm ca ca, coi chừng!”

Uyên Nghi nhìn lại. Tử y nam tử đang mài đánh giết với đám người phía trước, không nhận ra đằng sau có một đại đao đang bổ xuống. Lục y nam tử đang chận vật với đám hắc y nhân, không kịp hỗ trợ. Uyên Nghi thần nhiên ngắt một chiếc lá, ánh mắt khẽ lóe lên, mảnh lá cây như mũi tên phóng thẳng về phía hắc y nhân. Chỉ thấy đại đao kia đã bổ xuống một nửa thì vô lực rơi xuống, mà hắc y nhân kia cũng ngã xuống theo, máu từ cổ trào ra. Phía sau gáy, mảnh lá cây cắm sâu vào cổ hắc y nhân. Tử y nam tử vừa vung tay lên, một đường kiếm chém bay đầu của tên đang giao chiến với mình, quay lại nhìn tên hắc y nhân đã tắt thở nằm ngay cạnh chân, thanh đại đao vẫn còn đang cắm bên cạnh, mảnh lá cây mỏng manh vậy mà khiến động mạch cổ của hắn bị cắt nát, chảy máu tử y nam tử xẹt qua chút âm u. Lục y nam tử cũng vậy. Hai người nhanh chóng xử lý đám hắc y nhân, rồi nhìn đảo mắt xung quanh. Uyên Nghi lười biếng ngồi trên cây, vô thức ngáp một cái. Cái ngáp này của nàng lại khiến cho hai nam tử kia phát hiện. Tay của tử y nam tử khẽ động, một chủy thủ chính xác bay thẳng về phía nàng. Uyên Nghi cười nhẹ, khẽ di chuyển thân mình, thanh chủy thủ “phập” một cái cắm sâu vào thân cây phía sau nàng, ngáp tới tận chuôi.

Lục y nam tử lạnh giọng quát lên:

“Ra đây!”

Uyên Nghi than nhẹ một tiếng, kéo mạng lên che đi nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt xinh đẹp, thuận tay rút thanh chủy thủ ra, nhẹ nhàng nhảy xuống. Nàng chậm rãi đi ra từ phía sau thân cây, ưu nhã phui phui bụi trên y phục, ánh mắt lúc này mới nhìn về phía bốn người kia, hươ hươ chủy thủ trong tay, có chút châm chọc nói:

“Đây là cách đối đãi với ân nhân của các vị sao?”

Tay nàng khẽ siết một cái, thanh chủy thủ lập tức hóa ra bụi bay đi. Uyên Nghi âm thầm đánh giá hai nam tử trước mặt, một người có vẻ âm trầm, người còn lại nho nhã ôn nhuận, hai cái hảo soái ca mỗi người một kiểu. Nhìn thấy nàng, trong mắt hai nam tử đều hiện lên kinh diễm, nhất là tử y nam tử, hắn nhìn vào đôi mắt trong như nước của nàng, ngây ngốc không rời ra được. Nàng cũng không kiêng kị gì mà nhìn vào mắt hắn. Tâm mắt hai người giao nhau, tử y nam tử có chút xấu hổ thu lại, hướng nàng khom lưng, ôm quyền nói:

“Đã mạo phạm, là tại hạ thực thất lễ, mong cô nương thứ tội. Chẳng hay cô nương có thể cho biết quý danh để tại hạ báo đáp ơn nghĩa cô nương cứu một mạng?”

Nàng uể oải nâng mắt, nói:

“Trước khi hỏi tên người khác, các người không nghĩ nên tự giới thiệu bản thân hay sao? Đây là phép lịch sự tối thiểu đấy!”

Tiểu cô nương nghe nàng nói vậy thì sa sầm mặt, nhìn nàng quát:

“Nữ nhân không biết tốt xấu này! Lâm ca ca đã hỏi tên của ngươi, ngươi lại còn kiêu ngạo. Ngươi nghĩ ngươi là ai?”

Uyển Nghi lười biếng liếc nàng ta một cái, tiểu cô nương kia bị nàng nhìn thì có chút chột dạ, vội cúi đầu xuống. Hai nam tử kia khó chịu nhìn nàng ta, lục y nam tử lên tiếng, trong ngữ điệu ẩn chứa sự trách móc:

“Tư Yên, muội đừng vô lễ, nàng là ân nhân cứu mạng của đại ca!”

Nữ tử tên Tư Yên oán hận liếc nàng một cái, nhỏ giọng ủy khuất:

“Nàng là ân nhân cứu mạng của Lâm ca ca, cũng chẳng phải ân nhân cứu mạng của muội, có gì bất muội phải hữu lễ với nàng chứ?”

Tư y nam tử lạnh giọng quát:

“Tư Yên!”

Tư Yên im bặt. Lúc này Uyển Nghi mới khẽ mở miệng, ý cười trong suốt bên môi, nhàn nhạt nhìn Tư Yên:

“Tư Yên cô nương nói cũng thực đúng. Ta là ân nhân của vị tử y công tử đây, cũng chẳng phải nàng. Vậy Tư Yên cô nương, nếu đã không liên quan đến cô nương, thì chuyện giữa ta và vị công tử đây, còn phiền đến cô nương có ý kiến sao?”

Tư Yên trừng lớn mắt nhìn nàng, ngây ngốc không thể mở miệng phản bác câu nào, hồi lâu nước mắt vòng quanh, thoáng cái rơi xuống, nàng gục đầu vào lòng phụ nhân bên cạnh ủy khuất khóc lớn. Phụ nhân kia cũng đành ôm nàng vào lòng an ủi. Phía bên này, tư y nam tử cúi nàng một lễ, cười như gió xuân nói:

“Tại hạ Lãnh Trúc Lâm, đại thiếu gia Lục Gia trang, hôm nay nợ một ơn cứu mạng của cô nương, không biết nên dùng cách gì để hồi đáp ơn này?”

Nàng phát tay, đáp:

“Chẳng qua là tiện tay thì giúp thôi, ta không cần hồi đáp!”

Lại liếc sang nam tử lục y bên cạnh:

“Còn vị này?”

Lục y nam tử vội cười nói:

“Thất lễ rồi, tại hạ là Nhị thiếu gia Lục Gia trang, Lăng Chính Hạ, ra mắt cô nương. Vị này là muội muội của ta, Lăng Tư Yên, tính khí nàng có chút nóng nảy, mong cô nương rộng lượng bỏ qua!”

Nàng nâng mi, thản nhiên nói:

“Không sao, ta không thích so đo với tiểu hài tử!”

Mí mắt mấy người kia nghe xong câu này khẽ giật giật. Nàng cùng lắm cũng chỉ mười lăm tuổi, mà lại dùng ngữ khí như của trưởng bối nói chuyện, thật là có chút kì lạ. Tư Yên vẫn dùng ánh mắt oán hận nhìn nàng, hằn học:

“Nữ nhân kia, đại ca của ta đã nể mặt ngươi mà giới thiệu trước rồi, ngươi lại còn không biết lễ?”

Nàng cũng lười đi đối chọi với nàng ta, trực tiếp bỏ sang một bên, hướng hai người nam tử kia nói:

“Lâm Uyển Nghi!”

Lãnh Trúc Lâm lại hướng nàng ân cần hỏi thăm:

“Chẳng hay cô nương là người ở đâu đến? Sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Nàng nhàn nhạt đáp:

“Ta tính đến Liêm thành của Thần Nguyệt quốc để thưởng ngoạn, trên đường phải đi qua khu rừng này, thấy chỗ này có náo nhiệt nên nhảy vào xem thôi. Còn về việc ta ở đâu đến, nói ra thì nhị vị công tử đây cũng chẳng biết đâu!”

Đoạn nàng ngẩng lên nhìn trời, rồi nói:

“Mà thôi, bản cô nương phải đi rồi, không rảnh tiếp các vị! Cáo từ!”

Uyển Nghi nói xong liền phát tay áo phi thân rời đi. Lãnh Trúc Lâm chỉ kịp nói với theo:

“Cô nương, ân cứu mạng của cô nương, Lâm mỗ xin ghi nhận. Sau này cô nương chỉ cần có việc khó khăn, có thể đến Lục Gia trang ở Bách thành, tại hạ nhất định sẽ dốc hết sức giúp đỡ, tuyệt không chối từ!”

Thanh âm vang vọng khắp núi rừng, hiển nhiên là đã sử dụng nội lực truyền đi. Khóe môi Lâm Uyển Nghi cong lên nụ cười tà. Tốt, sau này nếu nhàm chán, nàng nhất định sẽ đến Lục Gia trang quây một phen! Tốc độ dưới chân nàng nhanh hơn, thân ảnh nhanh chóng mất hút. Từ Yên bĩu môi:

“Lâm ca ca việc gì phải làm vậy chứ? Dù gì cũng chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi!”

Lăng Chính Hạ chán nản nhìn nàng ta:

“Từ Yên, muội làm thế sẽ khiến đại ca giận đấy. Nàng dù gì cũng đối đại ca có ân. Hơn nữa, theo thái độ của đại ca, hiển nhiên là đã động tâm rồi, muội bớt cái thói chanh chua ấy đi!”

Từ Yên nghe vậy, gương mặt xinh đẹp thoáng cái biến sắc, giấy này lên:

“Không được, đại ca ca, huynh ấy là của muội! Nàng ta bắt quá chỉ là cái sừ nữ không đáng để ý, Lâm ca ca vì cái gì mà động tâm với nàng chứ?”

Lăng Chính Hạ khó hiểu nhăn mày:

“Sao muội biết nàng là sừ nữ?”

Từ Yên vội vàng nói:

“Nếu không phải là sừ nữ thì sao nàng ta lại phải che mặt? Chính là vì dung mạo quá đối xấu xí nên mới xấu hổ không muốn cho ai nhìn thấy! Ngủ đại nương, bà nói ta nói có đúng không?”

Ngủ đại nương thờ dãi, có chút khó xử không biết phải đáp sao. Lăng Chính Hạ vẫn không thôi:

“Nhờ đâu là do dung mạo của nàng quá mức tuyệt thế nên mới không muốn cho ai biết, sợ rước lấy phiền toái thì sao? Người ta cũng không như muội đâu...”

Nói nàng là sừ nữ, Lăng Chính Hạ hẳn tuyệt không tin. Đôi mắt đẹp nhường vậy, mà lại ở trên gương mặt một sừ nữ sao? Đánh chết hẳn cũng không thể tin! Từ Yên tức giận trừng mắt nhìn ca ca mình:

“Sao huynh cứ bênh vực nàng ta vậy? Huynh thích nàng ta rồi phải không? Ngủ đại nương bà xem, huynh ấy vì một nữ nhân không rõ lai lịch mà đối xử bất công với muội muội ruột của mình kia!”

Ngủ đại nương thực cảm thấy đồng cảm với Nhị thiếu gia, có một muội muội như vậy... Nhưng tiểu thư nói nàng kia là sừ nữ bà cũng không tin. Đôi mắt của nàng kia rất đẹp, trong vắt như mặt hồ mùa thu, lại sâu như vực thẳm không thấy đáy, thoáng nhìn vào sẽ có cảm giác trầm mê, sẽ bị mị lực kinh người từ ánh mắt đó thu hút, không thể dứt ra được. Lăng Chính Hạ chán nản quay đi, không nhìn Từ Yên nữa, muội muội hẳn, cái tính khí kiêu ngạo phải đến khi nào mới bỏ được a? Từ đằng trước truyền đến thanh âm của Lãnh Trúc Lâm:

“Chúng ta đi thôi!”

Thanh âm đậm đặc, chính là nghe không ra vui buồn hi vọng. Chính Hạ liếc Từ Yên một cái, nàng cắn môi, bộ dáng nhu thuận đi theo phía sau.

(sừ nữ: nữ nhân xấu xí)

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Được ủy thác

"Oa..." Lâm Uyển Nghi thoải mái vươn vai, ngáp dài. Nàng nhanh nhẹn nhảy từ trên cây xuống, vuốt lại y phục, khoác tay nài lên, tiếp tục đi. Liềm thành đã gần lắm rồi. Trong không khí mát mẻ, bất chợt nổi lên từng tầng sát khí dày đặc, thoáng qua mùi máu tươi nhàn nhạt. Uyển Nghi nhăn mày. Hình như, đạo này đang rộ lên xu hướng đến Bạch Linh Sơn này tổ chức ám sát thì phải? Hôm qua một trận rồi hôm nay lại tiếp tục! Nhưng đoán chừng sát khí nặng thế này, người tới nhất định là cao thủ. Nàng phải nhanh chóng chạy đi xem nào nhiệt a! Vẫn cách thức cũ, nàng ngồi trên cành cây ngoác xuống.

Oa, hảo lợi hại!

Một bạch y lão nhân đang một mình chống lại hơn 10 cái hắc y nhân. Đám hắc y nhân kia kẻ nào ra tay cũng tàn độc, toàn nhắm chỗ hiểm mà chém tới.

Bạch y lão nhân xem chừng có chút chật vật, bạc mỗi tít tái dần chuyển đen, hiển nhiên là đã trúng độc. Uyển Nghi mang về mặt tràn đầy hứng thú nhìn trận chiến không cân sức phía dưới. Bạch y lão nhân vừa chém bay nửa đầu của một tên, xoay người lại cho một tên khác một nhát trí mạng, thoảng cái đã có hai hắc y nhân ngã xuống, máu me be bét, huyết nhục mơ hồ. Đám hắc y nhân dồn cả về một bên, một tên chìa đao vào người lão nhân, lớn giọng quát:

“Lão già, ngươi sống đến tuổi này rồi mà còn không chịu quy nhập phật gia, tham lam chiếm giữ Chi Ân huyền công, chi bằng ngươi đem giao cho bọn ta, để bọn ta phát huy chúng!”

Bạch y lão nhân giận dữ nói:

“Đám nghịch đồ các ngươi thì có tư cách gì? Câu kết tạo phản, giết chết đồng học, ta thà đem Chi Ân huyền công hủy đi cũng không để nó rơi vào tay bọn nghịch đồ như các ngươi!”

Một hắc y nhân nghe vậy lại quát lên:

“A lão già ngươi khẩu khí lớn lắm! Nếu vậy, để bọn ta thay ngươi kết thúc cái mạng già kia!”

Bạch y lão nhân không nhàn mảy lấy một cái, chỉ lao lên, hét lớn:

“Bớt sàm ngôn đi! Tiếp chiêu!”

Chỉ thấy hắc y nhân vận chân khí, từng tầng nội lực tuôn trào, phát ra ánh kim quang chói mắt, tay hắc xếp lại, tụ chân khí về lòng bàn tay. Chân khí phát ra có màu đen, lượn lờ giữa hai tay, không khí xung quanh giống như đang dần bị rút cạn. Uyển Nghi khẽ than. Tuyệt chiêu của người này, nàng chưa thấy qua bao giờ, xem ra rất cường đại. Những hắc y nhân còn lại sắc mặt biến đen, vội vàng vận khí tạo ra một lớp chắn. Bạch y lão nhân hô "phá" một tiếng, luồng tụ khí trong tay bị đẩy mạnh ra, quét sạch tất cả mọi thứ trên đường đi, tấn công thẳng về phía đám hắc y nhân, đánh mạnh vào lá chắn của bọn chúng. Oanh một tiếng nổ đinh tai nhức óc, chấn động cả một vùng rộng lớn. Bạch y lão nhân phun ra một ngụm máu, ho vài cái, vẫn không ngừng đẩy nội lực kinh người tiến công đám hắc y nhân. Bên đám hắc y, do có lợi thế về số lượng, nên chỉ có vẻ choáng váng, nhưng hình như bị ảnh hưởng, cử động có vẻ nặng nề, khóe miệng cũng ứa máu. Hai bên không ngừng dùng nội lực đấu nhau. Lâm Uyển Nghi đột nhiên nổi lòng nhân đạo muốn cứu vị lão nhân kia, tay nàng cho vào trong thất lưng, xuất ra vài cây ngân châm, ánh bạc sáng ngời. Tay khẽ vung lên, ngân châm vun vút lao đi, chính xác cắm ngay từ huyết của đám người hắc y nhân. Chỉ thấy bọn chúng không kịp kinh hô, thất khiếu chảy máu, ngã lăn ra tắt thở. Bạch y lão nhân kinh ngạc kèm theo sùng sốt, thu hồi công lực, nhưng hắc y lại lập tức học ra một búng máu to, khụy xuống. Hắc y run run hỏi:

“Là vị cao nhân phương nào đã cứu lão phu? Xin mời bước ra, lão phu ta xin nói lời cảm tạ.”

Uyển Nghi từ trên cây nhảy xuống, đi đến trước mặt hắc y. Trong mắt bạch y lão nhân hiện lên tia kinh hi nhìn nàng. Nha đầu này, còn trẻ như vậy đã có công phu thâm hậu, sau này chắc chắn sẽ trở thành cường giả trong thiên hạ. Xem ra hắc y đã tìm được người thích hợp rồi! Bạch y lão nhân ôm ngực, dựa vào tảng đá bên cạnh, suy yếu nói với nàng:

“Cô nương, lão phu là Đoạn Kinh Ngân, là cung chủ Vô Cực cung trên giang hồ, hôm nay mắc nợ cô nương một mạng, ân cứu mạng của cô nương, kiếp này e là lão phu không thể báo, chỉ có thể dùng sức tàn lăm chút việc, cũng coi như để báo đáp cô nương. Thịnh cô nương hãy quý xuống!”

Lâm Uyển Nghi khó hiểu nhăn mày, nhưng vẫn thuận theo quý xuống.

“Thịnh dập đầu ba lần!”

Ừ thì nàng dập đầu!

“Đưa tay ra trước mặt!”

Nàng đưa tay ra, Đoạn Kinh Ngân cầm lên trường kiếm bên hông, đặt vào tay nàng. Rồi bàn tay dời đến, đặt trên đỉnh đầu nàng, ấn mạnh xuống. Lâm Uyển Nghi nhăn nhó muốn kêu đau, nhưng giây tiếp theo nàng đột nhiên cảm nhận huyết mạch toàn thân sôi trào, một dòng khí lưu chuyển, từ đỉnh đầu nàng truyền khắp toàn thân, đã thông toàn bộ kinh mạch trong cơ thể, giống như một dòng nước mát len lỏi, nàng cảm thấy cơ thể thoải mái dị thường. Trong lúc nàng còn đang mơ hồ, bên tai đã truyền tới thanh âm của bạch y lão nhân Đoạn Kinh Ngân:

“Nha đầu, ngươi đã tiếp nhận Đoạn Trường kiếm của ta, lại hấp thụ tâm pháp cùng nội lực của ta, từ thời điểm này, ngươi chính là đệ tử truyền nhân của Đoạn Kinh Ngân ta, cung chủ kế nhiệm của Vô Cực cung!”

Lâm Uyển Nghi giật mình, trong đầu nổ bùm một cái! Trời ạ! Cung chủ Vô Cực cung? Nàng còn phải đi tìm Ân Si lão nhân để đột phá Huyền Thiên Tâm pháp, làm sao tiếp nhận nổi đây? Nhìn về mặt khô sờ của nàng, khóe miệng Đoạn Kinh Ngân khẽ giật giật. Biểu tình của nàng, sao lại kì quái như vậy? Hắc y dùng giọng nói suy yếu cầu xin nàng:

“Nha đầu, ta biết ngươi thực không muốn, nhưng bây giờ tình hình Nguyệt cung đang rối loạn, đệ tử trong cung một phần đi theo phản đồ làm loạn, nếu để ngoại nhân biết được, thiên hạ sẽ đại loạn, lão phu lực bất tòng tâm, không thể làm gì được, tự cảm thấy hổ thẹn với cung chủ bao đời của Nguyệt cung. Nha đầu, lão phu xin quý ở đây cầu xin ngươi... khụ... khụ...”

Đoạn Kinh Ngân kích động phun ra một búng máu. Lâm Uyển Nghi hốt hoảng, cuống cuồng gạt đầu:

“Được rồi, ta chấp nhận. Ta sẽ thay ngài quản lý Vô Cực cung. Nhưng liệu đám đệ tử trong cung có chấp nhận không? Chỉ sợ bọn họ lại ngờ ta là kẻ

xấu, xông vào đánh hội đồng rồi đá đít ta ra khỏi cung thì sao?”

Đoạn Kinh Ngân bật cười, thò tay vào trong áo, lôi ra một miếng ngọc bội tinh xảo, màu đen tuyền, hai mặt khắc hình hai con rồng, nhưng chỉ là bộ xương, lộ ra vẻ hung ác dữ tợn, hắc ngọc tỏa ra thứ ánh sáng ma mị.

“Nha đầu nguoi ăn nói thật lỗ mãng! Nguoi không cần lo, cầm miếng ngọc bội này đến gặp Hắc Bạch hộ pháp, bọn hắn sẽ nhận ra. Miếng ngọc này là tượng trưng cho thân phận cung chủ của nguoi.”

Lâm Uyển Nghi cầm lấy, Đoạn Kinh Ngân lại rút ra hai cuốn sách:

“Đây là phương thức tu luyện cổ pháp Chi Ân huyền công của ta, hãy cố gắng tu luyện, nguoi rất có thiên tư, sẽ dễ luyện được thôi. Quyền còn lại, là trận pháp của Vô Cực cung, thuộc sở hữu của các đời cung chủ kế nhiệm, đó đều là những trận pháp lợi hại nhất! Hãy giữ hai cuốn sách này cẩn thận!”

Nàng nhận lấy, gật đầu, đem sách cất vào tay nải, ngọc bội thì nhét trong ngực, trường kiếm dắt bên hông, có chút ái ngại nhìn Đoạn Kinh Ngân nói:

“Lão nhân, đại lễ này ta xin nhận, nhưng còn chuyện báai sư thì, thật thứ lỗi, ta đã có sư phụ rồi...”

Trông mắt Đoạn Kinh Ngân khẽ động:

“Là ai vậy?”

Nàng thành thực đáp:

“Hắn nói nguoi trong thiên hạ gọi hắn là Bạch tiên nhân!”

Đoạn Kinh Ngân mở lớn mắt:

“Bạch tiên nhân? Nha đầu nguoi là đệ tử chân truyền của hắn? Vậy chắc hắn nguoi có luyện Huyền Thiên Tâm pháp, nhưng sao...”

Nàng vội hỏi:

“À, lão nhân hỏi cái này sao?”

Nàng vận khí, mi tâm dần hiện lên ấn kí hoa đào yêu diễm. Nhìn vẻ khó hiểu của Đoạn Kinh Ngân, nàng hảo tâm giải thích:

“Ta thấy đệ như vậy rất phiền, nên mới làm nó ấn đi!”

Đoạn Kinh Ngân chăm chú nhìn nàng, gật đầu:

“Tiểu nha đầu nguoi rất biết suy nghĩ. Quả thật bộ dạng này của nguoi mà ra ngoài, chắc chắn sẽ gây nên một hồi sóng gió lớn trong thiên hạ!”

Hắn lại ho ra một búng máu nữa, thân mình run rẩy kịch liệt, sắc mặt trắng bệch, khó khăn nói:

“Tiểu nha đầu, ta không trụ được nữa rồi. Sau khi ta rời đi, hãy hỏa táng xác của ta, đưa về Mê Vực, nơi đó là địa bàn chính của Vô Cực cung, đi theo hướng nam sẽ đến Mê Vực, còn nữa...”

Môi hắn mấp máy điều gì đó, nàng khó lắm mới dịch ra:

“Ấn...Si...lão... nhân... Cẩm...Vực... Huyền...Thiên...Tâm...pháp...”

Đoạn Kinh Ngân mỉm cười với nàng:

“Ta...kì...vọng...ở... nguoi...nha...đầu...”

Lâm Uyển Nghi gật đầu. Đoạn Kinh Ngân mỉm cười mãn nguyện, nhắm mắt yên nghỉ. Uyển Nghi dập đầu trước thi thể hắn, có chút xót xa. Cả cuộc đời chuyên tâm chỉ dạy cho đệ tử của mình, nhưng đến cuối cùng lại chết trên chính tay của những kẻ gọi là đệ tử đó. Hỏa táng cho Đoạn Kinh Ngân xong, nàng dùng một miếng vải gấm tốt nhất, gói tro cốt của hắn lại, đặt vào một góc tay nải, tiếp tục cuộc hành trình. Lộ trình của nàng được thay đổi. Nàng sẽ đến Mê Vực trước, rồi sau đó sẽ vòng theo hướng bắc đến kinh thành Thần Nguyệt quốc. Theo lời của Đoạn Kinh Ngân, Ấn Si lão nhân rất có thể đang ở cái địa phương gọi là Cẩm Vực, sẵn tiện lần này, nàng sẽ hỏi thăm tin tức về nơi đó luôn. Nghĩ vậy, bước chân nàng trở nên nhẹ hơn, cộng thêm việc đã hấp thu nội lực của Đoạn Kinh Ngân, nàng bây giờ đã trở thành một cường giả, khinh công trác tuyệt, đảm bảo nguoi trong thiên hạ này, muốn đắc tội nàng, chỉ sợ sẽ rất thảm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Vô Cực cung

Một đường đi thẳng về hướng nam, Uyển Nghi không gặp chút trở ngại nào, an ổn đến được Mê Vực, tiến vào nơi được gọi là Vô Cực cung. Đứng trong điện chính, nàng thân nhiên đợi người đi báo tin. Một lát sau, đã có tiếng bước chân ngoài hành lang. Nàng cau mày. Kì quái, cao thủ có khi nào lúc bước đi lại phát động lớn như vậy? Chốc lát, cửa điện bị đẩy ra không thương tiếc, một đám người ủa vào. Dẫn đầu là một nam tử trẻ tuổi, mặc hồng y đỏ rực rỡ, một đầu tóc dài cũng đỏ y vậy, gương mặt góc cạnh, đôi mắt hoa đào yêu mị, môi đỏ tươi, lông mày xéch lên. Nếu không phải hắn có yết hầu, nàng còn ngỡ đây là một nữ nhân. Vẻ đẹp của tên này, chính xác là yêu nghiệt nha! Lâm Uyển Nghi thăm đánh giá hần xong, lại thu tầm mắt về, cup mí lại. Theo lời của Đoạn Khinh Ngân, Hắc Bạch hộ pháp ắt hẳn phải là một đen một trắng, vậy tên đỏ rực trước mặt nàng, là ai?

Nam nhân yêu nghiệt nhìn nàng, héch cằm hỏi:

“Tiểu tử, ngươi là ai? Đến đây có việc gì?”

Uyển Nghi suýt chút thì tức chết. Cái tên này không có mắt sao? Nàng rõ ràng có ngực có eo, ba vòng hào hoàn mĩ, hần nhìn thế nào lại thành tiểu tử chứ? Được lắm, vậy bốn cô nương cũng không khách khí! Nghĩ vậy, Uyển Nghi ngẩng lên, mỉm cười, nói:

“Tí tí xinh đẹp, ta đến là để tìm người!”

Phụt! Trong đám người phía sau đã có kẻ không nhịn được phì cười. Sắc mặt yêu nghiệt nam tử đen lại, gắng nhịn tức hỏi:

“Ngươi tìm ai?”

Nàng thành thật nói:

“Hắc Bạch hộ pháp!”

Đột nhiên nam tử kia cười phá lên, nhìn nàng hỏi:

“Ngươi tìm hai lão già đó làm gì?”

Nàng nhún nhún vai:

“Có việc cần thỉnh giáo thôi!”

Gương mặt nam tử yêu nghiệt hiện lên vẻ ngoan độc:

“Hai lão già đó, bị ta nhốt lại rồi! Ngươi có việc gì thì cứ nói trực tiếp với ta đây!”

Trong mắt nàng hiện lên mũi nhọn, nhìn nam tử kia, trầm giọng hỏi:

“Ngươi là ai?”

Nam tử yêu nghiệt nhìn nàng, nói:

“Ta chính là Tân Cung chủ của Vô Cực cung, Xích Hóa!”

Uyển Nghi thăm cười lạnh. Ra là kẻ này sao? Nghịch đồ của Vô Cực cung, kẻ ra tay ám sát đồng học và sư phụ? Nàng ngược nhìn hắn, khẽ cười một cái:

“Vậy sao? Ngươi thật giỏi tưởng tượng!”

Dứt lời, trên tay nàng xuất ra nội lực, đánh mạnh về phía Xích Hóa. Bị tấn công bất ngờ, Xích Hóa chật vật lui lại, khóe miệng trào ra máu tươi. Đám người phía sau vội vàng đỡ lấy hắn, tuốt ra kiếm đeo bên hông, chỉ về phía nàng. Xích Hóa cắn giận nhìn nàng:

“Ngươi là ai?”

Lâm Uyển Nghi khẽ cười, rút trong ngực ra hắc ngọc bội, giơ lên trước mặt đám người kia, lạnh lùng nói:

“Ta mới chân chính là Cung chủ kế nhiệm Vô Cực cung này, hôm nay phụng mệnh trưởng bối trong cung, trừng trị nghịch đồ như ngươi!”

Xích Hóa trừng lớn con mắt, nhìn chằm chằm ngọc bội trên tay nàng. Hắc ngọc bội, là hắc ngọc bội! Hắn mất bao công sức mà không chiếm được thứ này, vậy mà lại ở trong tay của tiểu nha đầu trước mặt! Mà khoan, nàng vừa nói gì? Nàng là Cung chủ kế nhiệm, vậy... Hắn nhìn tới bên hông nàng, trông mắt co rút mãnh liệt. Đoạn Trường kiếm, vậy mà lại ở trong tay nàng nốt. Vậy không phải là chứng minh cho thân phận của nàng hay sao? Xích Hóa đứng thẳng dậy, âm ngoan nhìn nàng, cười độc địa, gương mặt trong nháy mắt vắn vẹo:

“Thật không ngờ lão già sắp chết đó lại đem toàn bộ mọi thứ giao cho một con nha đầu như ngươi! Hào tốt lắm, hôm nay ta sẽ giết ngươi rồi cướp lại tất cả, tiện thể cho hai sư đồ ngươi tị hội dưới suối vàng!”

Nàng hừ lạnh, khinh thường:

“Giờ mới ý thức được giới tính của ta sao? Ngươi có giỏi thì cứ lên, ta đây không ngại phụng bồi đâu!”

Xích Hôa nghiêng răng nhìn nàng, hùng hổ lao đến, chưởng phong nháy mắt xuất hiện, đánh thẳng về phía nàng. Lâm Uyển Nghi không chút sợ hãi nhảy về phía sau, tung người lộn một vòng trên không, tránh thoát nội khí, đồng thời trên tay cũng âm thầm ép khí, đánh mạnh đi. Chưởng phong mạnh mẽ lao đi, Xích Hôa vội vàng né tránh, kết quả, nội khí đánh thẳng vào đám người phía sau, bọn chúng bị đánh văng đi mỗi người một nơi. Trong lòng Xích Hôa thầm kêu không xong, nội lực của tiểu nha đầu trước mắt vô cùng cường đại. Còn chưa kịp dứt khỏi suy nghĩ, đã nghe “ầm” một tiếng, Xích Hôa bị đánh bay thẳng ra ngoài, như điều đứt dây rớt bịch xuống đất, liên tục thổ máu. Uyển Nghi bình thân đi đến bên cạnh hắn, từ trên cao dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn chật vật dưới đất, cười trào phúng:

“Ngày hôm nay, ta sẽ thay các đệ tử trong cung đã bị ngươi sát hại mà báo thù!”

Nàng xếp tay lại, bắt đầu vận chân khí, nội lực cường đại lan tỏa xung quanh, dần dần, tụ lại bao quanh hai tay nàng mỗi lúc một dày, phát ra sắc tím huyền ảo. Nàng mở bừng mắt, quát lên:

“Huyền Thiên Tâm pháp! Phá!”

Lời vừa dứt, nàng vùng mạnh tay, chưởng phong kinh người mang theo nội lực cường đại đánh thẳng về phía Xích Hôa. Trong mắt hắn toát lên vẻ khiếp sợ cùng kinh hoàng. Huyền Thiên Tâm pháp? Bí pháp nội công thâm hậu nhất trong thiên hạ, tương truyền là của Bạch tiên nhân nổi danh trong giới võ lâm, lại xuất hiện trên tay của tiểu nha đầu trước mặt hắn, mà nàng, còn đang dùng nó để lấy mạng hắn. Chuyện này, cỡ nào là kinh khủng! Xích Hôa chỉ kịp xoay vòng trên tay, lực lượng khủng khiếp kia đã đánh thẳng lên người hắn. Oanh! Một tiếng va chạm vô cùng lớn vang lên, khói bụi mù mịt. Mấy kẻ sớm đã hôn mê ở trong điện lúc này đều đồng loạt chấn động, máu từ hai lỗ tai tuôn ra ào ạt. Chỉ sợ bọn chúng sống không qua nổi ngày hôm nay. Lâm Uyển Nghi mở mắt, có chút cứng ngắc nhìn đại điện trống rỗng. Xích Hôa, đã biến mất! Khả năng cao là hắn đã kịp dựng trận pháp ngăn cản nội công của nàng mới giữ được mạng, rồi sau đó nhân cơ hội bỏ trốn. Nàng có đọc qua trong cuốn trận pháp mà Đoạn Kinh Ngân đưa cho, trong đó có ghi chép về một loại trận pháp có thể ngăn lại nội công, gọi là Ngâm Khí trận. Có lẽ Xích Hôa đã dùng nó. Nàng hiểu rõ với thực lực hiện tại của bản thân, nếu dùng Huyền Thiên Tâm pháp thì cùng lắm chỉ khiến cho kẻ kia tan xương nát thịt thôi, hoàn toàn chưa đạt tới khả năng khiến cho một người bốc hơi chỉ với một chiêu. Uyển Nghi bực mình hừ lạnh. Xích Hôa, xem như ngươi may mắn, nếu để ta gặp lại, sẽ khiến ngươi chết không toàn thây!

Nàng liếc đám người trong đại điện, xoay người bỏ đi. Nàng tìm xuống tầng hầm Vô Cực cung, là nơi giam giữ phạm nhân cùng đệ tử phạm tội. Không khí âm mốc xộc lên mũi từ khí, còn có mùi máu khá nhạt. Nàng đi qua từng phòng giam, thấy phòng nào cũng chật ních người, đều là đệ tử của Vô Cực cung chống lại Xích Hôa nên bị giam lại, có vài người còn bị thương, hẳn là đã bị tra tấn. Đi đến một phòng giam ở cuối dãy, nàng rốt cuộc tìm thấy người cần tìm. Phòng giam lớn chỉ được chiếu sáng nhờ một ngọn nến leo lét, phản chiếu lên tường là bóng của hai nam nhân ngồi xếp bằng, quay mặt vào tường. Nàng nhìn hai bóng lưng thẳng tắp, âm thầm cảm khái. Khẽ dùng một chút lực, ổ khóa to dày đã bị nàng đánh gãy, Uyển Nghi mở cửa, tiêu sái tiến vào. Hai nam nhân kia vẫn không quay đầu lại, thậm chí không mở miệng nói một câu. Nàng khẽ cúi người, hỏi:

"Chẳng hay hai vị là Hắc Bạch hộ pháp? Văn bói theo lệnh của Cung chủ tiền nhiệm đến cứu hai vị!"

Hai người nam nhân kia quay phắt lại, mở to hai mắt nhìn nàng. Tiểu nha đầu mười bốn mười lăm tuổi, mà trên người lại tỏa ra thứ phong phạm không giận mà uy, đây chính là thần thái của cường giả. Nàng âm thầm quan sát hai nam tử trung niên trước mặt. Nam nhân mặc bạch y có lẽ là Bạch hộ pháp, thân thể cao lớn, nàng đứng có lẽ chỉ đến ngực hắn, gương mặt chữ điền, đôi mắt âm trầm, nội liễm, mũi thẳng môi mỏng, làn da màu đồng, nhìn có vẻ cương nghị. Nam nhân hắc y bên cạnh, hẳn là Hắc hộ pháp, gương mặt góc cạnh, đôi mắt sâu không lường được, lại hiện ra nét cơ trí, da có chút tái, xem chừng cũng là một người lắm mưu kế. Cả hai người thân hình đều cao lớn rắn chắc, y phục lúc này rách nát, mơ hồ lộ ra vết thương ở tay, chân và cả trên người, tóc cũng rối bời, mặt mũi lấm bẩn, nhưng lại không nhìn ra chút vẻ nhếch nhếch xộc xệch nào. Chân và tay, đều bị trói lại bằng xích sắt. Bạch hộ pháp nhìn nàng từ trên xuống dưới, mở miệng:

“Nha đầu ngươi là ai? Quen biết với Cung chủ sao?”

Nàng khẽ gật đầu:

“Ta là truyền nhân vị trí Cung chủ Vô Cực cung, theo lời Cung chủ đến đây dẹp phản đồ!”

Hắc Bạch hộ pháp tròn mắt nhìn nàng, rồi cùng cười phá lên:

“Tiểu nha đầu, có biết đang nói gì không? Chuyện này không thể đùa đâu! Rồi, giờ thì Cung chủ của bọn ta đang ở đâu?”

Nàng không tỏ ra chút tức giận, ngược lại chậm rãi thò tay vào trong áo, lôi miếng hắc ngọc ra, bình thân hỏi:

“Chắc hẳn các ngươi nhận biết thứ này?”

Vừa nhìn thấy khối ngọc bội trên tay nàng, sắc mặt hai người kia khẽ biến, vội vã quỳ xuống. Lúc Hắc hộ pháp ngẩng lên, vô tình lại thấy Đoạn Trường kiếm bên hông nàng, mặt tái đi trông thấy, vội vàng cúi đầu nói:

“Đệ tử có mắt như mù, tham kiến Cung chủ đại nhân!”

Bạch hộ pháp cũng rơi vào tình trạng tương tự vậy. Nàng thân nhiên thu hồi ngọc bội, nhẹ giọng nói:

“Được rồi, không trách hai vị, dù gì chúng ta cũng là trưởng bối và hậu bối, hai vị đứng lên trước đi!”

Hắc Bạch hai người đứng lên, nàng tiến tới gần, dùng kiếm chém đứt đôi dây xích, sau đó ba người cùng ra ngoài, mở cửa phòng giam giải thoát cho tất cả đệ tử trong cung. Đoàn người kéo nhau đến chính điện. Nàng liếc cũng không liếc mấy cái xác nằm la liệt trên mặt sàn, chậm rãi đi thẳng đến chiếc ghế đặt cao nhất, ưu nhã ngồi xuống. Hắc Bạch hộ pháp cũng đi theo, đứng ở hai bên. Hơn hai trăm đệ tử xếp thành từng hàng thẳng tắp đứng phía dưới, ánh mắt nhìn đến thân ảnh nhỏ bé ngồi trên cao có điểm tò mò cùng khó hiểu. Nàng lạnh lùng đưa mắt nhìn khắp một lượt, cuối cùng mới mở miệng:

“Từ nay, ta sẽ chính thức trở thành Cung chủ kế nhiệm Vô Cực cung, theo sự ủy thác của tiền nhiệm cung chủ!”

Bên dưới bắt đầu ồn ào bàn tán. Nàng liếc nhìn một lượt bằng ánh mắt nhàn nhạt, không có chút ý tứ đe dọa nào, nhưng không hiểu sao tất cả đệ tử đều im lặng. Nàng lạnh lùng nói:

“Ta yêu cầu sự trung thành tuyệt đối, tuyệt sẽ không nương tay với kẻ muốn làm phản, kể cả là ai cũng vậy. Những ai có mưu đồ, sẽ chịu kết cục thể nào, các ngươi cứ nhìn những kẻ dưới chân mình, lấy đó làm tấm gương!”

Tất cả đệ tử đều giật mình kinh hãi, khí thế của người trước mắt này, thực sự quá ép người, khiến bọn họ run sợ, trong lòng sinh ra cảm giác tôn sùng.

Nàng phát tay:

“Mọi người về nghỉ ngơi đi!”

Tất cả đi rồi, nàng mới nhẹ giọng nói:

“Hắc Bạch hộ pháp!”

Hai người kia đương ngưng ngẩn thì phần hồn bị gọi về, luống cuống đáp:

“Cung chủ có gì căn dặn?”

Nàng bình thản nói:

“Phát lệnh toàn cung, hạ lệnh truy sát nghịch đồ Xích Hỏa!”

4

Nghe đến cái tên này, hai người Hắc Bạch tựa hồ giận đến nghiến răng. Tên khốn đó... Nàng chậm rãi mở tay nải, lôi bọc găm ra một cách cẩn thận, bụng trên tay như một bảo vật, nói:

“Đây là di hài của Cung chủ, hai người hãy đem đi mai táng, hạ lệnh toàn cung để tang ba năm!”

Hắc hộ pháp đón lấy, ôm trong tay, có chút xót xa nhìn Bạch hộ pháp. Lúc này, thanh âm của nàng lại truyền tới, nhẹ như gió thoảng:

“Ta sẽ có hết sức, để có thể trở thành, Cung chủ của các vị!”

Nói xong, thân ảnh của nàng đã biến mất ở cửa điện. Hắc Bạch hộ pháp đờ đẫn nhìn theo. Thời khắc này, họ đã vì một câu nói của nàng, mà lay động tâm can.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Cẩm Vực chi thôn?

Lâm Uyển Nghi tiếp nhận vị trí Cung chủ Vô Cực cung, cũng đã được ba năm. Thời gian ba năm này, nàng nhanh chóng vực dậy Vô Cực cung đang vì chuyện phản đồ mà đi xuống, thu phục lòng đệ tử cả trong lẫn ngoài, không ngừng đưa Vô Cực cung phát triển hơn. Xích Hỏa vẫn đang bị truy sát gắt gao, nhưng hần cứ như đã bốc hơi khỏi thế gian, nàng lại không thể tin được hần đã chết. Đồng thời, nàng cũng không từ bỏ việc tìm kiếm "Cẩm Vực" cùng Ân Sĩ lão nhân, nhưng cho dù đã lật tung gần như toàn bộ thư phòng ở Vô Cực cung lên, thông tin về hai cái tên này vẫn chỉ là con số không tròn trĩnh. Uyển Nghi cảm thấy thật bất lực. Hắc Bạch hộ pháp cũng mù tịt về chuyện này. Có lẽ chỉ có Đoạn Khinh Ngân mới biết, nhưng giờ người đã tạ

thế, nàng cũng không thể xuống âm phủ mà hỏi ông ta được. Có đôi lần, Uyển Nghi đến quỳ trước mộ Đoạn Kinh Ngân, nhìn thật sâu vào lăng mộ, khẽ hỏi:

“Lão nhân, rốt cuộc Cẩm Vực mà người nói, là ở đâu?”

Trả lời nàng chỉ là sự im lặng. Người đã chết không thể đòi mở dãy đê mà cho nàng một câu trả lời mà nàng muốn. Hẹn ước mười năm với sư phụ, nàng vẫn không quên, nhưng chỉ khi có thể đột phá Huyền Thiên Tâm pháp, nàng mới có thể trở lại Bạch Linh Sơn.

Như mọi ngày, Uyển Nghi lại vui đùa trong đồng sách ở thư phòng, Hắc Bạch hộ pháp cúi đầu đứng hai bên, cũng phụ giúp nàng tìm. Họ rất cảm phục trí tuệ siêu phàm cùng sự quyết đoán và tính nhẫn nại của nàng. Vì vậy, việc nàng có thể khiến cho trên dưới trong Vô Cực cung quỳ gối phục tùng mình, họ cũng không lấy làm ngạc nhiên. Bởi trong tiềm thức của họ, nàng chính là cường giả chân chính, giấu trong thân thể bé xiu của một tiểu cô nương, là một sức mạnh khiến người khác kinh sợ. Ba năm qua Vô Cực cung dưới sự quản trị của nàng, so với trước đây, lớn mạnh hơn gấp mười, thậm chí hai mươi lần. Điều này khiến cho mấy vị lãnh đạo trong Vô Cực cung cười đến không khép miệng lại được. Xem ra tiền nhiệm cung chủ đã thu về dưới trướng một báu vật vô giá.

Uyển Nghi không biết suy nghĩ của bọn họ, nàng còn đang chìm trong mớ tư tưởng bức bối của mình, chán nản, nàng thả cuốn sách xuống bàn, ôm đầu, la lên:

“A a... không tìm được, Cẩm Vực rốt cuộc ở đâu? Cả lão nhân kia nữa? Bốc hơi ở đâu rồi hả trời? Grừ...”

Hắc Bạch hộ pháp tựa hồ đã quen với bộ dạng bất lực này của nàng, không nói gì, tiếp tục tìm kiếm. Chợt, Bạch hộ pháp hô lên:

“Tiểu Cung chủ, người xem này!”

Nàng đón lấy cuốn sách, liếc Bạch hộ pháp một cái trắng mắt, nhăn nhó bĩu môi:

“Đã bảo ta hai mươi hai tuổi rồi kia mà, sao cứ gọi là Tiểu Cung chủ vậy a?”

Hắc hộ pháp cười cười:

“Tiểu Cung chủ, nói người hai mươi hai tuổi, đảm bảo không ai tin đâu, vì dù có nhìn thế nào, ngài cũng chỉ như tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi thôi!”

Nàng thở phì phì tỏ vẻ bất mãn, miết miệng quay đi, nhìn vào cuốn sách trên tay, dù trong lòng kích động cũng không biểu hiện ra mặt:

“Cẩm Vực chi thôn?”

Bạch hộ pháp hướng nàng nói:

“Đó là một thôn nhỏ thuộc Bách thành!”

Nàng hỏi lại:

“Bách thành? Ân Sĩ đang ở kinh thành của Thần Nguyệt quốc sao?”

Thật trùng hợp! Vừa hay nàng đang có ý định tới Thần Nguyệt quốc ngoạn một chuyến, hay nhân cơ hội này đi một thể vậy! Trầm ngâm giây lát, nàng mở miệng:

“Hắc Bạch hộ pháp!”

Hai người Hắc Bạch ôm quyền:

“Tiểu Cung chủ có gì căn dặn?”

Nàng liếc xéo hai người một cái, nhìn đến khi hai người họ mất tự nhiên mới nói:

“Ta sẽ rời Vô Cực cung một thời gian. Trong lúc đó, hai người sẽ thay ta quản lý nơi này. Một thời gian nữa ta sẽ quay trở lại, nếu có việc cần giao phó, ta sẽ nhờ đệ tử trong cung báo cho mọi người!”

Đối với chuyện nàng đã quyết định, Hắc Bạch hai người không dám có nửa lời phản đối. Bọn họ biết, nếu Tiểu Cung chủ nàng đã quyết định chuyện gì, có dùng chín trâu cũng không kéo lại được! Bọn họ chỉ cần tuân theo là được. Hắc hộ pháp ngẩng nhìn nàng, suy nghĩ rồi nói:

“Ta thấy nếu dùng người để thông báo thì tốc độ rất chậm, nhờ hồng việc đại sự thì nguy. Ta thấy Tiểu Cung chủ ngài lên dùng thứ này thì hơn!”

Hắn rút trong ngực ra một ống trúc nhỏ, rót nội lực vào, ống trúc liền phát ra âm thanh thanh thúy như tiếng sáo. Nàng còn chưa hiểu chuyện gì, ngoài cửa đã vang lên tiếng vỗ cánh phành phạch, chưa đầy vài giây sau, một bạch ưng lưng linh mạnh mẽ lướt vào phòng, đậu trên vai Hắc hộ pháp. Hai mắt Uyển Nghi tỏa sáng nhìn bạch ưng trắng muốt trước mặt. Hắc hộ pháp nhìn về mặt thềm thường chỉ thiếu độ ứa nước miếng của nàng, bật cười nói:

“Đây là bạch ung truyền tin, người cứ dùng nó để truyền đạt mệnh lệnh cho đệ tử trong cung là được!”

Nàng cau mày:

“Nhưng xem ra nó chỉ nghe lời mình Hắc hộ pháp thôi! Ta sợ bị nó mổ cho lắm, vạn nhất gương mặt nghìn vàng này bị hủy, ta không cam đoan sẽ không đem nó đi nấu cháo!”

Không biết có phải nghe hiểu tiếng người không mà bạch ung khẽ rung mình, lông đuôi dựng ngược lên. Bạch hộ pháp cũng bị những lời nàng nói làm cho đỏ mặt hời hợt. Về mặt nàng ngây thơ đến như vậy, mà lại nói ra những câu đó! Hắc hộ pháp lại phì cười, lắc đầu:

“Không phải nó nghe lời ta, mà nghe lời ông trúc này!”

Đón lấy ống trúc trên tay Hắc hộ pháp, Uyển Nghi cẩn thận vuốt ve ngắm nghía. Ống trúc nhỏ chỉ bằng ngón trỏ, màu ngọc bích, không có lỗ, khắc vòng quanh thân là hình lá trúc, sờ vào có cảm giác mát lạnh. Hắc hộ pháp tận tình giảng cho nàng:

“Chỉ khi nghe tiếng ống trúc này, bạch ung mới xuất hiện, nó không nhận ai làm chủ nhân, ống trúc này là chủ nhân của nó, muốn làm phát ra tiếng, chỉ cần rót nội lực vào!”

Nàng gật gật đầu, âm thầm đem nội lực rót vào ống trúc, âm thanh lại vang lên, bạch ung vụt một cái bay đến đậu trên vai nàng, nhìn thẳng vào nàng, cái đầu nhỏ hơi rung đưa. Uyển Nghi cũng nhìn thẳng vào hai con ngươi đen óng tròn tròn của nó. Một người một điều, cứ "mắt to trừng mắt nhỏ" hồi lâu, đột nhiên bạch ung rụt cổ lại, sợ hãi nép đầu vào trong cánh. Nó là bị khí thế trên người nàng dọa sợ đó! Uyển Nghi mỉm cười hài lòng, đưa bàn tay mềm mại khẽ vỗ cái đầu nhỏ của nó, quay sang nhìn về kính ngọc của hai người Hắc Bạch, cười đầy khoái chí:

“Ta phải làm cho bạch ung này hiểu, ta mới chân chính là chủ nhân của nó, chứ không, vạn nhất ống trúc này rơi vào tay kẻ thù, bọn chúng lại lợi dụng nó để gây hại cho Vô Cực cung thì sao?”

Nghe nàng nói vậy, hai người kia đồng gật đầu. Nàng nói không sai chút nào!

Tiểu Nghi sủng nịch xoa đầu bạch ung, cười đến sáng lạn, nói:

“Được rồi, ta về chuẩn bị đây, sớm ngày mai ta sẽ xuất phát, trong thời gian ta không có ở đây, hai vị phải hết sức giữ ổn định tình hình Vô Cực cung, có biến thì phải cấp tốc báo cho ta, ta sẽ thường xuyên cử bạch ung về lấy thông tin. Còn nữa, Xích Hóa, đề phòng hấn cho thật tốt, hiện giờ chúng ta không thể biết được bất kì hành tung nào của hắn, cần thận vẫn hơn. Hai vị đã nghe kĩ chưa?”

Hắc Bạch hộ pháp cung kính ôm quyền, nhất loạt đáp:

“Thuộc hạ đã rõ! Xin Tiểu Cung chủ yên tâm!”

Nàng bĩu môi, bực bội nói:

“Ta không phải "Tiểu", ta chính là "Đại", sau này gọi "Đại Cung chủ" đi! Được rồi, ta đi đây!”

Nói xong, nàng phát áo, xoay người ưu nhã rời đi. Đằng sau, hai vị hộ pháp ngây ngốc nhìn nhau, khóe miệng gật gật. Nàng nói... Đại Cung chủ?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đến Bách thành

Sáng hôm sau, nàng mang theo một tay nải, rời khỏi Mê Vực. Theo hướng bắc, mất gần hai ngày đi ngựa, nàng đến được biên giới Thần Nguyệt quốc, thêm hai ngày nữa, mới đến được Bách thành- kinh thành của Thần Nguyệt.

Bách thành vô cùng rộng lớn, dân ở đây đông đúc, phần lớn đều là quý tộc, quan lại, tiểu thương, khung cảnh phồn hoa sung túc, các dãy hàng quán mở dọc theo suốt con đường dài, lầu cao nhà gác, xa hoa cực điểm, người đi lại tấp nập, tiếng rao bán, tiếng trả giá, vang lên khắp nơi, thể hiện rõ ra, nơi đây, có bao nhiêu là giàu có, thịnh vượng.

Theo như những gì Uyển Nghi đọc được trong thư phòng Vô Cực cung, nơi nàng xuyên đến là một đại lục tồn tại ở một thời không nào đó nhưng không được ghi lại trong lịch sử, đại lục Tinh Nguyệt. Trên đại lục này, có bốn đế quốc cùng nhau thống trị.

Nam Nguyệt quốc ở phía nam, Triệu Nguyệt quốc ở phía tây, Phượng Nguyệt quốc ở phía đông và Thần Nguyệt quốc ở phía bắc, đều lấy một chữ "Nguyệt" trong Tinh Nguyệt để đặt tên quốc gia của mình. Bốn quốc gia tồn tại song song, không bên nào xâm lấn bên nào, chủ trương duy trì hòa bình

trong đại lục, đồng thời dùng các mối quan hệ hữu hảo để củng cố, kim giữ đôi phương. Nói là quan hệ hữu hảo, thực chất là hôn nhân chính trị. Hoàng hậu Nam Nguyệt là công chúa của Thần Nguyệt, quận chúa và công chúa Triệu Nguyệt bị gả sang Thần Nguyệt, cống nạp vào hậu cung. Hoàng tử của Thần Nguyệt là hạt nhân của Phụng Nguyệt còn công chúa Phụng Nguyệt là phi tần của Hoàng đế Triệu Nguyệt.

Bốn quốc gia chế trụ bốn hướng, mà trong khi đó, Mê Vực lại nằm ở vị trí trung tâm. Đệ tử của Vô Cực cung, ẩn dạng ở trong tất cả các đế quốc, trên giang hồ, người vừa nghe cái tên “Vô Cực cung” là đã sợ đến mức tái xanh mặt mũi rồi. Bởi đó chính là tổ chức sát thủ cường đại nhất, lớn mạnh nhất, thế lực rộng nhất, tàn nhẫn nhất và kinh khủng nhất.

Bách thành, kinh thành rộng lớn nhất tứ quốc, nhưng phân nửa số tửu lâu, khách điểm, thanh lâu, trà lâu, được đường... ở đây, đều thuộc quyền sở hữu của Vô Cực cung, mà những người làm trong đó, lẽ dĩ nhiên, cũng là đệ tử thuộc Vô Cực cung.

Lâm Uyển Nghi lần đầu đến Bách thành, cũng bị dọa cho choáng váng bởi khung cảnh phồn thịnh ở đây. Nàng sớm đã dịch dung thành một cô nương bình thường, bằng không, vẻ ngoài của nàng đảm bảo sẽ rất gây chú ý. Nàng chọn một khách điểm rồi đi vào. Đối sự xuất hiện của nàng, có không ít khách nhân ngạc nhiên. Dù sao ở cổ đại, nữ tử vốn chỉ ở trong khuê phòng chờ xuất giá, số nữ tử ra ngoài một mình như vậy, chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhìn trang phục của Uyển Nghi, không khó đoán ra, nàng là người trong giới giang hồ. Uyển Nghi không chú ý đến ánh mắt mọi người, nàng thẳng lưng, tiêu sái bước vào khách điểm, chọn một chiếc bàn cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống. Tiểu nhị cười sáng lạn, tiến đến, niềm nở hỏi:

“Quan khách muốn dùng gì?”

Nàng nhàn nhạt đáp:

“Chọn những món ngon nhất rồi bung lên đây!”

Trong lúc không ai để ý tới, nàng nhẹ nhàng ấn vào tay tiểu nhị một vật, nháy mắt với hắn rồi lại ngồi khoanh tay nhắm mắt dưỡng thần. Tiểu nhị không chút dấu vết đem vật kia thu vào tay áo, cúi đầu hướng nàng:

“Quan khách đợi chút, tại hạ sẽ nói nhà bếp nhanh chóng chuẩn bị!”

Tiểu nhị đi rồi, nàng an tĩnh ngồi nhắm mắt. Trên lầu hai của một khách điểm đối diện, có một ánh mắt nhìn nàng tràn đầy hiếu kỳ.

Lát sau, đồ ăn được mang lên, nàng phất tay cho người lui đi, thần nhiên cầm đũa, bắt đầu ăn. Tương ăn của nàng cực kì chậm rãi, nhàn nhã, có phong thái, lại lộ ra khí chất cao quý, không giống với kẻ phàm phu tục tử. Ăn xong, nàng ưu nhã lau miệng, rất kín đáo rút mảnh giấy được giấu dưới đế bát ra, nắm trong tay. Uyển Nghi đứng dậy, thu dọn tay nải, cầm kiếm, đoạn bước ra ngoài. Ở cửa bỗng nhiên xuất hiện một đám người. Đi đầu là một nữ nhân, cả người hoa phục mỹ lệ, tóc vấn lên cầu kì cắm đầy ngọc sai cùng chân châu hạt, gương mặt trang điểm tỉ mỉ, thân hình nhẹ nhàng lướt. Đi theo sau nàng ta còn có hai nha hoàn mặt mũi thanh tú cùng một đám nô bộc. Ánh mắt tất cả người trong điểm đều nhìn về phía nàng ta. Uyển Nghi không có hứng thú liếc nhìn lấy một cái, lách mình đi ra ngoài. Vô tình, nàng đụng phải vị nữ tử kia, nàng ta khẽ “à” một tiếng, thân thể nghiêng ra sau. Theo phản xạ, Uyển Nghi vội đưa tay ra đỡ. Kéo được nàng ta đứng vững rồi, nàng hỏi:

“Cô nương, có sao không?”

Đột nhiên, nữ tử kia hất tay nàng ra, lau vào khăn, giận dữ nói:

“Ngươi... ngươi, ai cho ngươi động vào ta?”

Nha hoàn đi sau nàng ta cũng quát lên:

“Sao ngươi dám động bàn tay bản thi chủ vào người tiểu thư của chúng ta? Ngươi, cái tiện nhân đáng chết!”

Dứt lời, một cái tát thật mạnh đã in lên gương mặt của Uyển Nghi. Một bên mặt của nàng bị đánh sưng lên, làn da trắng nõn in hình dấu năm ngón tay đỏ hồng. Uyển Nghi nhìn chằm chằm vào cái người vừa đánh mình, trong mắt lóe lên từng tia nhìn tàn nhẫn, lạnh lẽo. Nha hoàn kia thoáng cái run sợ, nhưng chưa kịp lùi về, cổ của nàng ta đã bị bóp chặt. Nha hoàn kia run rẩy hỏi:

“Tiện... tiện... tiện nhân, ngươi... ngươi muốn làm gì?”

Uyển Nghi cười lạnh lẽo:

“Những kẻ dám khinh miệt ta, từ trước tới nay, chưa từng có kết cục tốt. Ngươi cũng giống bọn chúng vậy, kẻ ngu ngốc không xứng đáng được sống!”

Răng rắc... Tiếng xương vỡ vụn vang lên, nha hoàn kia gương mặt tím tái, hai mắt trợn ngược, đầu ngoẹo sang một bên, tắt thở. Uyển Nghi không chút để ý thả tay ra, cái xác rớt bịch trên mặt đất. Nàng chán ghét rút khăn ra lau tay rồi vứt đi, nhìn về mặt khiếp sợ của nữ tử kia cùng đám nô bộc đứng sau, cười lạnh. Nàng quát:

“Tránh ra!”

Đám người kia giật bắn mình, vội vàng tách ra, Uyển Nghi chậm rãi bước ra ngoài. Đến khi thân ảnh nàng khuất dần, nữ tử kia mới ngồi thụp xuống, bù lu bù loa khóc lớn. Trưởng quầy thờ dài lắc đầu, điểm điểm mi tâm bất đắc dĩ. Cung chủ của bọn họ thật tàn nhẫn mà!

Uyển Nghi thong thả bước trên đường, lướt qua ánh nhìn chăm chú của mọi người, kín đáo lách mình vào một góc nhỏ. Nàng thờ dài nhìn bộ dạng bản

thân. Ăn mặc như vậy kì quái lắm sao? Vì có gì người xung quanh cứ nhìn nàng như thể nàng là sinh vật lạ vậy? Bị nhìn như vậy thật không dễ chịu chút nào, xem ra nàng nên đổi một bộ nam trang thì hơn. Mở lòng bàn tay, nàng đem mảnh giấy giờ ra. Trên đó ghi rõ ràng ba chữ “Bách Hoa lâu”. Uyển Nghi siết tay, mảnh giấy liền hóa thành bột bụi, theo gió phân tán. Nàng quay lại đường lớn, nhanh chóng tìm một y phường đi vào (“y” ở đây xin hiểu là y phục). Nàng chọn cho mình một bộ nam y màu lam, rồi đi vào phòng trong thay. Thay đồ xong, Uyển Nghi dùng dây ruy băng buộc tóc lên cao cho ra dáng một nam tử, vuốt mái sang một bên, cầm lấy bảo kiếm cùng tay nải ung dung bước ra ngoài. Nhất thời không khí ồn ào của y phường nháy mắt ngưng lại, mọi người nhìn về phía nàng với ánh mắt kinh diễm. Uyển Nghi đảo mắt qua, thầm cảm thấy không khí trong phường thập phần quái dị, còn cả ánh mắt của mọi người nữa. Vì lẽ gì mà tất cả nữ tử ở đây, ngay cả thêu nương cũng nhìn nàng bằng ánh mắt cháy bỏng, lửa nóng tràn ngập còn nam tử lại nhìn nàng mà tóe cả điện, dường như hận muốn đục trên người nàng vài cái lỗ? Uyển Nghi đi đến quây tính tiền, cố tránh đi ánh mắt mọi người. Nàng đặt một nén bạc trên bàn rồi nhanh chóng rời đi. Ra khỏi phường, nàng lại gặp tình trạng tương tự. Nữ nhân nhìn nàng đến ngây ngốc còn nam nhân thì nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng níu một cô nương trên đường, vừa mới hỏi Bách Hoa lâu ở đâu, thì vị cô nương kia đã đỏ lừ hết mặt, xong khi nhìn thấy mặt nàng, nàng ta lại hét lên một tiếng rồi ôm mặt chạy vội đi. Uyển Nghi khó hiểu nhìn theo. Cuối cùng, nàng dứt khoát chọn một gã nam tử đang đi, níu lại rồi hỏi:

“Vị đại ca này, có thể cho tiểu đệ mạn phép hỏi một câu không?”

Nam nhân kia quay lại. Gương mặt chữ điền, khuôn mày sắc bén, cặp mắt ung mãnh mẽ mang theo khí thế ép người, thân hình cao to rắn chắc, nàng đứng chỉ đến ngực hắn. Nam nhân kia nhìn nàng từ đầu đến chân, cuối cùng mới mở miệng hỏi, âm giọng trầm thấp, cũng rất dễ nghe:

“Muốn hỏi gì?”

Nàng hỏi:

“Bách Hoa lâu là nơi nào? Nó nằm ở đâu?”

Nam nhân kia trở mặt nhìn nàng, ha ha cười:

“Tiểu đệ ngươi là người nơi khác phải không? Bách Hoa lâu cũng không biết! Đó là thanh lâu nổi tiếng nhất Bách thành này!”

Uyển Nghi đơ hai giây, rồi như ngẫm ra cái gì đó, nàng gật gật đầu, hướng nam tử kia thi lễ, cười nói:

“Đa tạ vị đại ca đây chỉ dẫn, tiểu đệ mạn phép đi trước!”

Nàng phất tay áo rời đi, nam nhân kia còn bản thân đứng lại. Hồi lâu hắn chất lưỡi, thờ dãi:

“Tên tiểu tử này, hắn mà là nữ nhân, không biết sẽ có bao nhiêu người tình nguyện dâng hiến trái tim đây?”

Hắn lẩm bẩm xong cũng quay người đi. Theo chỉ dẫn của hắn, Uyển Nghi đến được Bách Hoa lâu- kĩ viện nổi tiếng nhất kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Ghé thăm Triệt Vương phủ

Nếu nói đến một nơi thích hợp để dựng cơ sở tình báo ngầm, không nghi ngờ gì đó chính là thanh lâu! Từ nơi này, không biết có bao nhiêu tin tức bà tám được thoát ra từ miệng khách chơi, mà kĩ nữ trong thanh lâu, chính là "nhân viên" tình báo đặc lực nhất. Và lúc này đây, Uyển Nghi nàng đang đứng trước thanh lâu nổi tiếng nhất kinh thành, Bách Hoa lâu.

Nơi này, thật sự là hào hoa, náo nhiệt, khách tới khách đi nườm nượp, đứng ở cửa còn có mấy vị nữ tử xinh đẹp phong tình đơn dã chào mời khách. Uyển Nghi phất quạt, bộ dáng công tử phong lưu tiêu sái tiến vào. Nữ tử trong lâu vừa nhìn thấy nàng, không khỏi một trận mặt đỏ tim đập. Vị công tử này, thật hảo soái a! Từ đằng xa, một nữ nhân phục sức hoa lệ sắc sỡ chói mắt lắc lắc cái mông chạy tới, vừa nhìn thấy nàng thì cười ngọt ngào, nói:

"Vị công tử đây, xin mời, xin mời, trong lâu chúng tôi có các cô nương xinh đẹp nhất, sẵn sàng làm hài lòng công tử!"

Nàng bật cười, ngoắc ngoắc Hoa nương lại gần, khẽ nói thầm vào tai nàng mấy câu, chỉ một lúc sau, đã thấy Hoa nương mặt mũi xám xịt đi đằng trước, còn Uyển Nghi dùng quạt che miệng cười trộm, đứng đĩnh đi ở phía sau. Hoa nương dẫn nàng vào một căn phòng, đóng cửa lại. Đám kĩ nữ bên ngoài ngơ ngác nhìn nhau.

Trong phòng, Hoa nương bực mình đi đến bên bàn gỗ, tự mình rót một cốc trà ra uống. Uyển Nghi lon ton chạy đến ngồi đối diện, "vuốt mông ngựa":

"Mamma đang giận sao?"

Hoa nương giật dỗi nhìn nàng, cong môi:

"Cung chủ sao lại đến đây? Thanh lâu không phải nơi Cung chủ nên đến đâu!"

Nàng cười hi hi:

"Ta chẳng qua là muốn ngoạn một chút thôi mà. Ở trong Mê Vực lâu ngày đâm sinh ra chán, mỗi ngày còn phải nghe hai kẻ đen trắng kia mở miệng một tiếng "Tiểu Cung chủ", hai tiếng "Tiểu Cung chủ", ta thấy rất bức mình! Vội lại, ta cũng đang có chuyện cần nhờ mama giúp đây!"

Hoa nương chăm chú nhìn nàng, hỏi:

"Cung chủ có gì giao phó?"

Nàng vuốt vuốt mũi:

"Ta muốn hỏi xem mama có biết Cẩm Vực chi thôn ở đâu không?"

Hoa nương có chút dăm chiêu, một lúc sau mới nói:

"Ta chỉ biết nó là một thôn nhỏ thuộc Bách thành, còn lại không thể tra được gì cả. Bởi vì Cẩm Vực chính là mật cư của Hoàng gia, người bình thường không thể biết được!"

Uyển Nghi trừng mắt

"Mật cư của Hoàng gia?"

Nếu vậy, thì sao Ân Si lão nhân lại đang ở trong mật cư của Hoàng gia? Chẳng lẽ ông ta có liên quan đến Hoàng tộc? Vậy thì rắc rối rồi đây! Nàng ghét nhất chính là có dính dáng đến người trong Hoàng tộc!

Hoa nương nghĩ ngợi một lúc rồi nói tiếp:

"Ta nghe nói, có vẻ như thông tin về Cẩm Vực đều được cất trữ tại Triệt Vương phủ!"

Uyển Nghi hỏi lại:

"Triệt Vương phủ sao?"

Hoa nương gật đầu. Trong đầu Lâm Uyển Nghi âm thầm tính toán. Xem ra, nàng phải làm một chuyến viếng thăm bí mật đến Triệt Vương phủ rồi!

Triệt Vương phủ, thuộc quyền sở hữu của Triệt Vương Nam Cung Dạ Kỳ, thất đệ cùng một mẫu phi sở sinh với Hoàng đế. Nghe đồn, hần ta là một kẻ phúc hắc, lạnh lùng, là đệ nhất mỹ nam Thần Nguyệt, nhưng ghét nhất chính là lại gần nữ sắc. Năm hần tám tuổi, Tiên đế muốn sắc phong nữ nhi của Tể tướng làm Vương phi cho hần, và đề "tạ chủ long ân" việc làm này của Tiên đế, Triệt Vương gia đã đóng cửa phòng suốt một tuần, không ăn không uống, rút cuộc, Tiên đế đành phải thu hồi chiếu ban hôn. Sau đó, Triệt Vương gia đã ra khỏi phòng, nhưng lập tức lại chạy tới biên giới, nhận chức thống lĩnh quân đội. Trong vòng hai tháng, không biết hần dùng mưu kế gì mà tướng địch rồi rít xin hàng, sau đó dẫn theo quân binh chạy về nước. Ấy là chưa kể đến sự chênh lệch to lớn về nhân lực và số lượng binh lính giữa hai bên, một bên là ba vạn tinh binh, còn một bên lại chưa đến bốn ngàn. Chính điều này, đã tạo nên một huyền thoại lan xa tứ quốc, khiến các nước khác nằm mơ cũng không dám vọng tưởng đến chiếm đất của Thần Nguyệt. Triệt Vương gia, cũng là vị Hoàng đế được Hoàng đế yêu thương, thân cận nhất, đối với hần ân sủng ngập trời, quyền lực của Triệt Vương, còn đứng trên cả Tể tướng. Nghe nói hần hiện có hai vị tiểu thiếp, nhưng cũng là do Hoàng đế nạp cho, nhưng xem ra, với bản tính "trời sinh không gần nữ sắc" của hần, chỉ sợ hần đã vứt hai nàng ở xó xỉnh nào đó đến mốc meo luôn rồi!

Nửa đêm, Vương phủ,...

Một bóng đen lạnh lẽo nhảy trên nóc các viện trong phủ, như một cơn gió nhẹ nhàng lướt đi, không một tiếng động. Lâm Uyển Nghi ngồi xổm trên một nóc viện, trên người một bộ y phục dạ hành, tóc buộc cao, mang khăn che mặt chỉ chừa ra đôi mắt. Trong bóng tối, hai con ngươi đen bóng lóe lên ánh sáng rực như hai viên Hắc bảo ngọc. Uyển Nghi đứng trên nóc viện, phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía. Nàng không biết viện của Triệt vương rút cuộc nằm ở góc nào, trong phủ có bốn góc, mà góc nào cũng như góc nào, thật khó mà phân biệt. Thêm nữa, Lâm Uyển Nghi nàng là người mắc bệnh mù phương hướng trầm trọng, từ lúc đi học đến giờ đã là 22 tuổi rồi, nhưng vẫn không biết đâu là đông, tây, nam, bắc!

Bỗng nhiên, nàng nghe thấy âm thanh thờ đốc ngắt quãng cùng tiếng rên rỉ khe khẽ truyền đến bên tai. Mà âm thanh đó, chính là phát ra, từ căn phòng dưới chân nàng. Uyển Nghi tò mò lật một miếng ngói lên, ngồi xổm xuống, ghé mắt nhìn vào. Lại khiến cho nàng nhìn thấy, một cảnh nam nữ đang cùng nhau xxyy. Trong bóng tối lơ mơ nàng thoáng có thể thấy hai chân trắng muốt của nữ tử quặp chặt lấy hông của nam tử, còn nam tử kia không ngừng vận động trên thân nàng ta. Trong không gian im lìm vang lên từng đợt tiếng nam nhân thờ đốc, tiếng nữ nhân ngâm nga, rên rỉ, tiếng giường gỗ theo luật động tả ác của người nam mà vang lên "kêu kệt, kêu kệt". Uyển Nghi nuốt nước bọt, rủa thầm:

"Hừ, thế này mà bảo là không gần nữ sắc sao? Chết tiệt CMN tên Triệt vương này đúng là một nam nhân cặn bã! Lại có thể phóng túng dục vọng của mình quá mức như vậy! Hần không quan tâm xem nữ tử dưới thân mình có chịu được hay không sao?"

Trong đêm tối, từ phòng dưới lại truyền đến tiếng nước nỏ mị hoặc yếu ớt của nữ nhân:

"A... ách... a...Kính vương... tha... tha cho thiếp... a...."

Kính vương? Uyển Nghi ngạc nhiên, lúc này nhìn xuống đôi nam nữ đang dây dưa phía dưới, trong mắt nổi lên một chút ý vị khó đoán.

Tiếng của nam nhân mang theo dục vọng nồng đậm vang lên:

"Liên nhi, không phải đệ đệ của ta không thể thỏa mãn nàng sao? Ta đang thay hân đền bù cho nàng đó! Nàng cũng nên thỏa mãn ta đi chứ?"

Nói xong, hân tiếp tục ở trên người nữ tử kia phóng túng, tiếng da thịt ma sát vang lên từng đợt. Lại thêm một hồi tiếng rên rỉ, nước nỏ cùng thờ dốc hòa vào nhau vọng ra. Uyển Nghi nhếch miệng cười khinh bỉ. Đột nhiên, trong đầu nàng lóe lên một cái, nụ cười từ khinh bỉ từ từ rộng ra biến thành nụ cười chứa đầy mùi vị âm mưu. Lúc này, nàng đang có suy nghĩ, không biết khi Triệt vương phát hiện tiểu thiếp của mình tư thông với nam nhân khác, sẽ có phản ứng thế nào đây? Nàng thật sự rất là tò mò đó! Nghĩ vậy, Uyển Nghi không nhịn được lại cười xấu xa, tay mò đến thắt lưng lôi ra một viên thuốc tròn tròn trong suốt. Thuốc mê cực mạnh! Uyển Nghi cười hắc hắc liên tục, dùng nội lực nghiền nát viên thuốc thành bột, rồi qua lỗ thủng ở viên ngói, đem hết bụi thổi vào trong phòng, sau đó đẩy ngói lại. Trong phòng kia, hai kẻ xấu số đang lên đến cao trào dục vọng, đột nhiên vô lực gục xuống. Hai kẻ kia ngất đi, trong khi "cái đó" của nam nhân, vẫn đang cắm trong "chỗ đó" của nữ nhân. Uyển Nghi nàng đúng là rất biết cách căn đúng thời điểm!

Xong xuôi, Uyển Nghi đứng dậy, hướng mắt ra phía đối diện. Nếu như đúng như lời đồn, Triệt vương rất ghét lại gần nữ sắc, vậy thì viện của hân, phải nằm cách xa viện của nữ nhân nhất. Theo bản đồ Hoa nương đưa cho nàng, thì viện của hai người tiểu thiếp, chính là Tây viện. Nếu vậy, viện của Triệt vương, hân chính là Đông viện đi! Uyển Nghi phi thân, tiến thẳng đến Đông viện. Nàng đoán không sai, Đông viện chính là nơi ở của Triệt vương. Nơi này canh phòng nghiêm ngặt, nhưng lại không hề gì đối với Uyển Nghi. Tìm kiếm một hồi, Uyển Nghi phi thân xuống trước cửa thư phòng. Mỗi anh đào khê nhếch, nàng hé cửa ra, thuận mình lách vào. Uyển Nghi phát huy kỹ năng nhìn xuyên bóng tối, bắt đầu lục lọi thư phòng. Nhưng khiến nàng thất vọng rồi, trong thư phòng không thể tìm thấy cái gì cả. Trong lúc đang mãi dò tìm, nàng vô ý vướng chân vào thành bàn, khiến bình hoa trên đó rơi xuống. Uyển Nghi hốt hoảng vội đỡ lấy, nhưng khi đón được cái bình rồi thì nàng lại vấp chân vào cạnh án thư. Uyển Nghi đau đến nhe răng, nhưng chưa dừng lại ở đó, nàng vô tình gạt tay, khiến toàn bộ sách trên án thư đều rơi hết xuống đất. Lúc này, thực sự đã đánh động đến thị vệ bên ngoài rồi! Rất nhanh, bên ngoài vọng đến từng hồi tiếng bước chân dồn dập, đang hướng về phía thư phòng. Trong lòng Uyển Nghi thầm la lên: Bị lộ rồi!

Nàng nhanh chóng phi thân qua cửa sổ. Đầu mũi chân khê nhón một cái, thân mình như con gió, thoát cái đã ở trên mái nhà. Phía dưới viện, đèn đuốc lúc này đã thấp lè, toàn bộ thị vệ đều tập trung lại. Trên tay người nào người nấy, đều là cung tên. Mà mục tiêu chủ yếu lúc này, chính là thân ảnh màu đen đang đứng ngao nghể trên nóc viện kia. Đội thị vệ lấp tên vào cung, giương lên, nhắm thẳng hướng nàng. Một tiếng hô vang lên:

"Bắn!"

Tức thì, phải đến hàng trăm mũi tên lao vun vút về phía nàng, nếu bị những mũi tên này bắn trúng, chắc chắn sẽ biến thành con nhím. Nghĩ đến việc bản thân sẽ biến thành nhím, Uyển Nghi rung mình một trận! Tuyệt đối không được đầu nưa! Ngay lập tức, Uyển Nghi nhanh chóng dồn khí từ đan điền lên, tụ lại ở hai lòng bàn tay, luồng khí màu tím quấn quanh tay nàng, dần dần đọng lại thành một quả cầu. Nàng không ngừng truyền lực vào hai tay, trong lúc này, chính giữa mi tâm nàng, ấn kí hoa đào yếu ớt nổi lên, rực sáng màu huyết. Những mũi tên kia dùng tốc độ lướt gió tiến gần đến nàng, đột nhiên Uyển Nghi mở bừng mắt, quát lên:

"Phá! Đi!"

Nàng đẩy mạnh tay về phía đám mũi tên, chưởng phong màu tím vọt ra, đánh mạnh vào đồng tên kia, biến chúng toàn bộ nát gãy. Chưởng phong mạnh mẽ tiếp tục quét về phía đám thị vệ. Nhưng đúng lúc này, một luồng chưởng phong khác lại nhanh chóng đánh úp tới. Chưởng lực giao nhau, nội lực của nàng nhanh chóng bị đẩy lui. Uyển Nghi lao đảo lui lại một bước, khoe miệng chảy ra một dòng máu. Không chú ý nữa, nhân lúc đang hỗn loạn, nàng liền thi triển tâm pháp, thân ảnh lóe lên một cái liền biến vào bóng đêm. Người tới, nàng không thể đầu lại hân, rồi đi là cách giải quyết tốt nhất.

Đám hộ vệ vừa hồi hồn trở lại, muốn đuổi theo nàng thì một giọng nói trầm thấp ngăn lại:

"Không cần đuổi theo, để hân rời đi!"

Đám hộ vệ tuy sững sốt, nhưng đây là lệnh của chủ tử, bọn họ đành cung kính thi lễ rồi lui đi. Thanh âm kia lại vang lên:

"Ành, theo hân!"

Dứt lời, một thân ảnh màu đen vút đi, theo hướng nàng chạy mà bám theo.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nha hoàn Vương phủ

Hoàng cung, Ngự thư phòng...

Sau án thư dài, một nam tử thân mặc long bào đang ngồi phê tấu chương. Tấu chương thì cầm ở trên tay, nhưng ánh mắt hắn từ đầu tới cuối đâu có nhìn đến. Vị này, chính là Hoàng đế Thần Nguyệt, Nam Cung Dạ Thần. Hắn, 10 tuổi đăng cơ, nắm giữ ngai vàng mười năm, Thần Nguyệt từ một tiểu quốc đã trở thành một trong tứ đại đế quốc. Hoàng đế của tam quốc còn lại, nghe đến tên hắn cũng phải nể vài phần. Vị hoàng đế này cái gì cũng hoàn mỹ, duy chỉ có một cái tật: hắn quá mức sùng ái vị đệ đệ cùng mẫu phi của mình. Ngay đến phi tần hậu cung cũng chưa từng được hưởng qua sự sùng ái như vậy của hắn! Về điều này, người trên toàn đại lục, không ai không biết! Nuông theo tầm mắt của hắn bây giờ, chúng ta sẽ rất dễ dàng nhìn thấy một thân ảnh nam tử đỏ rực đang ngồi một bên. Người nam nhân này, mà ngoài hắn thực yêu nghiệt, nhưng hoàn toàn có thể nhận ra, một cổ hơi thở lạnh lùng u ám bao vây xung quanh hắn. Triệt Vương gia Nam Cung Dạ Kỳ, Thất hoàng tử cùng mẫu phi với Hoàng đế Nam Cung Dạ Thần, vị Vương gia duy nhất được Tiên hoàng ưu ái, cất đất phong vương khi mới mười tuổi. Lúc này đây, hắn ngồi an tĩnh trên ghế dựa, bình thản nhắc chung trà đưa lên miệng uống. Một bên, Hoàng đế liên tục liếc hắn, liếc qua liếc lại mấy lượt, vẫn do dự không dám mở lời. Nam Cung Dạ Kỳ đặt chung trà “cách” một cái lên bàn, khiến Hoàng đế giật nảy mình, hắn nhướng mắt nhìn Nam Cung Dạ Thần, thần nhiên hỏi:

“Hoàng thượng có việc cần nói sao?”

Nam Cung Dạ Thần xấu hổ thu lại tầm mắt, ho khan mấy tiếng, cười ôn hòa hỏi:

“Nghe nói đêm hôm qua phủ của đệ bị đột nhập? Đã bắt được chưa?”

Nam Cung Dạ Kỳ thờ ơ đáp:

“Thả đi rồi!”

Nam Cung Dạ Thần ngạc nhiên:

“Sao lại thả, không phải hộ vệ trong phủ của đệ rất lợi hại sao? Đến một tên trộm cũng bắt không xong?”

Nam Cung Dạ Kỳ nhướng mày:

“Người đó là đệ tử tâm pháp Bạch tiên nhân, trên người hắn đang luyện là Huyền Thiên Tâm pháp, hoàng huynh nghĩ đám hộ vệ đuổi kịp sao? Còn không phải bị đánh cho toi bời đi!”

Nam Cung Dạ Thần bắt ngờ thốt lên:

“Huyền Thiên Tâm pháp? Kẻ đó luyện Huyền Thiên Tâm pháp sao? Làm sao đệ biết?”

Nam Cung Dạ Kỳ châm một ít nước trà, về lên mặt bàn ấn kí hoa đào, rồi nói:

“Ấn kí, lúc người đó vận công, trên trán nổi lên ấn kí hoa đào! Xem ra hắn đột nhiên đột nhập Vương phủ chính là tìm tin tức Cẩm Vực, vì theo góc độ mà đệ nhìn thấy, người này chưa đạt tới cảnh giới cao nhất!”

Nam Cung Dạ Thần cau mày:

“Vậy hắn có lấy được tin tức Cẩm Vực không?”

Nam Cung Dạ Kỳ lắc đầu:

“Không, chính vì vậy, hắn có thể sẽ quay lại lần nữa!”

Nam Cung Dạ Thần không nói gì, chỉ đơn giản nhắc nhở:

“Dù sao hoàng đệ cũng nên cẩn thận, không nên khinh thường!”

Nam Cung Dạ Kỳ có vẻ không để tâm cho lắm lời của Hoàng đế bên kia, hắn ngồi một chỗ, dùng nước trà về linh tinh ra bàn. Đột nhiên, như vừa nghĩ ra điều gì đấy, Triệt vương của chúng ta dùng ánh mắt đầy âm mưu, tà tà nhìn về phía Hoàng đế, mở miệng nói:

“Hoàng thượng, về việc Kinh vương đang đêm đột nhập phủ của bản vương, còn ở trong viện của thị thiếp ngang nhiên làm loạn, ngài định giải quyết thế nào a? Nếu Hoàng thượng không cho bản vương một cái “công đạo”, chuyện này bản vương sẽ không bỏ qua đâu! Hoàng huynh, ngài “nhất định” phải cho thần đệ một cái “công đạo” mới được nha!”

Thanh âm của hắn trầm thấp, từ tính, chỗ nào cần nhấn mạnh đều nhấn mạnh, ngữ điệu rành rọt, rõ ràng, lại thần nhiên như đang nói một chuyện bàng quơ, vậy mà khiến cho Nam Cung Dạ Thần toát mồ hôi lạnh, run rẩy từng đợt. Cơ mệnh Nam Cung hoàng đế giật giật liên tục, cố gắng đáp:

“Nhất...nhất định rồi, Triệt vương... cứ an tâm về nghỉ ngơi đi!”

Nam Cung Dạ Kỳ đứng dậy, phui phui áo, khom người thi lễ:

“Vậy thần đệ xin cáo lui!”

Hắn đi rồi, Hoàng đế mới thở phào nhẹ nhõm. Thất đệ, thật quá đáng sợ!

Hậu viện Triệt Vương phủ, là nơi chuyên dùng làm nơi ở của nha hoàn, nô bộc trong phủ. Lúc này, từ sau đám trúc, vọng đến thanh âm của một nha hoàn:

“Người mới đến, người đã nhìn thấy Vương gia chưa?”

Có tiếng của một nha hoàn khác đáp lại:

“Chưa!”

“Vậy sao? Thật tiếc nha, người mới đến nên không biết đó thôi, Vương gia nhà chúng ta chính là một hảo mã nam nhân đó! Không những lạnh lùng, còn rất đẹp luôn!”

“...”

“Hắn đẹp thì sao chứ? Đẹp cũng không thể đem ra làm cơm ăn được!”

“Ài, đừng nói như vậy chứ! Vương gia dù sao cũng là đệ nhất mã nam Bách thành, người nói như vậy, nếu để bị nha hoàn nhất đẳng nghe thấy, sẽ cho là người hạ thấp thân tượng của bọn họ, sẽ đánh người đấy!”

Người nha hoàn còn lại có vẻ không để tâm mấy đến lời nhắc nhở này, chỉ thấy nàng ta xắn cao tay áo, hếch mặt lên trời, hùng hổ nói:

“Thì đã sao chứ? Bỏn cô nương ta đây chính là không sợ! Có giỏi thì cứ đến, ta chấp hết!”

Nha hoàn kia nhìn bộ dạng như chuẩn bị đi đánh nhau của nàng, không nhịn được bật cười, hỏi:

“Người thì giỏi rồi! À, mà tên người là gì vậy? Tên của ta là Liên Ngừ, hay gọi là Tiểu Ngừ.”

Nha hoàn kia nghe hỏi thì quay đầu lại, lúc này nàng đứng ngược ánh sáng, khiến nụ cười trên môi thêm phần xinh đẹp :

“Lâm Uyển Nghi, Tiểu Nghi!”

Tiểu Ngừ bị nụ cười cùng ánh mắt của nàng thu hút, bất giác nhìn đến gần người. Gương mặt của Uyển Nghi lúc này đã bị nàng dịch dung đi, nhìn kĩ cũng chỉ thấy đây là một tiểu cô nương thanh tú, đơn thuần, nhưng nụ cười cùng đôi mắt của nàng, lại vẫn có thể khiến cho người đối diện ngây ngẩn. Còn về chuyện vì sao nàng lại ở trong Vương phủ với thân phận nha hoàn, chẳng qua là mới cách đây mấy hôm, nàng đã nhờ Hoa nương đem mình "bán" vào Vương phủ, bây giờ nàng chính là một nha hoàn chuyên giặt quần áo ở hậu viện. Một thân phận cực kì bình thường, nên hoàn toàn không có ai để ý.

Tiểu Ngừ ngốc nghếch nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nàng, hai mắt long lanh long lanh không chớp lấy một cái. Uyển Nghi khó hiểu nhìn nàng, lay lay vai nàng ta :

“Ê này, Tiểu Ngừ, người có bị làm sao không vậy?”

Tiểu Ngừ vẫn nhìn nàng chăm chú, ngây ngô cười:

“Tiểu Nghi, đôi mắt của người thật đẹp nha!”

Uyển Nghi rút cuộc cũng hiểu ra, nàng bật cười, bẹo má Tiểu Ngừ, nói:

“Tiểu Ngừ người cũng đẹp không kém đâu!”

Hai người vừa nói chuyện vừa giặt quần áo. Uyển Nghi chợt nhắc đến gia đình của Tiểu Ngừ, không hiểu sao, gương mặt nàng ta chợt trầm xuống, nét buồn thoáng qua nơi đáy mắt. Uyển Nghi thấy lạ liền hỏi:

“Tiểu Ngừ, có chuyện gì sao?”

Tiểu Ngừ buồn buồn nói:

“Người biết nạn lũ lụt ở Tô Châu không?”

Uyển Nghi mơ hồ gật đầu. Tô Châu là vùng đất có địa hình trũng, gần như năm nào mưa to, nơi đó đều xảy ra lũ lụt. Dân chúng sống ở đó bị lũ lụt làm thiệt hại không ít, triều đình mỗi lần như vậy đều chỉ có thể đưa lương thực cùng đồ tiếp tế đến. Nhưng đó cũng không phải là cách có thể áp dụng lâu dài. Quốc khố cũng không phải vô hạn, cũng sẽ đến lúc cạn kiệt thôi. Nếu thật có một ngày như vậy, dân chúng Tô Châu chỉ sợ sẽ không còn mấy người. Nếu có thể nghĩ ra cách, ngăn chặn triệt để được lũ trước khi nó tràn xuống, đó mới là đối sách. Chỉ tiếc ở cổ đại vẫn còn lạc hậu, không nghĩ ra cách cũng phải. Chỉ là không ngờ tới, ở Tô Châu, còn có gia đình Tiểu Ngừ...

Tiểu Ngừ vừa giặt đồ vừa thở dài:

“Chỉ còn vài tháng nữa là đến mùa lũ rồi, không biết nương và mọi người sẽ sống ra sao đây, ta rất lo cho họ. Ta sống ở Vương phủ không cần phải lo lắng chuyện gì, nhưng mọi người ở Tô Châu, qua mùa lũ này không biết sẽ thế nào đây...”

Khỏe mắt Tiểu Ngừ đã hơi ướt lệ. Uyển Nghi thờ dài, khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng:

“Đừng lo, người trước hết phải sống cho bản thân mình đã, bản thân người tốt rồi mới có thể lo cho gia đình chứ. Còn chuyện lũ lụt ở Tô Châu, ta tin rằng Hoàng đế dù không có cách thì không phải vẫn còn Triệt vương và bá quan văn võ sao? Nếu đến chuyện này mà cũng không có cách giải quyết, thì bọn họ chính là một đám đầu heo!”

Tiểu Ngừ bị lời nói của nàng dọa sợ, vội vàng đưa tay lên bịt miệng nàng lại:

“Tiểu Nghi, không được nói như vậy đâu, sẽ mắc phải tội khi quân phạm thượng đấy!”

Uyển Nghi lúc này mới ý thức được, nàng đang sống trong lót một nha hoàn, nói năng như vậy, thật đúng là không phải lễ. Nghĩ vậy, nàng xấu hổ cười cười, gạt bàn tay của Tiểu Ngừ đang chặn ở miệng nàng ra:

“Ấy chết, ta lỡ lời!”

Tiểu Ngừ cũng chỉ nhìn nàng cười. Hai người tiếp tục giặt quần áo.

Thư phòng, Triệt Vương phủ...

Huyết y nam tử lười biếng ngồi sau án thư, hai chân vắt chéo đặt trên bàn, ánh mắt tà mị nhìn thân ảnh màu đen đang đứng giữa phòng, mở miệng hỏi:

“Mất dấu rồi sao?”

Thân ảnh kia không đáp, chỉ gạt đầu. Huyết y nam tử tà tà cong khóe môi, khẽ phất tay:

“Được rồi, lui đi!”

Lời vừa dứt, thân ảnh màu đen giữa phòng đã biến mất. Nam Cung Dạ Kỳ đứng dậy, cầm lấy chung trà trên bàn, đưa lên miệng uống một hơi, hắt đặt lại ly trà xuống, mắt hoa đào nhìn về phía cuốn cổ thư có đề hai chữ “Cấm Vực” đặt ngay ngắn trong hộp gỗ, cười một cách tà mị, môi mỏng khẽ nhếch lên:

“Huyền Thiên Tâm pháp, ta có nên cùng vị sư muội này chơi đùa một chút không nhỉ?”

Hắn xoay người đi ra cửa. Đứng trong góc phòng, Ảnh khẽ rung mình. Hắn có thể cảm nhận được, mùi vị âm mưu đang lan tỏa đầu đây...

Vài ngày sau, Uyển Nghi đang cùng Tiểu Ngừ chăm chú giặt đồ ở hậu viện, thì cửa viện bị người đẩy ra, một nha hoàn hốt hải chạy vào. Uyển Nghi không biết người này, nhưng Tiểu Ngừ đã lên tiếng:

“Mai tí tí, có chuyện gì mà vội vàng vậy?”

Ra là nha hoàn Tiểu Mai ở tiền viện. Uyển Nghi thầm nghĩ trong lòng, nhưng sau một khắc nàng liền cảm thấy khó hiểu. Nha hoàn tiền viện thì chạy tới hậu viện của các nàng mà làm cái quái gì? Tiểu Mai đứng chống gối, rất không có hình tượng mà thở hồng hộc, khiến Uyển Nghi không nhận được mà nghi ngờ, có phải hay không nàng ta vừa bị phạt phải chạy quanh Vương phủ ba vòng? Tiểu Mai hít thở mấy cái liên tục, lúc này mới ngẩng lên, nhìn các nàng nói:

“A Nghi, A Ngừ, quân gia Vương cho gọi các người đến tiền viện đấy!”

Chỉ có vậy thôi sao? Hai người Uyển Nghi nhìn nhau, đều nhìn ra nghi hoặc trong mắt đối phương. Xem bộ dạng gấp đến thở không ra hơi của Tiểu Mai, các nàng còn nghĩ nàng ta gấp như vậy vì có chuyện quan trọng cần giao phó cơ đấy. Uyển Nghi chán nản liếc mắt nhìn Tiểu Mai, rửa sạch tay rồi cùng Tiểu Ngừ đi đến tiền viện. Quân gia Vương nhìn hai nàng một lúc rồi gạt đầu nói:

“Từ bây giờ hai người là nhất đẳng nha hoàn, không cần ở hậu viện nữa, đến hầu hạ ở Đông viện đi.”

Uyển Nghi hơi giật mình, hồi lâu, nàng mới hỏi:

“Quân gia, vậy là bọn ta sẽ đến Đông viện sao?”

Quân gia gạt đầu, mỉm cười hỏi:

“Đúng rồi, có vấn đề gì sao?”

Uyển Nghi nghiêng đầu qua một bên, cười nhạt, kéo dài từng chữ trong lời nói ra:

“À không, ta chỉ là đang nghĩ, tự xưng có sự thay đổi này, Vương gia có phải hay không có vấn đề... um... um...”

Không để nàng nói hết câu, Tiểu Ngừ đã vội che cái miệng của nàng lại. Dựa theo hiểu biết của Tiểu Ngừ về Uyển Nghi, nàng dám cam đoan rằng, về sau mà Uyển Nghi nàng chuẩn bị nói, tuyệt đối không phải lời lẽ hay ho gì! Nàng hướng quản gia tươi cười gật đầu:

“Vậy, quản gia, hôm sau bọn nô tì sẽ chuyển đến Đông viện. Xin phép đi trước!”

Nói xong, nàng cứ vậy lời tuột Uyển Nghi về hậu viện. Đợi các nàng đi khuất rồi, quản gia liền xoay người, hướng Đông viện mà đi.

“Sao, nàng có từ chối không?” Trong phòng, huyết y nam tử nằm dài trên tháp, lười biếng hỏi.

“Nàng không có từ chối, chẳng qua là bộ dạng có vẻ rất không tình nguyện...” Trên thực tế là chưa kịp mở miệng từ chối đã bị người lười đi rồi!

“Vậy sao?” Huyết y nam tử lại tà tà nhìn về phía quản gia.

“Hình như, nàng còn nghiêng răng thì phải...” Quản gia rất bất đắc dĩ nói.

Trong đời ông chưa từng gặp qua tiểu nha đầu nào như vậy cả!

“Ha ha...” Huyết y nam tử bật cười thích thú, trong tiếng cười mơ hồ còn có chút sùng nịch “Nàng thật đúng là đặc biệt!”

Xem ra, cuộc sống nhàn chán của hắn sẽ có sự thay đổi lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Hầu hạ Vương gia rửa mặt

Hôm sau, Uyển Nghi cùng Tiểu Ngừ được phân phó đến Đông viện. Hai nàng được cấp một căn phòng trong viện, giống như những nha hoàn khác. Vì chuyện đột nhiên được "thăng chức" này, hai người Uyển Nghi liền bị đem ra làm đề tài bàn tán trong phủ. Từ nô tì giặt đồ ở hậu viện, trong một ngày liền nhảy lên vị trí nha hoàn nhất đẳng, còn được hầu hạ trong viện của Vương gia, đây đều là mơ ước của tất cả nô tì trong phủ này a! Nha hoàn nhất đẳng có vị trí cao hơn nhị đẳng và tam đẳng, tùy thời cũng có thể sai vặt nha hoàn cấp thấp hơn mình, bình thường đãi ngộ cũng tốt hơn, cuối năm còn có tiền thưởng, công việc cũng nhẹ hơn. Việc duy nhất bọn họ cần làm, chính là hầu hạ chủ tử cho thật tốt. Hơn thế, nha hoàn nhất đẳng, còn là đối tượng để được chọn làm nha hoàn thông phòng! Nếu như được chủ tử ưa thích, lựa chọn để sủng ái, thì vị trí của họ ở trong phủ, sẽ chính là từ chìm sẽ hóa thành phượng hoàng. Đối với những nữ tử có thân phận nô tì, nha hoàn, đây chính là mong ước cả đời của họ, nhưng với người hiện đại như Lâm Uyển Nghi mà nói, nàng chính là hận đến nghiêng răng nghiêng lợi cái loại được gọi là "đãi ngộ" này. Cái gì là một bước chìm sẽ hóa phượng hoàng? Nói thẳng ra thì là dùng chính trinh tiết nữ nhân của mình để đổi lấy địa vị mà thôi! So với thanh lâu kỹ nữ cũng không có khác gì! Lúc Uyển Nghi đem chuyện này nói với Tiểu Ngừ, nàng sợ tới mức nhảy dựng lên, vội vàng bịt miệng Uyển Nghi lại:

"Tiểu Nghi, không thể nói vậy đâu!"

Uyển Nghi đang rất buồn bực trong lòng, nên trực tiếp đem cái tay kia gạt ra:

"Có gì là không đúng, ta nói đây còn không phải thật?"

Tiểu Ngừ cắn môi:

"Nhưng nếu được gia chú ý, thì đó chính là phúc của nô tì như chúng ta a..."

Uyển Nghi trực tiếp bỏ qua:

"Cái gì gọi là phúc? Bọn nam nhân đó chẳng qua chỉ coi các nàng là công cụ phát tiết thôi! Hay gọi là cái máy đẻ hài tử cũng không sai! Sau khi chơi chán rồi thì liền đem họ ném ra sau đầu, liếc cũng thêm liếc một cái! CMN, cái thứ "phúc" đó, lão nương đây không thiết đâu!"

Tiểu Ngừ nhìn Uyển Nghi mà không thể tin nổi, miệng nàng há ra vừa vặn có thể nuốt lọt mấy quả trứng, hai mắt trừng lớn, run run nửa ngày cũng không thể thốt ra được một câu. Nàng thật có chút bất ngờ, không thể ngờ Tiểu Nghi nói đến phương diện này lại có vẻ kích động như vậy. Rốt cuộc, lâm vào tình trạng "chết lâm sàng" nửa ngày trời, Tiểu Ngừ mới rặn ra được một câu:

"Tiểu Nghi... chúng ta chỉ là nô tì thôi..."

Uyển Nghi nhìn Tiểu Ngừ, thờ dãi nói:

"Tiểu Ngừ, chúng ta là phận nô tì, chẳng lẽ chúng ta không phải người sao? Chúng ta cũng có tôn nghiêm chứ! Ngươi cam chịu cảnh bị người đem ra chơi đùa chán rồi bị vất đi như một thứ đồ bị hỏng sao?"

Tiểu Ngừ bắt giác thốt lên:

"Tiểu Nghi a, suy nghĩ của ngươi thực khó mà hình dung nổi!"

Uyển Nghi ngửa đầu, nhìn lên trần phòng, hồi lâu mới nói:

"Đúng vậy, suy nghĩ của ta, từ trước đến nay, chưa có người nào hiểu được. Vậy nên, quan niệm của ta, không thể dung nhập với quan niệm của các ngươi được. Người ở đây coi nam nhân như bầu trời của họ, nhưng đối với ta, bọn họ chẳng qua là đất đá ven đường thôi."

Tiểu Ngừ tò mò hỏi:

"Ngươi không tin sẽ có tình yêu sao? Dù có tam thê tứ thiếp, nhưng lòng vẫn dành cho một người duy nhất, ngươi không tin trên đời sẽ có chuyện đó sao?"

Uyển Nghi cười nhạt:

"Không tin! Chính là vì sống tại thời đại này, cái chuyện hoang đường đó sẽ không xảy ra! Nếu một nam nhân thật lòng yêu một nữ nhân, thì sẽ không cưới nữ nhân khác về, cái thứ tình cảm đó vốn không đáng tin!"

Tiểu Ngừ trầm mặc. Lúc này, đột nhiên Uyển Nghi tiến sát về phía Tiểu Ngừ, tà tà nhìn khuôn mặt nàng, cuối cùng mới hạ một câu:

"Tiểu Ngừ, vì ngươi là người thân thiết với ta, ta thật tình khuyên ngươi một câu: trên đời này, có hai loại nam nhân ngươi tuyệt đối không nên động tâm. Một, chính là Hoàng đế. Hai, là huynh đệ của Hoàng đế, chính là Vương gia. Mấy hạng người này chính là nam nhân cận kề không nên yêu, nếu yêu rồi, nhận lại cũng chỉ có đau khổ mà thôi!"

Tiểu Ngừ mở to mắt, hồi lâu mới gật đầu. Uyển Nghi, nói cũng không phải sai. Không phải người ta vẫn nói, vô tình nhất là bậc Đế vương sao?

Nhưng Tiểu Ngừ vẫn không thể nhận được mà hỏi một câu:

"Tiểu Nghi, sao ngươi lại quan niệm về Vương gia và Hoàng đế như vậy?"

Uyển Nghi cười tà, đặt người nằm xuống giường, hai tay gối sau đầu, vắt chân chữ ngũ, hỏi một cách bí ẩn:

"A Ngừ, ngươi có biết, người ở chỗ ta sống gọi Vương gia cùng Hoàng đế là gì không?"

Tiểu Ngừ lắc đầu. Uyển Nghi cười nửa miệng, trực tiếp phun ra một câu:

"Ngựa giống!"

Ở trên nóc viện, Ảnh vừa nghe cái giạt mình, trượt chân lăn mấy vòng rớt bịch xuống đất đau điếng!

Uyển Nghi ngáp dài, kéo chăn lên đắp, ngái ngủ nói:

"Thôi, A Ngừ, ngủ đi, mai chúng ta phải làm việc đấy!"

Tiểu Ngừ vốn bị câu nói của nàng làm cho phần hồn bay lên chín tầng mây, lúc này mới vừa hoàn hồn, liếc xuống Uyển Nghi, lại thấy nàng đã sớm trùm chăn đánh một giấc, bèn lắc đầu chán nản. Uyển Nghi nàng, đúng là cái gì cũng nói ra được! Thở tắt ngon nển trên bàn, Tiểu Ngừ cũng nằm xuống ngủ.

Lúc này, ở ngoài viện, Ảnh lồm cồm bò dậy từ trên đất, nhìn vào trong phòng đã tắt nến, khoe miệng giật giật liên hồi. Hắn phi thân lên, biến mất vào màn đêm.

"Ảnh, sao bộ dạng ngươi lại lờ lờ vậy?" Nam Cung Dạ Kỳ khoe miệng nhếch lên, mắt hoa đào tà tà nhìn về phía Ảnh.

"Không có gì, bất quá là bị tiểu thư đã kích thôi!" Ảnh hơi run rẩy đáp.

"Nàng đã nói gì?" Nam Cung Dạ Kỳ trưng ra bộ dạng lười biếng, đưa ly trà lên khẽ thổi, nhấp vào một ngụm.

"Nàng nói, Vương cùng Hoàng thượng giống nhau..." Ảnh ngập ngừng nói, mắt liếc nhìn về phía chủ tử.

"Bọn ta là huynh đệ cùng một mẫu phi sinh ra, giống nhau là phải thôi!" Nam Cung Dạ Kỳ không chút để tâm nói. Hắn nốc một ngụm trà lớn.

Ảnh lắc đầu, hít một hơi thật sâu, nói:

"Ý nàng không phải vậy, nàng nói, ở chỗ nàng sống Vương cùng Hoàng thượng đều bị gọi chung thành một loại..."

Nam Cung Dạ Kỳ nhếch môi cười hứng thú:

" Là gì? Có phải hay không đều là mỹ nam tử hào hoa phong nhã, vạn vạn người mê? Hửm?"

Ảnh tròn tròn mắt. Chủ tử của hắn, trình độ tự kỉ thật quá cao siêu! Cuối cùng, Ảnh vẫn nhẫn tâm đem đắc ý trong lòng Nam Cung Dạ Kỳ một phát đập vỡ:

" Không phải, nàng nói mọi người gọi Vương cùng Hoàng thượng, đều là một bọn ngựa giống.."

Phụt. Ngụm trà vừa vào miệng kia nháy mắt phun ra, nước trà theo một độ cong hoàn mỹ bắn đầy án thư.

Nam Cung Dạ Kỳ giật giật khóe miệng, hỏi lại:

" Nàng đã nói như vậy?"

" Vâng!" Ảnh thành thực gật đầu.

" Nàng đã nói vậy?"

" Không sai!" Ảnh đáp, hồ nghi liếc nhìn chủ tử nhà mình. Hắn nói đảm bảo độ chuẩn xác cao, Vương vì cái gì cứ hỏi?

" Ngươi đảm bảo ngươi không có nghe nhầm?"

" Vương, tại ta còn chưa có bị hỏng!" Ảnh bức mình giậm chân, rồi nghĩ nghĩ gì đó, lại để thêm một câu:

" Vương, ngài cứ nhìn bộ dạng của ta đi, chính là vì bị tiểu thư dọa mà trượt chân lăn từ trên nóc viện xuống đó! Đến bây giờ bàn tọa của ta vẫn đang đau đây này!"

Nam Cung Dạ Kỳ mém chút là ngất xỉu. Hắc Ảnh thị vệ lạnh lùng vô cảm của hắn a, từ khi nào lại biết nói đùa rồi? Tuy tinh thần bị đã kích trầm trọng, nhưng hình tượng vẫn cần phải giữ, vì thế, Triệt vương của chúng ta lại ngồi thẳng người lên, ưu nhã từ trong ngực áo xuất ra khăn tay, chấm chấm chút nước trà dính lại bên miệng, sau khi cất khăn đi, rồi hướng Ảnh phát tay:

" Được rồi, lui đi!"

Ảnh bất mãn hừ một cái, xoay người liền biến mất.

Uyển Nghi mơ ngủ ngáp một cái, nặng nề mở hai mí mắt nặng trĩu ra. Sáng sớm nay nàng bị Tiểu Ngừ cấp tốc lôi dậy, vốn đang ngủ lại bị quấy rầy, nàng bức mình liền cứ vậy để Tiểu Ngừ tùy ý làm gì thì làm, còn bản thân thì tiếp tục ngủ. Sau đó, nàng bị Tiểu Ngừ lôi đi đâu đó, hình như là viện của quân gia, sau khi quân gia nói một hồi cái gì gì đó, nàng cứ vậy mà vô thức đi lung tung, trong khi chân chính là vẫn đang trong tình trạng ngủ say. Lúc này, Uyển Nghi mới nhìn xuống bản thân, đầu tóc, y phục đều chỉnh tề, nhưng quái lạ, sao tay nàng có cảm giác nặng nề. Uyển Nghi nhìn xuống, ngây ngốc một hồi nhìn vật nàng đang bê trên tay. Thau nước này dùng để cho ai rửa mặt a? Mà còn nữa, nơi nàng đang đứng này, sao lại quen thế nhỉ? Hi

nh như nó giống, nó giống, giống viện của Vương gia nhà nàng...thì phải.. Đầu óc Lâm Uyển Nghi loạn thành một nắm rom, ừ thì đúng đây là viện của Triệt vương, nhưng mà... nàng đứng ở nơi này mà làm gì a? Còn nữa, bê chậu nước này, rốt cuộc là để làm gì đây? Lâm Uyển Nghi vắt óc, cố nghĩ lại xem này là chuyện gì. Nhưng đến lúc nàng nhớ lại được thì...

Gió thổi qua...

Uyển Nghi trực tiếp tiến vào trạng thái chết lâm sàng..

Nếu như có thanh kiếm ở đây, nàng thật muốn đem hai người quân gia và nha đầu Tiểu Ngừ kia ra lăng trì. Thật giỏi lắm! Dám tính kế để nàng đi hầu tên Vương gia chết tiệt gì đó rửa mặt. Hảo tốt a! Thù này, Uyển Nghi nàng nhất định ghi nhớ!

Cùng lúc, ở hai nơi, có hai con người đồng thời rùng mình.

Uyển Nghi tỉnh trực tiếp đẩy cửa đi vào, nhưng rồi lại nghĩ nghĩ gì đó, nàng lại đưa tay lên gõ cửa:

" Vương gia, nô tì đem nước rửa mặt đến."

Im lặng.

" Vương gia, ngài đã tỉnh chưa?"

Vẫn lại im lặng.

Gương mặt Uyển Nghi không lộ ra chút thần sắc nào, nàng liền quay đầu, có vẻ chán nản nói:

" Aizz, xem ra là vương gia chưa tỉnh, mình hay cứ đi về trước, để lát nữa mình bảo Tiểu Mai tì ti đến thay vậy..."

Nàng đang tỉnh xoay người đi, từ trong phòng vang lên thanh âm nam tử trầm thấp, mê hoặc:

" Vào đi!"

Uyển Nghi đắc ý cười cười, đẩy cửa đi vào, đi thẳng vào gian trong. Nàng đặt thau nước trên bàn, hướng phía trong giường cúi đầu:

" Thành Vương gia ngồi dậy rửa mặt!" Một bàn tay trắng dài vươn ra, vén màn lụa lên. Uyển Nghi chăm chú nhìn vào bàn tay này. Bình thường, người cầm kiếm nhiều, trên tay sẽ nổi lên vết chai, mà sao tay của vị Triệt vương này, lại mịn màng vậy nhỉ? Lúc này, người trên giường cũng đã lộ mặt ra, Uyển Nghi vừa nhìn đến, hô hấp đột nhiên có điểm khó khăn, hai mắt xinh đẹp cũng mở to, kinh ngạc vạn phần. Nam nhân này, thực là xinh đẹp quá mức đi! Nghe đồn Triệt vương gia lớn lên yêu nghiệt, nàng cũng không để tâm cho lắm, nhưng nhìn thấy diện mạo chân thật của hắn, lại ở khoảng cách gần như vậy, Uyển Nghi không khỏi có chút si ngốc mà nhìn. Hắn nghiêng người ngồi trên giường, mấn sa hơi lay động, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ, khiến lòng người không khỏi rung động thật sâu, hình dáng cơ thể rắn chắc nam tính, bộ ngực hơi lộ ra ngoài kia đảm bảo sẽ khiến tất cả nữ tử không kìm được xị máu mũi, tuyệt đối là cực phẩm. Khuôn mặt hân nhu hòa, từng đường nét trên mặt giống như một tác phẩm nghệ thuật được khắc họa một cách tỉ mỉ, thuần thực, hàng lông mày dày và dài, cái mũi thẳng tắp, cao một cách hoàn mỹ, đôi môi hồng nhuận, mắt phượng dài hẹp, xé lên tà mị, đôi con ngươi đen nhánh như hắc ngọc trân quý, đen đến mức trở nên sâu thẳm khó dò, lại phát ra tia sáng ma mị, quang mang, dường như muốn rút hết linh hồn của người đối diện vào trong đó. Vẻ đẹp của hắn quá yêu diễm, khiến người khác có cảm giác hít thở không thông. Nhưng Uyển Nghi vẫn có thể nhận ra, vẻ đẹp của hắn, là sự kết hợp của hai vẻ đẹp trái ngược. Trong treo, tinh khiết của tiên tử, và... tàn nhẫn, thị huyết của Tu La địa ngục...

Uyển Nghi không khỏi thầm nuốt nước miếng, này một cái nam nhân, mà lại có thể đẹp đến như vậy, ngay cả nữ tử cũng không bằng. Ông trời thật quá bất công đi! Độ yêu nghiệt của người này, nếu đem so với Xích Họa mà nàng từng gặp, tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém! Nhưng mà bất quá, Uyển Nghi ngăn người cũng không quá lâu, nữ nam nhân lúc còn ở hiện đại nàng nhìn như com bữa, đối với khái niệm "traị đẹp" cũng đã luyện thành miễn dịch luôn rồi! Nàng rất nhanh chóng dời đi tâm mắt, xắn tay áo lên, cầm khăn nhúng ướt rồi đưa đến trước mặt hắn, ngữ khí nhàn nhạt nói:

" Vương gia, thỉnh rửa mặt!"

Nam Cung Dạ Kỳ nhìn vẻ mặt bình thản của nàng thì có chút thất vọng. Nàng không bị sắc đẹp của hắn quyến rũ a, bất quá cũng chỉ ngăn người một lúc thôi, sao lại vậy a? Không lẽ mỹ lực của hắn đã giảm rồi sao? Uyển Nghi cảm nhận được một đạo ánh mắt cứ dán lên mặt mình, thực rất không thoải mái, vậy nên, nàng trực tiếp đem khăn mặt phủ thẳng lên mặt Nam Cung Dạ Kỳ rồi mới bắt đầu lau. Xong xuôi, nàng khom người thì lễ với hắn rồi bưng thau nước đi thẳng ra ngoài. Giờ lại đến lượt Triệt Vương gia ngây ngốc một hồi. Nàng, không phải nên hầu hạ hắn cả tắm rửa lẫn thay đồ sao? Sao lại chỉ lau cho hắn mỗi cái mặt vậy?

Lát sau, có hai gia nhân khiêng một dục thùng đẩy cửa đi vào, theo sau là hai nha hoàn, bọn họ căng lên bình phong rồi bắt đầu giúp Nam Cung Dạ Kỳ thay đồ. Triệt Vương gia không nói lời nào, hậm hực vác gương mặt đen sì bước vào dục thùng, rồi cứ vậy tiếp tục vác khuôn mặt đất nồi đó vào cung thượng triều, cả buổi trên thân toàn phát ra hàn khí, báo hại cả ngày hôm đó, Hoàng đế cùng toàn bộ triều thần, mồ hôi mẹ mồ hôi con thì nhau chảy xuống, thấp thỏm bất an không ngừng!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chơi xấu

Vì không muốn bị tính kế như lần trước, nên Uyển Nghi quyết định hi sinh giấc ngủ ngàn vàng để dậy thật sớm, trước cả Tiểu Ngừ. Nàng đem trong ngoài phòng quét dọn sạch sẽ một lần, thấy vẫn còn khá sớm, liền đi ra ngoài chạy bộ. Nàng đem ống tay cùng ống chân bó lại bằng dây, lại kéo vạt vẩy cao lên, thành ra y phục có vẻ gọn gàng thoải mái hơn trước, di chuyển cũng dễ dàng hơn. Uyển Nghi lén lút đi vào hoa viên trong phủ, sau một hồi ngó nghiêng, nàng mới bắt đầu chạy. Ban đầu, nàng chỉ chạy chậm chậm ven bờ hồ, dần dần tốc độ dưới chân nàng tăng nhanh, dùng tốc độ cao nhất để chạy. Sau năm vòng, trên người Uyển Nghi đã ướt mồ hôi, nhìn lên trời thấy cũng không còn sớm, rất nhanh hoa viên sẽ có người, nàng cũng nên trở về thôi. Uyển Nghi nhanh chóng dụng khinh công, thân mình vút lên chạy về viện.

Lúc này, Tiểu Ngừ đang cuống cuống đi đi lại lại trước cửa phòng. Sáng nay, lúc nàng quay sang gọi Tiểu Nghi, lại phát hiện không thấy nàng ấy đâu, sân viện cùng trong phòng đều đã quét sạch sẽ, nhưng Uyển Nghi lại không thấy. Vừa rồi, người của quân gia đến gọi nàng đi hầu Vương gia buổi sáng, nhưng Uyển Nghi lại chạy đi đâu mất. A a a... Vương đã phải chờ rất lâu rồi! Uyển Nghi ơi là Uyển Nghi...! Cửa viện bị đẩy ra, Uyển Nghi một thân đầy mồ hôi bước vào. Tiểu Ngừ vừa nhìn thấy nàng, lập tức la hoảng lên:

" A, Tiểu Nghi, người đi đâu về vậy? Sao y phục lại biến thành thế này? Vương còn đang đợi người đó!"

Uyển Nghi ngốc lảng nhìn Tiểu Ngừ. Chờ nàng? Tên Triệt vương kia sẽ không phải bị làm sao đi? Đông viện của hắn đâu có thiếu nha hoàn, chờ nàng làm gì chứ? Không quan tâm đến thái độ vội vàng của Tiểu Ngừ, Uyển Nghi thông thả đi vào phòng, dùng nước lau người, rồi thay một bộ y phục khác. Nàng cố ý làm thật chậm, thành ra qua gần một canh giờ mới xong. Thế nhưng lúc nàng đi ra khỏi phòng, lại thấy Tiểu Ngừ đang bê một chậu nước ấm đứng trước mặt nàng. Uyển Nghi nhìn thau nước, còn ngỡ là Tiểu Ngừ chuẩn bị cho nàng, có chút cảm kích nói:

"Người chuẩn bị cho ta sao? Cảm ơn nhé!"

Tiểu Ngừ đem thau nước đặt vào tay nàng, tỉnh bơ đáp:

"Không phải đâu! Đây là nước chuẩn bị cho Vương gia!"

Uyển Nghi hóa đá, nàng có cảm giác mình bê trên tay không phải là chậu nước, mà là một tảng đá, nặng, nặng vô cùng. Hồi lâu, Uyển Nghi mới cười méo xệch, hỏi lại:

"Giờ không phải đã gần trưa rồi sao? Vương gia không phải vào triều à?"

Tiểu Ngừ cười rất dịu dàng:

"Hôm nay, Vương gia được miễn!"

Gió lại thổi qua...

Uyển Nghi đau khổ bưng thau nước đứng trước cửa phòng, đưa tay lên gõ:

"Vương gia, nô tì mang nước rửa mặt đến!"

Từ trong phòng lại truyền ra thanh âm nam tử mê hoặc:

"Vào đi!"

Uyển Nghi đẩy cửa phòng, bưng thau nước đi vào. Lần này nàng không lâu la, trực tiếp vắt khô khăn cầm lên. Nhưng đột nhiên tay nàng bị ngăn lại. Nàng khó hiểu đưa mắt nhìn lên, lại chạm vào ánh nhìn tà mị của hắn, liền vội cup mi xuống. Khóe miệng Nam Cung Dạ Kỳ nhếch lên, hắn cầm tay nàng cho vào trong nước. Uyển Nghi không hiểu gì nhìn hắn, tay hắn rất lạnh, bao lấy bàn tay ấm áp của nàng, trong lòng Uyển Nghi mơ hồ sinh ra chút cảm giác là lạ. Triệt vương gia nở nụ cười rất quyến rũ, môi mỏng thần nhiên phun ra một câu:

"Nước bị lạnh rồi!"

Uyển Nghi giật mình, cho tay vào thau khoảng khoảng mấy cái, cuối cùng gật đầu nói:

"Ừm, nước bị lạnh rồi, vậy để nô tì đi đổi!"

Nàng nhanh chóng bưng thau nước đi ra khỏi phòng, nhưng lại gặp ngay một vấn đề khó khăn. Phải đi đâu để lấy nước đây? Uyển Nghi chớp lấy một nha hoàn, hỏi:

"Vị tỷ tỷ đây, cho hỏi nước phải lấy ở đâu vậy?"

Nha hoàn kia chỉ đông chỉ tây một hồi rồi bỏ đi. Uyển Nghi đứng hóa đá tại chỗ. Hậu viện Nam viện, phải đi qua Tây viện và Bắc viện rồi vòng qua hoa viên mới đến được... Uyển Nghi chưa bao giờ có cảm giác muốn giết người như lúc này. Chỉ là lấy một thau nước, mà bắt nàng phải đi xa như vậy sao? Nàng nghiêng răng, hằm hằm bước đi. Chuyến đi này, tiêu tốn gần phân nửa sức lực cả buổi sáng chạy bộ của nàng, mới mang được nước về Đông viện. Nhưng sau khi Triệt vương gia xem qua, lại lắc đầu nói:

"Nước vẫn là lạnh đi!"

Uyển Nghi cắn răng, lại đi một vòng lấy nước về. Nhưng mà lần này Triệt vương vẫn lắc đầu:

"Nước này, nóng quá!"

Hai mắt Uyển Nghi bốc lên ngọn lửa. Nóng sao? Hắn thật thấy nóng sao? Hay xúc giác của hắn có vấn đề? Nếu bây giờ không phải hắn còn đang là "chủ tử" của nàng, nàng sớm đã đem axit sunfuric đến cho hắn rửa mặt rồi! Tuy nghĩ vậy, Uyển Nghi vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười tự nhiên nhất có thể:

"Vậy, để nô tì đi thay nước lần nữa!"

Rút kinh nghiệm, lần này đi Uyển Nghi cố gồng căn thời gian, đem nước về thì độ ấm cũng vừa đủ. Chuyến đi này tựa hồ rút gần cạn số sức lực còn lại của nàng. Uyển Nghi bải hoải bê thau nước vào phòng, đặt cái phịch lên bàn, rồi uể oải đứng sang một bên. Triệt vương gia anh minh thần võ vươn tay ra, cho vào trong nước, lại vẫn có vẻ tiếc rẻ nói:

"Tạm chấp nhận được!"

Hai hàm răng Uyển Nghi cắn chặt, tay siết thành nắm đấm, vì nén cơn giận mà mặt của nàng đỏ ửng cả lên. Nàng thề, thù này không báo, nàng không mang họ Lâm! Nam Cung Dạ Kỳ hướng mắt nhìn nàng, bình thần mở miệng:

"Đến, hầu bốn vương rửa mặt đi!"

Uyển Nghi che đi nụ cười đầy mắt, ánh mắt nàng lại trong veo như cũ. Nàng thẳng tay đem cái khăn đắp lên mặt Nam Cung Dạ Kỳ rồi bắt đầu lau. Uyển Nghi cứ đem cái bản mặt mũi nam của Triệt vương gia tự tưởng tượng thành cục bột xấu xí méo mó, còn bản thân nàng là một thợ làm bánh, lẽ dĩ nhiên sẽ đem cục bột ra nhào nặn cho ra hình ra dáng. Và thế là, gương mặt đáng giá ngàn vàng của Nam Cung Dạ Kỳ bị Lâm Uyển Nghi nàng nhào qua nhào lại, bóp méo đến đỏ cả lên. Xong xuôi, Uyển Nghi thản nhiên ném cái khăn vào chậu, bưng lên, cúi người thi lễ rồi ung dung đi ra ngoài. Trong lòng nàng hiện giờ vô cùng thống khoái. Đi đến cửa thì Nam Cung Dạ Kỳ gọi giật lại:

"Đứng lại đi!"

Bước chân Uyển Nghi khựng lại, nàng xoay người, mỉm cười hỏi:

"Vương gia có gì sai bảo?"

Nam Cung Dạ Kỳ tà tà nhìn nàng, cười đến thập phần yêu mị:

"Phân phó nhà bếp chuẩn bị đồ ăn, người hầu bốn vương dùng bữa!"

Gương mặt Uyển Nghi đen đi phân nửa, đang định đối lại, nhưng đột nhiên, trong óc nàng lóe sáng một cái bóng đèn, nàng thu hồi lời sắp nói, cười nhu thuận đáp:

"Nô tì sẽ đi chuẩn bị ngay!"

Nhìn nụ cười của nàng, Ánh gai hết cả người, tóc sau gáy cũng dựng cả lên. Hình như hắn nhìn thấy mùi âm mưu đang tỏa ra nồng nặc...

Đến lúc dùng bữa,

Uyển Nghi đứng sau lưng Nam Cung Dạ Kỳ, chăm chú nhìn nha hoàn bày đồ ăn lên bàn. Nàng đếm được, cả thầy có 12 món, một canh, một cháo, 7 món mặn, bánh bao cùng một số điểm tâm. Trong lòng nàng thầm than. Người cổ đại ăn uống thật lãng phí! Nhiều như thế này, một người ăn sao hết à? Đúng lúc nàng đang suy nghĩ, Nam Cung Dạ Kỳ đột nhiên lên tiếng:

"Còn đứng đây làm gì? Người không tính đến hầu hạ bốn vương dùng bữa sao?"

Uyển Nghi giật mình, liền vội vàng đi đến bên cạnh hắn, cầm đũa lên, lại nhớ ra chưa hỏi hắn muốn ăn gì, nàng nghiêng đầu hỏi:

"Vương gia, ngài muốn dùng món nào trước?"

Nam Cung Dạ Kỳ bình thản nói:

"Mỗi món một ít, món nào trước cũng được!"

Khóe môi Uyển Nghi hơi cong lên, cầm đũa gấp bữa một miếng cá để vào bát của hắn. Nam Cung Dạ Kỳ nhìn nàng một lúc lâu rồi nói:

"Bình thường, bốn vương trước khi dùng bữa đều phải có người thử độc trước, hôm nay hắn không có ở đây, người thay hắn thử đi!"

Uyển Nghi cũng không có tức giận, bởi nàng biết, tên Triệt vương này hẳn nghĩ nàng đã động tay động chân vào món ăn, chiều này là muốn thử nàng đi. Nhưng nếu hắn nghĩ dùng cách này có thể hạ được Lâm Uyển Nghi, vậy thì hắn nhầm to rồi! Uyển Nghi mặt không đổi sắc, dùng đũa gấp từng món một lên ăn, không có bất kỳ phản ứng gì. Nam Cung Dạ Kỳ có điểm ngạc nhiên nhìn nàng. Hắn căn bản còn nghĩ nàng chắc chắn sẽ cho gì đó vào đồ ăn để trả đũa hắn, như vậy nàng hẳn sẽ không dám ăn, nhưng xem ra, hắn tưởng tượng hơi quá rồi. Uyển Nghi đảo hết các món ăn, trừ cháo ra, rồi ưu nhã đặt đôi đũa xuống, cầm một đôi khác đưa cho hắn:

"Vương gia, đã thử xong rồi!"

Nam Cung Dạ Kỳ gật đầu, đón lấy đôi đũa từ tay nàng, gấp miếng cá trong bát đưa vào miệng. Uyển Nghi đứng sau lưng hắn, nở nụ cười quý dị vô cùng, hai mắt lóe lóe liên tục. Sóng lưng Nam Cung Dạ Kỳ lạnh buốt. Hắn ngậm miếng cá ngồi hóa đá trên ghế. Cái gì gọi là tưởng tượng hơi thái quá, hắn xin rút lại nhận xét ban nãy! Nét mặt hắn vẫn bình thản vô ba, nhưng nếu để ý kỹ mới thấy, khóe miệng hắn giật giật liên hồi...

"Rót cho bốn vương một ly trà!"

Uyển Nghi hơi thất vọng nhìn về mặt của hắn, nhưng lúc quay người lại, đáy mắt nàng lóe lên sự hả hê. Nàng rót một ly trà đem đến, rất tốt bụng thổi cho trà nguội bớt rồi đặt trước mặt hắn. Nam Cung Dạ Kỳ miễn cưỡng đem miếng cá nuốt trôi xuống, cầm ly trà lên một ngụm uống hết. Uyển Nghi nén nhịn không bật cười, nhưng hai vai nàng cứ run rẩy liên tục, mặt cũng đỏ lựng lên. Anh ở trong góc nhìn một màn này mà ngờ ngác không hiểu gì. Gạt món cá qua một bên, Triệt vương gia quyết định bắt đầu lại với món rau, có điều, vừa mới nhai một miếng, liền...

"Rót cho bốn vương một ly trà!"

Uyển Nghi lại một phen nén cười đi rót trà cho hắn. Đưa đến trước mặt hắn, Nam Cung Dạ Kỳ trực tiếp từ tay nàng cầm lên uống cạn. Cứ như vậy, các món ăn tiếp theo, mỗi món Nam Cung Dạ Kỳ chỉ ăn một miếng, và kèm theo đó là một cốc trà. Đến món canh, thì có chút khác. Lần này, Triệt vương vừa uống một ngụm, 2 giây sau, hắn đã phun toàn bộ ra ngoài, nước canh bắn hết lên mấy món khác, trừ tô cháo ra vì Uyển Nghi đã nhanh tay đẩy nắp

lại. Nàng tốt bụng đưa đến cho hắn một ly trà, Nam Cung Dạ Kỳ vừa uống xong, lại nói:

"Thêm ly nữa!"

Hắn phải uống hết 3 ly trà một lúc mới trở lại bình thường. Hắn cau mày phát tay cho đám nha hoàn:

"Đề cháo lại, còn mấy món khác dọn hết đi!"

Đám nha hoàn đem đồ ăn lui xuống, Uyển Nghi cũng đi ra theo họ. Trong phòng chỉ còn lại Nam Cung Dạ Kỳ. Ảnh từ chỗ tối lách mình đến bên cạnh hắn:

"Vương, sao ngài uống nhiều nước trà vậy?"

Nam Cung Dạ Kỳ trầm giọng gọi một tiếng:

"Ảnh..."

"Có thuộc hạ!"

"Đến đây, giúp bốn vương tử chén cháo này đi!"

Ảnh khó hiểu nhìn chủ tử, vẫn ngồi xuống, kéo bát cháo lại gần, múc một thìa cho vào miệng. Nam Cung Dạ Kỳ nhìn vẻ mặt mê đắm của Ảnh, không nhịn được hỏi:

"Như thế nào?"

Ảnh cười ngây ngô đáp:

"Vương, cháo thật sự rất ngon, rất vừa miệng, hơn hẳn các món cháo bình thường..."

Còn chưa để Ảnh nói xong, Nam Cung Dạ Kỳ đã giật lấy bát cháo, cảm một cái thìa khác mức ăn. Nhưng mà,... Phụt! Cháo kia vừa vào miệng lại bị phun hết ra ngoài, gần như là ngay lập tức. Ảnh tròn xoe mắt nhìn. Nam Cung Dạ Kỳ đặt cái chén xuống bàn, gương mặt hắn đen sì, quanh quần đùi đây còn có sát khí mờ mờ. Ảnh run người. Nam Cung Dạ Kỳ từ từ quay đầu, môi mỏng nở ra nụ cười khát máu nhìn Ảnh, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu:

"Ảnh người bị cấm túc! Tự về phòng đóng cửa suy nghĩ cho bốn vương!"

Mấy ngày sau, Hắc Ảnh thị vệ nổi danh thiên hạ lạnh lùng, tàn nhẫn thiết huyết, là Tu La sứ giả địa ngục giết người không chớp mắt, có ai biết không giờ phút này hắn ngồi co ro một góc thư phòng trong nầm, miệng không ngừng lẩm bẩm:

"Ta đã làm sai chuyện gì, ta đã làm sai chuyện gì, ta đã làm sai chuyện gì..."

Lại nói đến Uyển Nghi, nàng sau khi về phòng liền đóng chặt cửa, tiếp theo đó nằm lăn ra giường ôm bụng cười sằng sặc, hai vai run rẩy không ngừng, hại Tiểu Ngừ đang ngồi thêu cũng giật nảy mình, kim đâm cả vào tay...

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Vạn Yên Bạch lâu

Từ hôm đó tới nay, Nam Cung Dạ Kỳ không dám để Uyển Nghi chuẩn bị bữa ăn cho hắn nữa. Ảnh vẫn đang bị cấm túc. Thời gian này hắn trông được rất nhiều năm trong thư phòng! Một buổi sáng, Uyển Nghi theo thường lệ mang nước đến. Nhưng nàng gõ cửa rất lâu cũng không có ai đáp, liền lén đẩy cửa đi vào. Trong phòng không có ai hết. Nàng đặt chậu nước xuống bàn, nhìn quanh nhìn quất một hồi, lại phóng đoán xem "chủ tử" nhà nàng đi đâu. Có lẽ, là đến thư phòng đi. Uyển Nghi liền xoay người đi ra ngoài. Đến thư phòng, nàng chần chờ một lúc rồi khẽ đẩy cửa ra. Quái lạ, ở đây cũng không có ai! Đáy mắt Uyển Nghi lóe lên. Đây đúng là cơ hội tốt! Vậy nên, Uyển Nghi nhẹ nhàng lách mình vào rồi đóng cửa lại, bắt đầu cuộc do thám trong thư phòng. Nàng đi đến sau án thư, dán mắt vào giá sách. Trên đó, ngoài sách về binh thì cũng chỉ toàn sách về binh. Uyển Nghi thầm than. Tâm hồn vị Triệt vương này khô khan quá! Ngón tay nàng rà đi rà lại trên giá, nhưng lại thất vọng thu về. Ở đây, không có! Nàng lại quay qua tìm trên án thư, một đồng thẻ tre, sách cuộn chất đống, còn có giá bút, nghiên mực,... xếp rất có trình tự. Trên mặt án thư, trải rộng một tấm bản đồ. Uyển Nghi nhìn kĩ thì đó là bản đồ địa hình đại lục Tinh Nguyệt. Nhưng sao nàng lại có cảm giác, đây là một tấm bản đồ chiến sự nhỉ?

Vì quá chú tâm vào tấm bản đồ, Uyển Nghi vô tình gạt tay, làm một cuộn sách rơi xuống, dây buộc bị bung ra, bên trong, cũng lại là một tấm bản đồ.

Uyển Nghi thu lại tầm mắt, cúi xuống tính nhặt lên, bất ngờ, ánh mắt nàng chạm phải một vật. Dưới gầm án thư, có một tay cầm bằng sắt. Vì bị làm chìm xuống đất nên khó có ai để ý đến. Trong mắt Uyển Nghi xẹt qua một tia mong chờ, sự hồi hộp dần lan ra. Nàng cúi xuống, cẩn thận đưa tay cầm lấy tay sắt, từ từ kéo lên. Kết một tiếng, một mảng nền hình vuông bị kéo ra, để lộ ra một cái hốc chìm dưới mặt đất. Tim Uyển Nghi đập thịch một cái, không nhìn được tròng mắt. Thì ra nàng tìm lâu như vậy, nó lại được giấu ở chỗ này! Uyển Nghi nhấc cuốn cổ thư ra khỏi hốc, thổi đi lớp bụi trên mặt bìa. Trong ngực, trái tim không nhìn được mà đập rộn lên. Cẩm Vực chỉ ẩn thân, nàng đã tìm ra rồi! Tâm tình Uyển Nghi lúc này thực kích động. Nàng nhanh chóng nhét cuốn cổ thư vào trong ngực, nhẹ nhàng đóng lại hốc bí mật, ánh mắt vừa dời đi lại vô tình chạm đến tấm bản đồ trên đất kia. Uyển Nghi nhặt lên, thuận tay mở ra xem. Đây là bản đồ của Tô Châu cùng một đồng những kí hiệu kì quặc. Xem ra chuyện lũ lụt ở Tô Châu vẫn chưa được xử lí. Nàng có nên giúp một tay không ta? Nàng dù gì cũng là người hiện đại, đổi ba cái chuyện này thật không để vào mắt. Nghĩ rồi, nàng quyết định sẽ giúp một tay. Uyển Nghi đặt tấm bản đồ xuống bàn, nhìn kĩ một lượt, lấy ra một tờ giấy, dùng bút lông trên bàn vẽ vẽ viết một hồi, cuối cùng thỏa mãn thở ra, xoa xoa tay, liếc nhìn thành quả của mình lần nữa, mới đem tờ giấy đặt vào trong tấm bản đồ rồi gấp cuộn sách, xếp ngay ngắn như cũ. Nàng căng tai nghe ngóng một hồi, xác định không có ai, mới lách cửa rồi đi. Lúc này, trên nóc viện, Anh khó hiểu hỏi:

"Vương, để nàng ấy lấy đi cổ pháp thật sao?"

Thanh âm tà mị của Nam Cung Dạ Kỳ vang lên:

"Có sao đâu? Sau này không phải vẫn sẽ gặp nhau sao? Đến lúc đó, ta đòi nợ nàng cũng chưa muộn!"

Lời vừa dứt, thân ảnh cũng lóe lên biến mất. Anh giật mình vội theo sau.

Uyển Nghi thoải mái vươn vai trở về viện của mình, đưa tay đẩy cửa ra. Nhìn Tiểu Ngừ đang ngồi trên giường, nàng hỏi:

"Tiểu Ngừ, ngươi đang làm gì vậy?"

Tiểu Ngừ ngẩng lên nhìn nàng, mỉm cười đáp:

"Tiểu Nghi, về rồi à? Ta đang đếm tiền để gửi về quê thôi!"

Uyển Nghi đi đến ngồi cạnh nàng:

"Ngươi gửi về kiểu gì?"

Tiểu Ngừ chăm chú đếm bạc vụn, đáp:

"Mấy ngày tới Khương đại ca được Vương gia giao nhiệm vụ ở Tô Châu, ta định nhờ huynh ấy chuyển giúp. Khương đại ca rất hay giúp đỡ ta mà!"

Uyển Nghi vuốt cằm suy nghĩ:

"Khương đại ca? Ý Tiểu Ngừ là Khương Lâm bên cạnh Nam Cung, à nhầm... Vương gia đó hả?"

Tiểu Ngừ gật đầu, Uyển Nghi nhìn nàng nghĩ ngợi một lúc, vỗ tay thốt lên:

"A, hay Tiểu Ngừ để ta chuyển hộ cho!"

Tiểu Ngừ tròn mắt:

"Tiểu Nghi, ngươi cũng ở Tô Châu sao?"

Uyển Nghi lắc đầu, nghiêng người ra sau, nói:

"Không, nhưng ta phải về nhà một chuyến, nương của ta bị ốm nặng, ta phải về chăm sóc bà. Sẵn tiện phải đi qua Tô Châu, tiện đường nên có thể giúp ngươi."

Hai mắt Tiểu Ngừ sáng lên:

"Thật sao? Vậy thì phải cảm ơn ngươi rồi, ta còn đang lo sẽ làm phiền Khương đại ca, nếu ngươi giúp được thì tốt rồi!"

Uyển Nghi chỉ cười thực nhẹ. Tiểu Ngừ, có lẽ sau lần này, ta và nha đầu ngươi sẽ không thể gặp nhau nữa rồi.

Tám màn của bóng đêm từ từ buông xuống, các viện đều đã tắt đèn. Uyển Nghi cẩn thận quay đầu nhìn Tiểu Ngừ đã ngủ say bên cạnh, nhẹ nhàng vén chăn ngồi dậy, đi chân trần đến cạnh cửa sổ, mở cửa ra. Nàng lúi cúi sáo nhỏ từ trong ngực ra, âm thầm rót vào nội lực. Phút chốc, âm thanh trong trẻo vút ra từ hậu viện Đông viện. Tiếng động này, người luyện võ mới có thể nghe, nên sẽ không sợ Tiểu Ngừ thức dậy. Nếu như Nam Cung Dạ Kỳ có phát hiện ra, đến lúc đó chổi bay chổi biến là được! Chưa đầy một phút sau, từ trên không vọng đến tiếng vật thể xé gió lướt đi, một bóng trắng lao nhanh về phía nàng. Uyển Nghi mỉm cười, nhẹ nhàng vươn tay ra, một bạch ưng lưng linh đậu trên tay nàng. Nàng có chút khó tin nhìn bạch ưng tròn trịa mũm mĩm đang đậu trên tay, không nhìn được thốt lên:

"Ngươi thực sự là bạch ưng? Như thế nào lại béo mập thế này? Không lẽ trong lúc ta để ngươi bay lượn tự do thì ngươi đi ăn vụng bếp nhà người khác?"

Bạch ung nghiêng cái đầu nhỏ nhìn nàng, hai con mắt tròn xoe đong đưa, thân mình tròn như quả bóng, bộ lông bóng mượt, cánh cũng dài hơn, chân cũng to ra, so với bạch ung trước kia thật đúng là một trời một vực! Uyển Nghi nhìn xuống chân bạch ung, thấy treo lủng lẳng một ống giấy nhỏ bằng ngón tay. Nàng rút ống giấy ra, phát tay để bạch ung lên vai, lại than một câu:

"Trời ạ, người thật là nặng!"

Nàng gỡ sợi dây, mở ống giấy ra. Trong đó chỉ ghi vòn vẹn mấy chữ: đã có tung tích của Xích Họa. Uyển Nghi mỉm cười, lấy một mảnh giấy khác viết hồi âm vào rồi cột lại trên chân bạch ung rồi thả cho nó bay đi. Đợi cho bóng bạch ung khuất dạng, nàng mới đóng cửa sổ lại, leo lên giường ngủ tiếp.

Vì Uyển Nghi viện lý do nương bị ốm nên quân gia cho nàng nghỉ dài hạn, đến khi nào nương khỏi rồi trở về cũng được. Nha hoàn, nô bộc trong phủ nghe tin này mà ghen tị đỏ mắt. Bọn họ đã có bao giờ hưởng qua đái ngộ bực này a? Uyển Nghi mang tâm tình vui vẻ nhảy tung tung về viện. Nàng đem túi bạc của Tiểu Ngừ cùng toàn bộ y phục nhét vào tay nải rồi hồn hờ ra khỏi Triệt vương phủ. Có một điều kì lạ là, Nam Cung Dạ Kì đạo này không biết chui ở xó nào, đến giờ cũng không có thấy mặt, nhưng lúc này, Uyển Nghi nào có tâm tình mà để ý đến hán chữ! Cái quan trọng ở đây, nàng đã lấy được thứ mình muốn, nên chỉ cần sau khi xong việc, đem đồ trả lại cho Triệt vương, vậy là mọi chuyện được giải quyết!

Đi một đoạn đường cách khá xa vương phủ, Uyển Nghi âm thầm lách mình vào một ngõ nhỏ, đưa tay xé đi lớp mặt nạ trên mặt, lộ ra dung nhan khuynh quốc khuynh thành. Nàng mở tay nải, lấy ra một lớp mặt nạ khác đắp lên mặt rồi nghênh ngang đi ra phố. Trước tiên, nàng phải ghé qua Bách Hoa lâu. Uyển Nghi đi vào y phường, chọn nam y mặc vào, phát quạt một cái liền biến thành một mỹ nam tử phong hoa tuyết đại. Nàng phe phẩy chiết phiến trên tay, ung dung đi vào thanh lâu, mấy cô kĩ nữ ở đây, lại được một phen mặt đỏ tim đập. Hoa nương lại như lần trước, đơn giản chạy tới mời khách, nhưng chỉ vài phút sau, liền vác theo khuôn mặt xám xịt dẫn nàng đi vào trong. Nhưng lần này không dài dòng, Uyển Nghi vừa vào phòng liền rút ra cổ thư ném lên bàn, nhìn Hoa nương nói:

"Giúp ta sao chép lại thành một bản khác, nhất định phải bí mật, tuyệt đối không được để người khác biết!"

Hoa nương cầm cuốn cổ thư lên xem xét vài lượt, gật đầu nói:

"Ta sẽ làm ngay, Cung chủ cứ yên tâm!"

Uyển Nghi bưng ly trà lên uống, không mặn không nhạt hỏi:

"Tình hình trong lâu đạo này vẫn ổn chứ?"

Nói đến đây, Hoa nương có chút chán nản bóp trán:

"Không thể nói là tốt được, tạm ổn thì còn có thể chấp nhận!"

Uyển Nghi kinh ngạc đặt ly trà xuống bàn, hỏi:

"Sao lại vậy?"

Hoa nương đáp:

"Gần đây trong Bách thành xuất hiện một thanh lâu mới mở, gọi là Vạn Yển Bạch lâu, không biết bên đó dùng cách gì lại có thể kéo hết khách của chúng ta. Mới vừa rồi, ngay cả hoa khôi của chúng ta cũng bị kéo qua đó luôn rồi!"

Uyển Nghi cau mày:

"Sao lại thành ra như vậy? Tại sao không nghĩ cách đối phó?"

Hoa nương thờ dãi:

"Không có cách!"

Uyển Nghi hừ hừ trong cổ họng, phun ra một câu:

"Vô dụng quá! Ta có cách!"

Hoa nương ngẩng phắt dậy, nhìn nàng chăm chăm, hai mắt sáng ngời:

"Thật sao?"

Uyển Nghi tự tin gật đầu:

"Tất nhiên, từ bây giờ, mọi việc phải theo chỉ đạo của ta là được!"

Bắt đầu từ hôm đó, Bách Hoa lâu tuyên bố đóng cửa một thời gian, trong thanh liên lộ lên tin tức Bách Hoa lâu chuẩn bị đón tiếp một vị hoa khôi mới. Nghe đồn nữ tử này so với hoa khôi đệ nhất kinh thành Yên Vân cô nương còn đẹp hơn mấy phần, điệu vũ của nàng, ai đã xem qua một lần đều sẽ mê

đắm. Tin tức này lan khắp Bách thành, khiến tất cả nam nhân đều sinh lòng hiếu kì, tò mò. Ấy nhưng mà, Bách Hoa lâu lúc này đóng cửa, ai đến đều bị chặn lại ở bên ngoài. Vị nữ tử đó hiện không ở Bách Hoa lâu, nàng vài ngày nữa mới vào thành. Đám nam nhân toàn Bách thành trong người sôi sục, hận không thể ngay lập tức được nhìn thấy mỹ nhân. Cùng lúc, trong Vạn Yên Bạch lâu, một nữ tử dung mạo diễm lệ đang ưu nhã uống trà. Trong không gian phảng phất hương hoa nhẹ nhàng luẩn quẩn. Từ cửa sổ, một bóng đen vụt vào, nói khẽ bên tai nàng ta cái gì đó. Chỉ thấy khuôn mặt nàng kia biến đen, phát tay cho người rời đi. Cửa vừa đóng lại, đã nghe rắc một tiếng, chén ngọc trong tay nàng đã bị bóp nát, mà sắc mặt nữ tử kia, lúc này vằn vẹo giận dữ, nàng ta rít lên qua kẽ răng:

"Khốn kiếp!" Nàng đem mảnh vỡ trong tay ném hét xuống đất.

"Mị Vũ, bình tĩnh!"

Trong phòng đột nhiên vang lên một đạo thanh âm nam tử. Mị Vũ giật mình, thu lại kích động, cúi đầu:

"Môn chủ!"

Phía trong phòng, ngăn cách một tấm bình phong, có một thân ảnh nam nhân nửa nằm nửa ngồi. Một thân y phục cùng tóc đồng màu đỏ rực rỡ, thân hình mảnh mai xinh đẹp, mái tóc đỏ nửa cột hờ lên cao, phủ xuống hai vai, men theo cổ áo hơi mờ trượt vào trong, vô cùng quyến rũ mỹ hoặc. Nếu không nhìn đến vết hầu dao động trên cổ hắn, sẽ bị lầm tưởng đây là một nữ nhân. Dung nhan bị bình phong che khuất, nhưng nhìn hình dáng cơ thể, cũng có thể thấy đây là một mỹ nam tử. Thanh âm từ tính của hắn lại truyền ra:

"Phía bên đó đã có động tĩnh sao?"

Mị Vũ có chút căm hận nói:

"Khỏi bẩm môn chủ, bọn chúng vẫn đang án binh bất động, nhưng toàn bộ hắc y nhân chúng ta gửi sang đó thám thính, đều không thấy có trở về..."

Vừa dứt lời, một vật nhọn hướng Mị Vũ lao tới, nàng ta không tránh, chỉ ngồi yên đó. Ám khí nhọn hoắt xẹt qua mặt nàng, cắm thẳng vào thành giường phía sau. Xoẹt! Một bên tóc mai dài của Mị Vũ bị ám khí cắt đứt rơi xuống đất, trên gò má trắng mịn xước một đường dài, máu bắt đầu chảy ra. Thanh âm nam tử tràn đầy nộ khí vang lên:

"Vô dụng! Một cái thanh lâu nhỏ nhoi cũng không xử lí được! Ta lưu các ngươi lại chỉ để tổn cơm sao?"

Mị Vũ im lặng cúi đầu, tay đặt dưới bàn khẽ siết lại. Cộc cộc... Tiếng gỗ cửa vang lên, thanh âm nữ tử truyền vào:

"Mị Vũ cô nương, khách nhân đang đợi, thỉnh cô nương đi ra!"

Mị Vũ đáp vọng ra:

"Biết rồi, ta sẽ ra ngay!"

Nàng ta đứng dậy, đi đến mở một ngăn tủ, lôi ra một lọ dược, đổ một ít ra tay rồi thoa lên vết thương, máu liền ngừng chảy. Mị Vũ lau đi vết máu trên mặt, dùng khăn che đi vết thương trên mặt. Lại nhìn đến một bên tóc bị cắt ngắn, Mị Vũ dứt khoát dùng dao cắt đi bên tóc còn lại, sau đó mới đi ra cửa. Lúc đi đến gần cửa, thanh âm nam tử lại truyền vào tai nàng:

"Sau chuyện này, đến Âm phòng nhận 50 roi!"

Mị Vũ cúi đầu, nhỏ giọng đáp:

"Vâng, môn chủ!"

Nàng mở cửa đi ra ngoài. Ti nữ đứng ngoài vừa nhìn thấy nàng liền lấp bắp kinh hãi:

"Cô nương, tóc, tóc của cô nương..."

Mị Vũ phát tay:

"Không có gì, đi thôi!"

Hai người rời đi. Bên trong phòng, thân ảnh nam tử cũng lóe lên biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Có biến

Vài ngày sau,...

Trong Bách thành xôn xao một trận. Lý do cũng là vì vị hoa khôi mới của Bách Hoa lâu hôm nay sẽ ngồi kiệu vào thành. Bách Hoa lâu dùng chiêu này cũng thật độc nha! Từ sớm trên đường đã đầy người, đại đa số đều là nam tử, bọn họ chen lấn, xô đẩy nhau, ầm ĩ thành một đoàn. Từ phía xa, xuất hiện một cỗ kiệu. Rèm che bằng lụa mỏng màu hồng đào thêu hoa, đỉnh kiệu khảm những viên dạ minh châu rất lớn, giá trị xa xỉ vô cùng. Ôi dào, mấy thứ này ở Vô Cực cung đây rầy, bọn họ dùng không hết nên Uyển Nghi liền đem nó khảm lên đỉnh kiệu... cho đẹp! Bốn người nam tử khiêng kiệu, người nào người nấy thân hình lẳn mật mũi đều hoàn mĩ đến- từng- mi- li- mét. Ngoài ra, còn có bốn người nữ đi cạnh kiệu, cũng đều thuộc dạng mĩ nhân xinh đẹp mĩ lệ, khiến lòng người rung động. Chỉ nhìn tí nữ đi theo thôi cũng đủ khiến nam nhân quanh đó thêm nhỏ dãi rồi, không biết vị nữ tử đang ngồi trong kiệu kia, là đến cỡ nào tuyệt sắc a? Lúc này, một làn gió vô tình thổi qua, đem một góc màn kiệu phất lên, đám nam nhân đứng gần đó đều cố gắng nghển cổ lên để nhìn, muốn xem một chút dung mạo mĩ nhân. Nhưng chỉ vừa liếc mắt, bọn họ đã hoàn toàn ngây ngốc, đến khi cỗ kiệu đã đi qua rồi mà phần hồn vẫn lơ lửng đâu đây. Một vài người còn vô thức lẩm bẩm:

" Tiên tử, tiên tử hạ phàm..."

Những người xung quanh nghe được, sự hưng phấn lại tăng lên. Một đường đi đến Bách Hoa lâu, số người đi theo kiệu càng lúc càng đông, nếu đây mà ở hiện đại, tuyệt đối sẽ gây tắc đường nghiêm trọng.

Lúc này, trên một nóc viện cách đó không xa, Uyển Nghi ngồi vắt vẻo ở trên nhìn xuống dòng người phía dưới, khóe môi nhếch lên cười tự đắc. Hoa nương ngồi bên cạnh, hai mắt sáng ngời. Hồi lâu nàng quay sang ôm chặt lấy Uyển Nghi lắc lắc, thán phục nói:

" Cung chủ người thật là lợi hại!"

Uyển Nghi thở dài, ra vẻ chán nản liếc Hoa nương nói:

" Aizz, mama, ta là nam tử chưa có vợ đó, mama ôm ta như vậy, còn ở nơi lộ liễu thế này, sau này ta không thú thê được thì tính sao?"

Hoa nương nhăn đôi mày đẹp, đưa tay bẹo má nàng nói:

" Cái xú nha đầu nguoi chứ nam tử gì? Còn lo không lấy được vợ? Nữ y thì không mặc, suốt ngày giả nam đi đông đi tây treu gheo con gái nhà lành! Gần đây nữ tử đến tuổi cập kê trong thành này đều ngày ngày mơ mơ mộng mộng, lại còn thường xuyên ngây ngốc, này còn không phải tác phẩm của xú nha đầu nguoi?"

Uyển Nghi tròn mắt:

" Mama, sao biết ta đi đông đi tây? Đông hướng nào, tây hướng nào, ta còn không biết, sao mama lại biết?"

Hoa nương tròn mắt:

" Nguoi không phân biệt được phương hướng?"

Uyển Nghi thành thật gật đầu. Hoa nương cốc một cái vào đầu nàng, thờ phỉ phỉ nói:

" Vậy sao lúc ta nói Vạn Yên Bạch lâu nằm ở hướng Tây Bắc, nguoi lại mò đến được? Không bị lạc đường, lại còn tiện thể treu chọc con gái nhà lành giữa đường giữa chợ? Hả?"

Uyển Nghi vuốt cằm ngẫm nghĩ, bật thốt ra:

" Có lẽ là do bản năng..." nhưng sau khi nghĩ thông rồi thì nàng lập tức giãy nảy lên:

" Đây, ta đâu có có ý đâu! Hơn nữa hôm đó là đi công chuyện, ta mới phải làm như vậy để cho giống một "Hoa hoa công tử" đấy chứ! Mama nguoi thật không có lương tâm, mọi chuyện ta làm đều vì Bách Hoa lâu không phải sao?"

Hoa nương tà tứ liếc nàng một cái rợn óc:

" Đây còn không phải đi..."

Uyển Nghi thở dài, nhún vai nói:

" Ok, ta thừa nhận là ta thích mặc nam trang, nhưng là bởi vì nó rất gọn gàng lại dễ hoạt động, chứ không như nữ trang, vừa lấm lóp, đã nóng lại còn vướng víu. Thật rất phiền!"

Hoa nương lại đánh bốp vào đầu nàng một cái, Uyển Nghi đau đến nhe răng, nhảy dựng lên:

" A, sao lại đánh ta?"

Hoa nương chếp miệng:

"Nha đầu nguoi chẳng có chút nữ tính nào cả! Nguoi ế dài cho xem!"

Uyển Nghi bĩu môi:

"Người không nữ tính là mama thì có! Không phải ngồi đây là độc miệng rủa ta đâu! Bao nhiêu tuổi rồi mà không có lấy một mống đến hỏi!"

Hoa nương lại tặng cho nàng một cái nữa, trừng mắt:

"Bao nhiêu tuổi? 18 tuổi chứ mấy mà nhiều? Nha đầu nguoi đáng lý phải gọi ta một tiếng tỷ tỷ mới đúng đó!"

Uyển Nghi lại bĩu môi. 18, hừ, nàng đây 22 tuổi còn bị biến thành một cái nha đầu 15 tuổi, Hoa nương thì thắm vào đâu? Chẳng qua thân mình của nàng có chút gầy, chiều cao có chút thấp, cân nặng có chút nhẹ thôi mà, sao ai cũng đem nàng biến thành một cái tiểu con nít vậy? Cảm giác cứ bị coi thành hậu bối thật chẳng dễ chịu chút nào! Nhưng mà, nhìn Hoa nương như thế này, nói nàng 18, thậm chí 17 cũng sẽ có người tin. Mãi suy nghĩ, Uyển Nghi không nghe tiếng Hoa nương gọi, nên lại bị tặng một cái rỗ đầu vào đầu. Uyển Nghi ăn đau bức xúc rống lên:

"Liễu Vân Tâm, tỷ quá đáng!"

Liễu Vân Tâm- Hoa nương khoanh tay, lừ mắt nói:

"Hừ, ai bảo không nghe tỷ tỷ ta đây gọi? Hậu bối phải nghe lời tiền bối dạy bảo!"

Uyển Nghi lằm bằm:

"Tính tình bà chán như vậy, bảo sao đến giờ vẫn ế dài là phải!"

Liễu Vân Tâm giơ tay lên, Uyển Nghi vội vàng ôm lấy đầu, la hoảng:

"Không chơi nữa, không chơi nữa, tỷ rất bạo lực, Cung chủ ta đây liễu yếu đào tơ không chơi nữa, đi về đây!"

Uyển Nghi đứng dậy, dùng khinh công phi thân lên, nhoáng cái, thân ảnh đã biến mất. Liễu Vân Tâm thở dài, lắc đầu mấy cái, cũng liền nhanh chóng đi theo. Đừng nhìn cách đối xử bạo lực của Liễu Vân Tâm với Uyển Nghi mà nghĩ rằng hai người này không ưa nhau. Thực chất thì, ở Vô Cực cung này, người thân với Uyển Nghi nhất chính là Liễu Vân Tâm. Nàng(Vân Tâm) luôn coi nàng(Uyển Nghi) như chính muội muội mình mà đối đãi, nên có thể coi Liễu Vân Tâm là người "tâm đầu ý hợp" nhất với Uyển Nghi ở thế giới này.

Bách Hoa lâu hôm nay đông nghịt người, đứng chật cả hai tầng lầu, ở bên ngoài, còn nhón nháo cả một đám người. Uyển Nghi phi thân qua nóc hậu viện rồi kín đáo lách mình vào phòng. Bên trong phòng, vị tân hoa khôi của Bách thành lúc này nằm giữa người trên tháp ăn hoa quả. Nàng bứt một quả nho, tung lên cao rồi há miệng ra đỡ. Uyển Nghi vô tình nhìn thấy một màn này, nàng lắc đầu cười nói:

"Thiên Tinh, thật là không nữ tính, chặc chặc!"

Thiên Tinh ngồi bật dậy, cười toe toét nói:

"A, Cung chủ bé, ngài về rồi à? Thấy thế nào, hiệu ứng gây ra được chứ?"

Sống cùng Uyển Nghi ba năm trong Mê Vực, Thiên Tinh ít nhiều cũng học lóm được vài "ngôn ngữ hiện đại" của nàng lúc vô tình thốt ra, dần dần cũng quen miệng. Bị gọi là Cung chủ bé, Uyển Nghi nhăn mặt. Cái này với Tiểu Cung chủ thì có khác gì nhau a? Nàng đi đến cạnh giường, giật chùm nho trên tay Thiên Tinh rồi ra bàn ngồi, nói:

"Hừm, không tệ! Nhưng mà quan trọng hơn, Thiên Tinh cô nương à, bây giờ cô nương là gương mặt triển vọng của Bách Hoa lâu, làm ơn hành xử cho đúng phong phạm thực nữ một chút đi!"

Thiên Tinh cũng ngồi xuống bàn, cầm một quả táo tung lên, xoa xoa rồi cho vào miệng cắn "tộp" một cái, bĩu môi nói:

"Ta đã cố hết sức rồi! Nhưng mà ngài cũng biết đấy, ta từ nhỏ đã chém chém giết giết, sống trong môi trường đầy máu tanh và từ thi đó, bản tính yếu đuối của nữ nhi là yếu tố đầu tiên cần loại bỏ. Hơn nữa, từ trước tới giờ ta toàn dùng vũ kỹ để lấy mạng người, đã bao giờ dùng nó để mua vui cho người đâu?"

Uyển Nghi giơ lên một ngón tay, nói:

"Yên tâm, qua lần này, ta sẽ thưởng cho nguoi!"

Hai mắt Thiên Tinh sáng lên:

"Thưởng? Quyền chỉ đạo việc thi công khu siêu thị ở Liêm Châu? OK?"

Uyển Nghi đen mặt. Thiên Tinh, nàng ấy rốt cuộc là nữ tử hay nam tử vậy? Ham gì không ham, chỉ chăm chăm mấy cái trò xây dựng! Ban đầu nàng đề

xuất ý kiến này, Thiên Tinh đã hăng hái muốn xin chỉ đạo, lúc đó nàng còn ngỡ nàng ấy chỉ là hứng thú nhất thời nên không đồng ý. Không ngờ nàng ấy lại ham thích việc này đến vậy! Uyển Nghi suy nghĩ một chút liền gật đầu:

"Được rồi!"

Thiên Tinh vui vẻ cười ngoác miệng. Uyển Nghi âm thầm điểm điểm mi tâm bất đắc dĩ. Nàng ấy, thật mất hình tượng! Phạch, phạch. Bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng vỗ cánh, Uyển Nghi lập tức mỉm cười:

"Về rồi!"

Nàng tiến ra, mở tung hai cánh cửa sổ. Ngay lập tức, một bóng trắng vụt vào phòng. Nụ cười của Uyển Nghi đông cứng lại bên môi, nàng nhìn xuống vết máu chảy trên tay mình. Không phải máu của nàng. Trên thành cửa và cả lớp giấy trên cửa sổ, đều dây lại vài giọt máu. Ánh mắt nàng tối lại. Uyển Nghi quay đầu, liền thấy bạch ung khuỷu xuống, nằm rạp trên bàn, hai cánh cùng lông dưới bụng bết máu. Một bên, sắc mặt Thiên Tinh tái xanh một mảnh. Uyển Nghi hoảng hốt chạy đến, thật nhẹ nhàng lật ngửa bạch ung lên, mới phát hiện dưới bụng nó có một vết thương, máu không ngừng chảy ra. Uyển Nghi xuất từ trong túi ra một lọ Kim sang dược, cẩn thận rắc lên vết thương, tạm thời ngăn máu chảy tiếp. Thiên Tinh sai người mang đến một chậu nước ấm, cùng Uyển Nghi lau sạch đồng lông bụng cùng cánh bị dính máu, sau đó băng lại vết thương nơi bụng nó. Thiên Tinh đem bạch ung đặt vào một cái lồng, còn Uyển Nghi thì chăm chú nhìn vào tờ giấy bị nhiễm đỏ trên tay. Thiên Tinh đi đến bên cạnh nàng, nhìn tờ giấy bị nhiễm màu máu, tiếc hận nói:

"Biến thành thế này thì không thể xem được rồi!"

Uyển Nghi không nói gì, chỉ nhìn chăm chú tờ giấy một lúc lâu, bỗng nhiên nàng thốt lên:

"Không đúng! Thiên Tinh, đem nến đến đây!"

Thiên Tinh khó hiểu cảm nên đặt lên bàn. Uyển Nghi cảm tờ giấy hơi trên ngọn lửa. Một khắc trôi qua, vẻ thất vọng hiện rõ trên mặt nàng. Không phải cách này! Nhìn đến thau nước bên cạnh, đáy mắt lóe lên. Thiên Tinh còn ngờ ngác không hiểu, đã thấy Uyển Nghi ném tờ giấy trên tay vào thau nước. Nàng hốt hoảng la lên:

"Cung chủ bé, người làm gì vậy? Ôi không, giấy sẽ bị nát mất!"

Uyển Nghi quát khê:

"Đừng động vào!"

Thiên Tinh ngây ngốc đứng sững lại. Hai mắt Uyển Nghi dán chặt vào thau nước. 2 phút... 3 phút... 4 phút... 5 phút... Nước trong thau, từ trong vát, dần dần chuyển đỏ. 5 phút tiếp theo, tờ giấy kia chìm xuống đáy thau, còn nước đã nhiễm đỏ một mảnh, màu đỏ rực huyết sắc. Lúc này, Uyển Nghi vén tay áo lên, thò vào trong nước khoảng khoảng mấy cái, màu đỏ tan đi, nước lại trong vắt như cũ. Đấy chậu, là tờ giấy màu trắng tinh. Uyển Nghi nhanh chóng vớt lên, làm nó khô đi, rồi tiếp tục đem hơi trên lửa. Tình hình lần này có chuyển biến. Mặt trên tờ giấy, nổi lên từng dòng chữ. Thiên Tinh ngạc nhiên "a" một tiếng, vội che miệng lại. Uyển Nghi căng tờ giấy ra, đọc hàng chữ trên đó. Hồi lâu, nàng nhếch môi cười lạnh:

"Đám người này, thật không ngoan chút nào! Xích Hòa, tứ đại đế quốc, mấy người chán sống rồi sao?"

Nàng vát tờ giấy lên bàn, đi ra cửa, nói vọng vào:

"Thiên Tinh, bây giờ ta phải về Vô Cực cung một chuyến, những chuyện còn lại, ngươi cùng mama tự giải quyết cho tốt! Kêu người chuẩn bị cho ta một con ngựa tốt, ngay lập tức!"

Thiên Tinh ôm quyền, cung kính đáp:

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

Uyển Nghi xách theo tay nải đi ra cửa sau của thanh lâu. Nhận cương từ người giữ ngựa, nàng phi thân lên, kéo cương thật mạnh, con ngựa hí vang một tiếng liền vùn vút lao đi. Nàng đi không quản ngày đêm, đến khi người ngựa chuẩn bị kiệt sức mới dừng lại nghỉ ngơi, sau đó lại đi tiếp. Non trưa ngày thứ hai, nàng đã đến địa phận trung tâm Vực, trước cổng Vô Cực cung. Hai hộ pháp giữ cửa là Sinh Tử vừa thấy nàng liền giơ đao lên chặn lại. Uyển Nghi thấy vậy liền lập tức xé đi lớp hóa trang trên mặt, từ trong ngực xuất ra Hắc ngọc bội. Sinh Tử hộ pháp vừa nhìn thấy liền lập tức quỳ xuống, cúi đầu:

"Tham kiến Cung chủ đại nhân!"

Uyển Nghi nhìn cánh cổng to dày trước mặt, quát lên một tiếng:

"Mở cổng!"

Ngay lập tức, 12 cánh cổng dày nặng từ từ mở ra, tương ứng nối thông 12 lớp mê cung bảo vệ bên ngoài Vô Cực cung. Uyển Nghi thúc ngựa đi vào. Theo mỗi một cánh cổng, lại có một cặp Sinh Tử hộ pháp quỳ một gối, cung kính cúi đầu hướng nàng:

"Cung nghênh Cung chủ đại nhân!"

Đi sâu vào trung tâm của cung, điện Vô Cực dần dần hiện ra. Uyển Nghi thúc ngựa đi thẳng vào giữa sân điện. Hơn hai trăm đệ tử trong cung cùng Hắc Bạch hộ pháp đều hướng nòng hồ lớn:

" Cung nghênh Cung chủ đại nhân trở về !"

Uyển Nghi phát tay, đi thẳng vào trong điện, ngồi lên vị trí cao nhất, Hắc Bạch hộ pháp đứng ngay sau lưng nàng. Lập tức, có hai đệ tử của cung khiêng một cái cang đi vào, trên cang, là một đệ tử khác, người hấn nhiễm toàn máu, khó nhọc nói:

" Ta... muốn... gặp... Cung... chủ... cho ...ta gặp... cung chủ..."

Uyển Nghi vừa ngồi xuống lại lập tức đứng lên, đi nhanh xuống dưới điện. Nhìn qua người bị thương một lần, nàng xuất ra một viên thuốc óng ánh đen, ép hấn nuốt vào, tiếp theo lại phong bế huyết đạo để ngăn máu chảy ra. Người bị thương thở hắt một cái, khó khăn thốt lên:

" Cung... chủ..."

Uyển Nghi nhẹ nhàng đặt tay lên trán hấn, hỏi:

" Muốn nói gì với ta sao? Nghĩ trong đầu, không cần nói ra !"

Người đệ tử kia khẽ gật đầu, nhắm mắt lại. Hồi lâu, sắc mặt Uyển Nghi biến đen, trong mắt nổi lên mây mù. Nàng thu tay lại, đứng dậy nói:

" Đem hấn đi chữa thương, chăm sóc cẩn thận! Hắc Bạch hộ pháp, theo ta vào thư phòng !"

Vào đến thư phòng trong cung, Uyển Nghi đem cửa đóng lại, sau quay sang Hắc Bạch hộ pháp nói:

" Hai người có biết Tà môn và Chính môn không?"

Hai người Hắc Bạch gật đầu. Uyển Nghi lại nói tiếp:

" Người đệ tử đó, bị tà công của môn chủ Tà môn cuồng thương, nhưng lại được một đệ tử Chính môn cứu sống !"

Hắc Bạch hộ pháp bàng hoàng. Uyển Nghi hít sâu một hơi, nói:

"Môn chủ Tà môn ra tay rất ác độc, trực tiếp đả thương kinh mạch trong người hấn, vài dây bị đứt, nhưng may mắn đã được nói lại. Dựa trên góc độ mà ta nhìn thấy, môn chủ Tà môn, rất hận Vô Cực cung..."

Hắc hộ pháp cau mày khó hiểu:

" Nhưng sao Tà môn lại hận người của Vô Cực cung? Người của hai giới Chính- Tà xưa nay chúng ta đâu có tiếp xúc qua?"

Bạch hộ pháp sắc mặt tái nhợt, hỏi:

" Lễ nào..."

Uyển Nghi nhìn sắc mặt của hấn, gật đầu:

" Đúng vậy, người đệ tử kia nói, tên môn chủ kia, không ai khác, chính là Xích Hóa!"

Trong đầu hai người Hắc Bạch nổ bùm một cái. Uyển Nghi có chút đắm chiêu suy nghĩ. Tà môn muốn mượn thế lực của tứ đại đế quốc để lật đổ Vô Cực cung, nàng phải nghĩ cách ngăn chặn việc này mới được. Nghĩ nghĩ một hồi, Uyển Nghi liền nghĩ đến một tổ chức. Đối địch với Tà môn, chính là Chính môn. Hai môn phái này muốn kìm giữ lẫn nhau, nay Tà môn muốn đánh chiếm Vô Cực cung nên sẽ liên kết với triều đình, vậy thì Chính môn, chính là sự hợp tác tốt nhất lúc này. Uyển Nghi quay sang nhìn hai vị hộ pháp, hỏi:

" Hai người có biết Chính môn ở đâu không?"

Bạch hộ pháp nhanh chóng đáp:

" Ở trong Cẩm Vực !"

Uyển Nghi vuốt vuốt cằm. Thật trùng hợp, Chính môn cũng lại ở trong Cẩm Vực. Chưa được cả một tổ chức như vậy, rốt cuộc ở trong Cẩm Vực còn có cái bí mật gì mà nàng còn không biết đây? Đi lướt qua Hắc Bạch hộ pháp, Uyển Nghi nói vọng lại:

" Ta sẽ rời cung ! Chuẩn bị ngựa !"

Chương 14: Chữa bệnh

Lâm Uyển Nghi thúc ngựa ra khỏi Mê Vực, hành trình của nàng lại một lần nữa được mở ra. Uyển Nghi tìm một bóng cây ngồi xuống, lúi Cầm Vực chỉ ăn thôn ra đọc. Theo như trong này ghi chép, Cầm Vực là một thôn làng nằm tách biệt ở phía nam Bách thành, nhưng muốn đi đến đó, phải vào từ cổng của Ma Vụ Sơn, nằm ở phía tây bắc của kinh thành Triệu Nguyệt. Xem ra đây cũng là một hành trình khá dài, nàng phải tìm mọi cách để rút ngắn thời gian lại. Xích Hòa là một mối nguy hại cần phải loại bỏ càng sớm càng tốt, tránh để lâu lại nguy hiểm đến Vô Cực cung. Nhân dịp này, nàng cũng muốn tham quan một trong tứ đại đế quốc Triệu Nguyệt một chút.

Uyển Nghi nhanh chóng lên đường đến Triệu Nguyệt quốc. Kinh thành đầu tiên, Từ Vân thành. Uyển Nghi vừa vào thành, đầu tiên là kinh ngạc. Thành này giống như không có người đứng đầu cai quản, nhìn khắp nơi một mảnh hỗn tạp, binh lính giữ thành cũng không có lấy một người. Thành này lại nằm sát biên giới, vạn nhất địch quân tràn vào, thất thủ là điều không cần phải bàn cãi. Trong thành cũng không có quá sầm uất, chỉ đơn độc vài hàng quán hay cửa tiệm buôn bán nhỏ, cũng ít người qua lại, nhìn không có khác mấy một thôn làng hẻo lánh. Uyển Nghi cười ngựa thông thả vào thành. Mục tiêu của nàng ở Từ Vân thành chính là lấy được giấy thông hành cùng con dấu của thành chủ. Như vậy, nàng có thể ung dung mà đi đến các thành tiếp theo. Tùy tiện tìm một quán trọ ven đường, Uyển Nghi cất ngựa rồi đi vào. Trong quán cũng không có mấy người, họ chỉ im lặng ăn uống, một số thì rì rầm bàn tán. Nàng chọn một bàn còn trống rồi ngồi xuống, kêu một đĩa bánh bao cùng một bát cháo rồi cầm cúi ăn. Từ đằng sau truyền đến tiếng trò chuyện của hai nam tử:

“Ồ kinh thành gần đây xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Sao vậy?”

“Nghe nói Hàn vương gia cùng thái tử vì một nữ tử mà xung đột đó!”

“Thật sao? Là nữ nhi nhà nào mà tốt số vậy? Được cả hai nam tử ưu tú nhất Triệu Nguyệt để ý tới?”

“Nghe nói là Đại thiên kim của Binh bộ thị lang Hinh thượng thư đó!”

“Cái gì? Ngươi không có nhầm chứ? Nữ nhân đó không phải là thiên hạ đệ nhất xấu nữ cùng phế vật sao? Cái đồ bỏ đi đó có cái gì tốt mà khiến cho cả thái tử

và Hàn vương gia đều muốn có được chứ?”

“Ài, ta làm sao mà biết chứ? Ta cũng muốn đến kinh đô một lần cho biết, nhưng khổ nỗi thành chủ của chúng ta bị bệnh nặng, không thể xử lý việc chính sự... Haizz, ước gì có một vị thần y đi qua đây, chữa bệnh cho thành chủ...”

“Đừng mơ mộng nữa! Bao nhiêu danh y được mời đến rồi, mà bệnh của thành chủ có giảm đâu!”

“Vậy nên ta mới nói là một vị thần y, là thần y đó! Ngươi nghe lọt lỗ tai chưa?”

Uyển Nghi hơi ngần ra. Thành chủ Từ Vân bị bệnh nặng sao? Hèn gì tình trạng ở trong thành lại hỗn loạn như vậy! Uyển Nghi gặm bánh bao, trong đầu ngàn suy nghĩ vạn chuyển. Nếu đã không thể xử lý chính sự, e rằng nàng cũng không có cách lấy được giấy thông hành từ vị thành chủ này. Trong đầu tính kế một chút, khóc môi câu lên nụ cười đắc ý. Ha, phạm là việc, tất sẽ có cách để giải quyết!

Vài ngày sau, trước cửa thành phủ xuất hiện một công tử chừng 15-16 tuổi, nét mặt ôn hòa ưa nhìn, một thân y phục hơi nhuộm bụi, trên vai xách theo hòm thuốc đứng ở cửa, nhìn thị vệ gác cổng bày một lễ, mỉm cười nói:

“Vị thị vệ đây, ta muốn gặp qua thành chủ!”

Thị vệ canh cửa liếc mắt một cái hỏi:

“Vị công tử đây muốn gặp thành chủ có việc gì?”

Uyển Nghi cười đáp:

“Tại hạ là một đại phu, chuyên đi khắp nơi tìm kiếm bệnh lạ để cứu chữa, vừa hay nghe tin thành chủ thành này bị bệnh quái đương khó chữa, nên muốn vào thử chút sức mọn!”

“Đại phu?” Thị vệ nghi ngờ nhìn nàng. Tiểu tử này thân mình gầy nhỏ, ngũ quan cũng coi là tuần tú, trang phục cùng đầu tóc đều gọn gàng, chỉ là hơi vương chút bụi đất, dĩ nhiên là người đi đường xa mới đến. Một bên vai đeo hòm thuốc cũng đủ nhìn ra thân phận lang y của hắn. Chỉ là, nhìn dáng vẻ gầy gò của hắn này, sẽ có bao nhiêu tài chữa bệnh a? Phải biết bệnh của thành chủ bọn hắn đã qua bao nhiêu danh y rồi mà vẫn không có tiến triển. Tiểu tử này, liệu sẽ có bản lĩnh chữa bệnh chứ? Trên mặt thoáng qua ý nghi ngờ, nhưng thị vệ vẫn mở cửa cho nàng:

“ Vào đi !”

Uyển Nghi khách khí nói:

“ Đa tạ !”

Vào đến trong phủ, nàng gặp được quản gia. Hắn vừa nhìn thấy nàng liền từ tốn hỏi:

“ Vị công tử đây tìm ai?”

Uyển Nghi khom người hành lễ, nói:

“ Tại hạ là một thầy lang, đi qua đây lại vô ý nghe được gia chủ bị bệnh nặng không khỏi, nên nghĩ muốn vào thử chút sức mọn !”

Quản gia nghi ngờ nhìn nàng một lượt. Nhận ra ánh mắt của hắn, Uyển Nghi tươi cười nói:

“ Xin đừng nhìn về bề ngoài để đánh giá một người. Tại hạ làm nghề thầy lang chữa bệnh cũng đã 10 năm rồi đấy.”

Quản gia xấu hổ thu lại tầm mắt, khom người làm động tác mời:

“ Vậy, xin mời đại phu đi theo tại hạ.”

Quản gia dẫn nàng đi đến một tòa viện lớn trong phủ, trồng đầy trúc khiến cả tòa viện ngập trong màu xanh mát. Thấy Uyển Nghi ngạc nhiên, quản gia liền giải thích:

“ Thành chủ của chúng tôi rất yêu thích trúc nên mới trồng một viện toàn trúc thế này, đây là viện của thành chủ, Trúc Hiên các.”

Uyển Nghi gật đầu, theo quản gia đi đến một gian phòng. Từ xa nàng đã cảm nhận được mùi dược liệu gay mũi, trong đó còn xen lẫn một chút mùi là lạ nhưng lại có vẻ rất quen. Uyển Nghi hơi cau mày. Thứ mùi này tựa như lạ, nhưng lại có vẻ quen thuộc, nhưng nó hòa lẫn vào mùi dược liệu nên rất khó để phân biệt. Quản gia đẩy khẽ cửa, quay sang nói với nàng:

“ Đại phu, mời! Thành chủ ở bên trong!”

Uyển Nghi xoay người đi vào phòng, mùi dược liệu xông lên khiến nàng hơi có chút lão đảo. Đứng vững lại, Uyển Nghi quan sát một lượt cách bài trí trong phòng. Căn phòng có hai gian, gian ngoài dùng tiếp khách, có kê một bộ bàn gỗ đàn hương, trên đặt một bộ ấm trà màu ngọc cùng một hương lò tỏa ra thứ mùi hương dịu dàng. Uyển Nghi không có chú ý nhiều đến cái hương lò kia, xoay người liền tiến vào trong phòng. Lúc nhìn đến thân ảnh nam tử ngồi an tĩnh trên giường, nàng hơi có chút sửng sốt. Đó là một nam tử thân mình mảnh khảnh gầy yếu, gương mặt tuấn mĩ, ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, nhưng làn da lại tái nhợt như da người chết, không một tia huyết sắc. Hắn ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm chặt, một đầu tóc đen không buộc lên để buông thả tự do sau lưng, phủ lên hai vai, chỉ bằng nhan sắc này của hắn, dù có bệnh cũng sẽ có khối nữ tử mê đắm hắn. Đôi mày Uyển Nghi hơi nhăn lại nhìn về đôi môi tím đen một mảnh của hắn. Triệu chứng này rất giống là bị trúng độc. Uyển Nghi xem xét một lượt rồi quay sang hỏi quản gia:

“ Môi của thành chủ đã biến màu này từ bao giờ?”

Quản gia thận trọng đáp:

“ Từ lúc bắt đầu bệnh, môi của thành chủ đã biến thành màu này. Rất nhiều danh y xem qua, lại vẫn lắc đầu nói đoán không ra bệnh.”

Uyển Nghi hơi có chút đắm chiêu suy nghĩ. Môi bị tím đen như vậy hẳn là bị trúng độc, phạm là đại phu đều hoàn toàn có thể đoán ra, nhưng tại sao hết lần này đến lần khác đều nói là không chẩn được bệnh? Uyển Nghi ngồi xuống bên cạnh giường, đưa tay bắt mạch cho Bạch Chính Nguyên. Không có dấu hiệu của độc tính trong người? Lâm Uyển Nghi từng lớn hai mắt. Đây rốt cuộc là bị làm sao? Đột nhiên tay nàng phát lạnh, Uyển Nghi giật mình nhìn xuống, lại phát hiện nhiệt độ ở tay của Bạch Chính Nguyên đang dần rút đi, tay hắn trở lên lạnh như băng tuyết, chút huyết sắc cũng không còn. Uyển Nghi hốt hoảng liền cầm cổ tay hắn bắt mạch. Mạch của hắn rất loạn, lúc nhanh lúc chậm, vành mạch căng phồng tưởng chừng như sắp vỡ ra, gân xanh nổi đầy trên cánh tay. Nàng ngước lên nhìn hắn. Sắc mặt hắn tái xanh, mày gắt gao nhăn lại, mồ hôi tuôn ròng ròng, môi đen sạm một màu giờ phút này lại trắng bệch kinh người. Tiếng quản gia hốt hoảng vang lên:

“ Không tốt, thành chủ lại phát bệnh rồi !”

Hai tay Bạch Chính Nguyên lập tức nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào thịt, máu tươi chảy ra, hàm răng nghiến chặt lấy môi. Sắc mặt hắn đổi từ xanh lét sang trắng bệch như tờ giấy, cơ mặt co giật mãnh liệt, hô hấp dồn dập. Hắn chống hai tay xuống giường, thở ra khó nhọc, gần như là chỉ hít vào mà không có thở ra. Không chút chần chừ, Uyển Nghi xoay người hắn ngồi đối diện với mình, nói:

“ Hít thở sâu, nghe ta, hít thở sâu !”

Hô hấp của hắn vẫn nặng nề, hai mắt nhắm chặt, trên mặt lộ rõ vẻ thống khổ, đau đớn. Uyển Nghi bóp chặt hai tay hắn, cắn răng nói:

“ Nghe ta nói, hít thở thật chậm, không gấp gáp, mau làm theo lời ta, hít thở thật sâu !”

Thân mình Bạch Chính Nguyên run rẩy kịch liệt, hô hấp hỗn loạn lúc đều lúc không đều. Trong mắt Uyển Nghi một mảnh bùng tình. Hắn không thể làm chủ bản thân lúc này, biện pháp thông khí của nàng không thể áp dụng. Uyển Nghi nghiêng rằng, quyết định ngả chiều bài cuối cùng. Hít sâu một hơi, nàng gần giọng nói:

“Mở mắt ra, nhìn ta ! Mở mắt ra !”

Cơ thể Bạch Chính Nguyên có chút chấn động, mày gắt gao nhăn lại, hai mắt dường như càng khép chặt hơn. Một bên quần gia lo lắng đến toát mồ hôi. Mắt của thành chủ hắn, nếu mở ra... Uyển Nghi lúc này gần không có chỗ phát tiết, nộ khí trong người bùng nổ, nàng quát lên:

“MỞ MẮT RA !”

Hai mắt Bạch Chính Nguyên đột ngột mở lớn. Uyển Nghi giật mình, kinh hoàng nhìn vào mắt hắn. Hai con ngươi, trong suốt ! Nàng trừng lớn con mắt, nhìn không chớp vào đôi mắt trong suốt như thủy tinh kia. Đồng tử mắt màu đen đậm, nhưng trông mắt không có sắc tố melanin nên trong suốt một mảnh. Lần đầu tiên Uyển Nghi nhìn thấy một đôi mắt lạ lùng như vậy. Thu hồi kích động trong lòng, nàng đặt một tay lên trán Bạch Chính Nguyên, mắt nhìn thẳng vào mắt của hắn không chút cổ kị. Bạch Chính Nguyên cũng là nhìn không chớp vào mắt nàng, ý thức của hắn, đang dần bị rút đi. Bởi đôi mắt đen như ngọc đang nhìn thẳng hắn đây. Từ trong con ngươi đen bóng của nàng dần dần tỏa ra thứ ánh sáng ma mị, dẫn dắt ý thức của người khác rời đi. Thanh âm trầm nhẹ của nàng chậm rãi vang lên:

“Bình tĩnh lại, đem tâm bình tĩnh lại. Không có chuyện gì xảy ra cả. Không có chuyện gì.”

Ý thức của Bạch Chính Nguyên dần dần bị rút cạn, hắn vô thức làm theo lời của nàng. Hai mắt hắn từ từ khép lại, cuối cùng hắn gục xuống, ngất lịm trên vai nàng. Uyển Nghi nhẹ nhàng thở ra, xoay người đỡ hắn nằm xuống giường, lại vén chăn lên đắp cho hắn, lúc này mới để ý một bên quần gia đã bị dọa cho ngất xỉu. Uyển Nghi vội vàng bấm huyệt để hắn tỉnh dậy. Nàng dùng kim châm rạch lên cổ Bạch Chính Nguyên, lấy máu của hắn cho vào một cái lọ nhỏ rồi cất đi. Nàng băng lại vết thương trên cổ hắn, lại quỳ sang nói với quần gia:

"Quần gia, có thể phiền giúp tại hạ chuẩn bị một gian phòng nhỏ để qua đêm không? Tại hạ muốn nghiên cứu kỹ hơn bệnh trạng của thành chủ."

Quần gia vừa mới hồi hồn, nghe xong liền vội vàng đáp ứng:

"Được, được chứ, đại phu chờ một chút, ta sẽ sai người đi chuẩn bị."

Uyển Nghi khẽ gật đầu:

"Đa tạ !"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tiếp tục hành trình

Sau khi quần gia chuẩn bị phòng, Uyển Nghi đều ở trong đó suốt. Nàng đem máu của Bạch Chính Nguyên đổ vào chén sứ, dùng châm bạc thử độc. Trong máu không có độc tố. Nàng hơi nhíu nhíu mày, xoay người cảm bọc tay nải đến, từ trong đó rút ra một cuốn sách về dược. Uyển Nghi kéo ghế ngồi xuống, giờ sách đọc chăm chú. Ngay góc trong phòng ba ngày, buổi sáng ngày thứ tư cửa phòng của nàng bị kéo mạnh ra, Uyển Nghi bộ dạng nhếch nhếch phi thẳng ra giữa sân cười điên cuồng:

“Ha ha, ta cuối cùng cũng tìm ra thuốc giải, muaahaha ha ha...”

Chim chóc trong viện bị dọa sợ bay hết. Uyển Nghi hớn hờ đi vào trong phòng, tắm rửa thay đồ, mặc vào một bộ y phục tươm tất, xong xuôi xách hòm thuốc hương viện của Bạch Chính Nguyên mà chạy. Nàng không chút khách khí tông cửa phòng Bạch Chính Nguyên đi vào, không nói hai câu liền đem toàn bộ nha hoàn trong phòng đuổi hết ra ngoài rồi đóng cửa lại. Khóe môi nàng từ từ nhếch lên vòng cung đẹp đẽ nhưng thật quý mị. Nàng đi đến bên giường Bạch Chính Nguyên, thông thả ngồi xuống, tươi cười sáng lạn hướng hắn nói:

“Thỉnh thành chủ cởi áo ngoài để tại hạ tiến hành thi châm !”

Bạch Chính Nguyên hơi mất tự nhiên gật đầu, từ từ cởi ra ngoại bào. Uyển Nghi cho hắn nằm xuống, lại dùng vải bọc mắt hắn lại, xong rồi mới từ trong hòm thuốc lấy ra kim châm đặc chế. Tất cả có hơn 20 thanh kim châm độ dài khác nhau, lóe lên ánh bạc sáng ngời, đều từ bạc tinh khiết chế thành. Uyển Nghi đem một viên thuốc nghiền ra thành bột, vén cao tay áo Bạch Chính Nguyên, đem thuốc bột rải đều trên tay hắn. Xong nàng lại lấy ra một viên thuốc khác, hòa tan với nước ấm, cấp Bạch Chính Nguyên uống vào. Chuẩn bị xong, Uyển Nghi đem toàn bộ châm bạc thả vào trong thau nước nóng. Một lúc sau, nàng cho tay vào nước, lấy lên một cây kim châm, nhanh chóng châm xuống trên tay Bạch Chính Nguyên, nàng làm đi làm lại, đến khi trong thau chỉ còn một cây châm dài nhất thì ngừng. Uyển Nghi gạt qua mồ hôi trên trán. Nàng nhìn Bạch Chính Nguyên, cẩn thận mở miệng:

“Thành chủ, sẽ phải chịu chút đau đớn, hi vọng ngài cố gắng chịu được.”

Nét mặt Bạch Chính Nguyên đậm mạc như nước, kiên cường gật đầu:

“Tại hạ sẽ cố gắng!”

Uyển Nghi mím môi, cầm lên kim châm cuối cùng, từ vị trí giữa đỉnh đầu của Bạch Chính Nguyên hạ xuống, từ từ đâm sâu vào. Gương mặt Bạch Chính Nguyên vì đau đớn mà trắng bệch, nhưng hắn cắn chặt môi, không phát ra tiếng kêu đau đớn. Uyển Nghi hạ châm càng dứt khoát và thận trọng hơn. Nàng đem ngón châm đâm sâu vào ba tác mới dừng lại. Sắc mặt Bạch Chính Nguyên đã trắng như tờ giấy, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu thi nhau chảy xuống. Uyển Nghi lôi trong hòm thuốc ra một gói bột, hòa cùng với nước, lại cắt tay để chảy máu rồi đem máu đó hòa vào thuốc. Xong, nàng bưng bát thuốc lên cẩn thận đổ vào miệng Bạch Chính Nguyên. Chưa đầy một khắc sau, toàn thân hắn nổi đầy mạch máu đen thẫm, môi hắn cũng tím đen lại. Lúc này, Uyển Nghi thu châm. Nàng vừa rút cây ngón châm cuối cùng khỏi đỉnh đầu Bạch Chính Nguyên, hắn liền “oa” một tiếng nôn ra một đồng máu đen. Uyển Nghi nhìn sắc mặt hắn đang từ từ trở lại bình thường, liền thở phào nhẹ nhõm. Cửa ải này, nàng coi như đã vượt qua.

Liên tiếp mấy ngày sau, Uyển Nghi đều kê ra một phương thuốc rồi phân phó hạ nhân đi mua, rồi tự mình cắt máu hòa vào đem cho Bạch Chính Nguyên uống. Bệnh của hắn nàng đã chữa khỏi, quá trình này hắn chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là đủ. Uyển Nghi lại tính toán làm sao để lấy được giấy thông hành cùng con dấu từ Bạch Chính Nguyên. Nàng sống trong thành phủ cũng ngót một tháng rồi, thời gian lúc nào cũng là quý báu, không thể cứ chần chừ mãi được.

Uyển Nghi ôm theo hòm thuốc thông thả đi đến viện của Bạch Chính Nguyên. Nàng lịch sự gõ cửa, trong phòng liền truyền ra thanh âm nho nhỏ:

“Mời vào!”

Vị thành chủ này thật rất am hiểu lễ nghĩa lịch sự, lúc nào cũng nho nhã lễ độ như vậy, cũng không giống như Nam Cung Dạ Kỳ kia, lần nào nàng gõ cửa cũng cộc một câu: Vào đi! Giọng điệu ra lệnh nghe mà muốn đánh! Uyển Nghi chậm rãi đẩy cửa ra, ôm hòm thuốc đi vào. Nhìn thành chủ Từ Văn nửa ngồi trên giường, bên cạnh có nha hoàn chu đáo bồi hấn ăn điểm tâm, nàng mỉm cười:

“Xem khí sắc của thành chủ có vẻ không tồi. Đạo này ngài thấy đã tốt hơn chưa?”

Bạch Chính Nguyên đón chén cháo trên tay nha hoàn, khẽ phát tay ý bảo họ lui ra, rồi cười hướng nàng gật đầu:

“Nhờ có thần y ra tay giúp đỡ, sức khỏe của tại hạ đạo này đã tốt hơn hẳn! Thật không biết nên lấy gì để cảm tạ.”

Uyển Nghi đặt hòm thuốc lên bàn rồi ngồi xuống mép giường, vươn tay bắt mạch cho Bạch Chính Nguyên. Ô, tốt rồi, mạch đập rất đều đặn. Nàng quan sát sắc mặt hắn, thấy da dẻ đã hồng nhuận bình thường, khí sắc cũng rất tốt. Xem ra phương thuốc kia đúng là có tác dụng. Uyển Nghi đi đến bên bàn, cầm bút viết phương thuốc mới. Nàng vô tình liếc mắt, lại thấy hắn đang từ từ ăn cháo, tướng ăn cực kì chậm rãi, nhàn nhã, lại mơ hồ lộ ra một cổ khí chất...nhân nhật. Nhìn cảnh này làm Uyển Nghi không khỏi nhớ lại cảnh Nam Cung Dạ Kỳ bị nàng chơi xỏ khiến hắn một bữa cơm mà uống gần hai bình trà lớn. Hắn không biết nàng đã lén bỏ thêm “chút” muối cùng “chút” bột ớt vào các món ăn, báo hại hắn cứ vừa ăn vừa uống nước liên tục vì...mặn và cay. Đau khổ hơn là hắn biết nàng là chủ mưu nhưng lại không thể làm gì được, vì rõ ràng hắn nhìn nàng thử đồ ăn mà mặt không đổi sắc nên mới không chút đề phòng nào mà cứ vậy sập bẫy. Thực ra Uyển Nghi nàng là người có khẩu vị kì lạ, món ăn mà có hương vị càng kì quặc lại càng kích thích vị giác của nàng, còn về phần Ảnh thì, có lẽ khẩu vị cũng giống nàng đi. Nghĩ lại cũng không khỏi khiến Uyển Nghi khẽ cười một tiếng. Bạch Chính Nguyên hơi giật mình, muống trong tay chạm vào miệng chén ngọc vang lên một tiếng “keng” rất nhỏ. Hắn xấu hổ luống cuống giải thích:

“Thực thất lễ, mong thần y bỏ qua...”

Uyển Nghi không có để ý mấy đến hành động vừa rồi của hắn, dù gì nàng cũng là người hiện đại, tâm tính cũng rộng rãi hơn so với người cổ đại. Nàng đi đến bên giường, đem đơn thuốc vừa viết xong đặt vào tay Bạch Chính Nguyên, cười ôn hòa nói:

“Thành chủ phân phó người đi bốc theo đơn này rồi sắc lên, mỗi ngày đều uống, không quá một tuần, bệnh của thành chủ sẽ hoàn toàn khỏi hẳn.”

Bạch Chính Nguyên đón lấy đơn thuốc, có vẻ ngượng ngùng nói:

“Thần y không cần quá khách khí gọi ta một tiếng thành chủ. Ta họ Bạch, tên Chính Nguyên, thần y có thể gọi ta Bạch Chính Nguyên hay... Chính Nguyên là được!”

Uyển Nghi vuốt cằm, cuối cùng sáng khoái đáp:

“Vậy ta cũng không khách khí nữa. Ta họ Lâm, tên Văn Lâm, gọi ta một tiếng Văn Lâm là được”

Dừng một chút, nàng hỏi:

“Cái này, có tính là kết giao bằng hữu không nhỉ?”

Giọng của nàng vô cùng nhỏ, nhưng Bạch Chính Nguyên vẫn nghe được, hắn cười ôn hòa nói:

“Được kết giao bằng hữu với Văn Lâm huynh đệ đây thì thật sự là phúc khí của Bạch Chính Nguyên ta rồi!”

Uyển Nghi nheo mắt, có chút đăm chiêu nhìn Bạch Chính Nguyên. Hắn vậy mà lại nghe được nàng lẩm bẩm, hẳn cũng là người có võ công sao? Nhưng mà mắt hắn quanh năm đều nhắm lại như vậy, thực sự có thể học được võ công sao? Uyển Nghi hơi trầm tư đi ra khỏi viện của Bạch Chính Nguyên, không để ý trên một nóc nhà cách đó không xa, có một thân ảnh đỏ rực đang đứng. Huyết y nam tử khước miệng câu lên nụ cười như có như không. Hắn khẽ mở miệng:

“Ành...”

Một bóng dáng hắc y nhân xuất hiện ngay đằng sau hắn:

“Tìm mọi cách đẩy nhanh thời gian để nàng rời khỏi Tử Vân thành càng sớm càng tốt !”

Ảnh hơi có chút buồn cười nhìn chủ tử của mình. Không phải chỉ là hai nam nhân kết giao bằng hữu sao? Vậy mà chủ tử đã muốn vác nguyên binh đâm chĩa trên đầu rồi! Ngâm chết thuộc hạ là hắn mất thôi! Ảnh cúi người, cung kính đáp:

“Thuộc hạ sẽ làm ngay !”

Ảnh ngừng một chút lại tiếp tục báo cáo:

“Bẩm chủ tử, thuộc hạ phát hiện có một toán người luôn theo sau tiểu thư.”

Huyết y nam tử đẩy mắt phát lạnh, lạnh lùng hỏi:

“Có tra được là người của ai không?”

Ảnh lắc đầu:

“Đám người này hành động rất có tổ chức, lại che giấu hơi thở rất giỏi, hành tung khó đoán, không thể tra ra là của tổ chức nào. Bước đầu thuộc hạ chỉ có thể phán đoán đây là một đội ám vệ, hơn nữa họ đi theo tiểu thư giống như là bảo vệ bí mật.”

Chân mày của huyết y nam tử khẽ nhăn lại rồi phút chốc lại giãn ra, giọng nói

của hắn lạnh lạnh vô cảm:

“Có lẽ là thuộc hạ của nàng? Thôi kệ đi, nếu bọn người đó không có ý xấu thì cứ để mặc bọn chúng, nhưng nếu chúng có nửa điểm không an phận, người cứ đem bọn chúng diệt sạch sẽ cho ta. Tiếp tục đi theo bảo vệ nàng an toàn đến được Cẩm Vực!”

Bí mật trên người nàng còn rất nhiều, có lẽ đến lúc gặp lại ở Cẩm Vực, hắn sẽ có thể tìm hiểu hết. Trước mắt, loại bỏ kinh địch mới là việc thiết yếu!

Thân ảnh hắc y vừa rời đi, thân ảnh huyết y cũng nhoáng lên biến mất, tới vô ảnh đi vô tung.

Ở lại thành phủ Tử Vân thêm vài ngày để quan sát tình hình Bạch Chính Nguyên, khi thấy hắn đã dần khỏi hẳn thì Uyển Nghi cũng nói lời cáo từ. Bạch Chính Nguyên muốn giữ nàng lại vài ngày nhưng nàng khéo dùng cớ từ chối. Chuyến hành trình của nàng vừa mới mở đầu, nếu nán nã tại nơi này lâu quá sẽ không tốt. Nhận giấy thông hành cùng con dấu trên đó từ tay quản gia, khước môi nàng cong lên nụ cười thỏa mãn. Trước khi ra khỏi thành phủ, nàng quay đầu hướng quản gia ôn hòa cười:

“Nhờ quản gia nhắc lại với thành chủ rằng, nếu có duyên, hi vọng ngày sau sẽ có dịp được tái ngộ!”

Quản gia cũng bộ dáng khom người hướng nàng, cười nói:

“Tại hạ nhất định sẽ chuyển lời đến gia chủ, thần y đi đường bình an!”

Uyển Nghi gật đầu chào rồi thúc ngựa đi. Bóng dáng áo trắng của nàng khuất dần sau đám bụi. Trên tường thành cách đó không xa, một đôi mắt trong suốt như thủy tinh dịu dàng nhìn theo bóng áo trắng của nàng. Hắn khẽ thốt ra:

“Nhất định chúng ta sẽ lại tái ngộ, ta và... nàng!”

Từ sau lưng hắn bỗng nhiên thêm một thân ảnh màu đỏ tươi. Người đó quỳ xuống sau lưng Bạch Chính Nguyên, cúi đầu bẩm báo:

“Bẩm chủ nhân, thuộc hạ đã tra ra được tung tích của người đó!”

Thanh âm Bạch Chính Nguyên lúc này không còn nho nhã ôn hòa nữa, mà thay vào đó, là sự lạnh lẽo cực điểm:

“Ở đâu?”

Huyết y nhân cúi đầu thật thấp, nói:

“Bẩm, đã chết rồi! Là do bị người ám hại ! Toàn gia trong một đêm bị diệt!”

Đáy mắt Bạch Chính Nguyên lúc này cũng phát lạnh, hần cười gằn:

“Không hổ là tác phong của người đó. Bà ta thật đúng là không chứa thủ đoạn nào cả. Phải đem tất cả những vật có thể gây cản trở mình, diệt sạch tận gốc. Nhưng không sao, ta còn rất nhiều thời gian để chơi đùa cùng bà ta. Tiếp tục theo dõi, bất cứ động tĩnh gì của bên đó, đều phải báo cáo lại chi tiết cho ta!”

Huyết y nhân cúi đầu thật mạnh:

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Thanh âm nhàn nhạt của Bạch Chính Nguyên lại vang lên:

“Huyết Ảnh...”

Huyết Ảnh ngay lập tức đáp:

“Chủ nhân có gì cần giao phó?”

Trong mắt Bạch Chính Nguyên lộ ra sự dè dặt hiểm thấy:

“Cử một đội ám vệ đi theo bảo vệ nàng, không được để bất cứ nguy hiểm gì xảy ra với nàng, nhưng tuyệt đối không được để bị phát hiện.”

Huyết Ảnh liền hỏi:

“Bẩm, nên dùng đội ám vệ nào?”

Bạch Chính Nguyên suy tư một chút, mỉm cười nói:

“Bạch ám đi!”

Huyết Ảnh bị chấn động mở to mắt. Bạch ám, đội ám vệ ưu tú nhất do chủ tử tự mình huấn luyện, đội ám vệ có nhân số ít nhất trong tổng 20 đội ám vệ, nhưng 1 người trong số họ cũng có thể địch lại trăm người, được xếp ngang hàng với sát thủ đào tạo từ Vô Cực cung, chủ tử vẫn luôn dụng bọn họ trong những nhiệm vụ nguy hiểm cùng quan trọng, vậy mà bây giờ lại dùng đội ám vệ tinh nhuệ nhất để bảo vệ một nữ tử. Xem ra trong lòng chủ tử, nữ tử này chiếm một vị trí hết sức trọng yếu. Huyết Ảnh cúi đầu, nhanh chóng đáp:

“Thuộc hạ sẽ đi làm ngay!”

Thân mình nhoáng lên biến mất. Bạch Chính Nguyên đứng trên tường thành, dõi mắt về phía xa, đôi mắt hần trong suốt, lúc này băng lãnh, lạnh lẽo thấu xương, tựa như mặt hồ bị đóng một tầng băng dày. Lúc sau, hần phát tay áo, đi xuống thành, quay lại thành phủ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Trân Châu thành

Uỷen Nghi đi mất hai ngày mới đến được cổng thành thứ hai- Trân Châu thành.

“Trân Châu thành sao? Cái tên nghe thật kêu!” Uỷen Nghi ngược nhìn bằng khắc đá treo trên cao, nhỏ giọng lầm bầm. Thành này nhìn sơ cũng biết là xây bằng đá mộc thô, có cái gì đặc biệt để được gọi là Trân Châu thành nhỉ? Nàng đưa giấy thông hành cho thị vệ gác cổng thành, hần xem qua, gật đầu rồi đưa trả nàng, tiếp theo là mở cổng thành để nàng đi vào. Vào đến trong thành rồi Uỷen Nghi mới hiểu vì sao gọi là Trân Châu. Bên trong thành náo nhiệt sầm uất, dù không bằng được Bách thành nhưng tuyệt đối hơn hẳn các thành trì khác mà nàng đã đi qua, kể cả về độ xa hoa lẫn náo nhiệt. Dọc con đường lát đá trắng tấp, hàng quán mở ra vô cùng nhiều, hơn nữa, còn đông nghịt người. Khắp nơi đều là lầu cao nhà gác, hiếm lắm mới có một mái nhà dân, còn lại đều là các khách điểm, trà lâu, tửu lâu, thanh lâu, y phường, được đường... Người trên đường ăn mặc đều thể hiện rõ sự phú quý, cao sang, từng đám nam nữ đi lại, cười nói ồn ào tấp nập, khắp nơi nữ nam mỹ nữ như vậy không khỏi khiến người ta kinh diễm, hoa mắt. Uỷen Nghi tùy tiện chọn một khách điểm, gài ngựa đi rồi thông thả bước vào. Lúc này nàng chính là một tiểu thiếu niên có gương mặt trắng nõn, tiểu soái ca còn mang theo chút vẻ ngây thơ, đáng yêu, khiến cho tất cả nữ nhân trong khách điểm đứng hình toàn bộ. Uỷen Nghi ngồi xuống một bàn trống, kêu một đĩa bánh bao rồi ngồi ăn. Lần đầu tiên bị nhiều người nhìn như vậy, Uỷen Nghi cũng có chút ngại ngùng, nàng cứ vừa ăn vừa đỏ mặt. Dường như bốn phía trong quán đều có người nhìn nàng, thành ra bánh bao mềm thơm đến cổ họng rồi còn bị mắc nghẹn. Uỷen Nghi vỗ ngực ho khụ khụ, vội rót một ly trà ra uống. Đột nhiên, trước mặt nàng xuất hiện một đĩa thức ăn còn nóng hôi hổi, tỏa hương thơm ngào ngạt. Uỷen Nghi ngược lên nhìn tiểu nhị, hơi khó hiểu nói:

“A, ta không có kêu món này...”

Tiểu nhị cười nhìn nàng:

“Đây là của vị phu nhân ngồi kia gọi, quan khách cứ từ từ dùng.”

Uyển Nghi theo hướng tay hán liền nhìn thấy một vị phu nhân một thân hoa phục, nét mặt ôn hòa cười mỉm, đưa tay làm động tác mời nàng. Uyển Nghi hơi gật gật đầu, cầm đĩa lên ăn. Ừm, mùi vị rất được! Cách đó chừng một khắc sau, chuyện lạ lùng liên tục xảy ra. Tiểu nhị liên tục bưng lên một đồng đồ ăn mặc dù nàng không gọi, rồi giải thích là do các vị phu nhân hay tiểu thư trong quán đó gọi. Toàn bộ đều cho nàng ăn, miễn phí mà không cần trả tiền. Uyển Nghi mỗi lần đều nhìn theo tay tiểu nhị, thấy ai cũng là vẻ mặt dịu dàng ôn hòa hướng nàng mỉm cười. Uyển Nghi toát mồ hôi, nuốt nước bọt ực một cái, cuối cùng vẫn chấp tay thi lễ: “Đa tạ” rồi mới ăn. Đằng sau, trước, hai bên, phía nào thiếu nữ số lượng té ghé cũng rất đông. Uyển Nghi ăn đồng đồ ăn chất đồng trên bàn, dù mỗi món chỉ ăn một ít thì cũng đủ no căng bụng, nàng tựa người vào ghế, xoa bụng nói:

“Oa, no quá!”

Dường như đến lúc này không thể nhịn được nữa, tất cả phái nữ trong quán đều chạy đến bỏ nhào vào nàng, người véo má, người ôm tay, người ôm đầu nàng thơm chụt chụt mấy cái, có người ôm chân, còn có tiểu nữ hài thì trèo hẳn vào lòng nàng ngồi cuộn tròn. Uyển Nghi toát mồ hôi hột, vội vàng thấy bạc lên quầy rồi khăn gói ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi quán, leo lên ngựa bị cột ở bên ngoài rồi hấp tấp phóng đi. Nàng quên mất một điều, có một cục thịt mang tên bé gái vẫn luôn túm chặt vào nam trang của nàng như keo dính mà không kịp vắt ra, nên tình hình là hiện tại bé gái đó đang mở to mắt bỏ câu mà nhìn nàng, hai tay nhỏ thì nắm lấy hai lọn tóc để trước ngực nàng. Uyển Nghi thở dài chán nản. Tiểu nữ hài kia nghiêng đầu nhìn nàng, lát sau cười tươi vô cùng nói:

“Tì tì, tì thật là nữ nam a a a !”

Uyển Nghi dờ khóc dờ cười:

“Tiểu muội, muội nói gì vậy? Tì tì sao lại là nữ nam?”

Tiểu nữ hài chớp mắt con nai tơ nói:

“Tì tì là nữ mà, tì mặc thế này rất đẹp a, rất là soái ca, còn đẹp hơn tì tì của muội lúc giả nam nữa đó!”

Uyển Nghi đứng hình. Không ngờ người đầu tiên phát hiện nàng là nữ lại là một tiểu thí hài. Thở dài, nàng liếc tiểu nhân nhi trong ngực hỏi:

“Tiểu muội, muội tên gì?”

Tiểu nữ hài kéo chặt hai lọn tóc của nàng, cười tít mắt:

“Muội tên là Tiểu Yên.”

Uyển Nghi kéo dây cương, mỉm cười nhìn Tiểu Yên:

“Tì là Lâm Uyển Nghi, sau này muội có thể gọi là Uyển Nghi tì tì.”

Tiểu Yên chớp mắt hỏi:

“Còn bây giờ?”

Uyển Nghi tỉnh bơ đáp:

“Tất nhiên phải gọi đại ca rồi!”

Tiểu Yên trưng ra bộ dáng ngây thơ vô cùng:

“Tì tì, tì là người lưỡng tính à?”

Hóa đá. Uyển Nghi cười méo xệch:

“Tiểu muội, ai dạy muội nói như vậy?”

Tiểu Yên cười đáp:

“Tì tì của muội. Bình thường tì ấy hay giả nam trốn ra ngoài, muội hỏi tại sao tì ấy thích giả làm nam nhân thì tì ấy nói rằng tì ấy là người lưỡng tính, tất cả nữ nhân lưỡng tính đều thích vận nam trang.”

Uyển Nghi khóc không ra nước mắt. Lí luận ở đâu mà hay vậy? Nàng cười nhìn Tiểu Yên nói:

“Tiểu Yên, đại ca không phải người lưỡng tính, đại ca chỉ là có việc đại sự cần hoàn thành nên mới phải mặc đồ nam để che giấu tung tích, muội hiểu không?”

Tiểu Yên chớp mắt mấy cái, cười toe nói:

“A, muội hiểu!”

Uyển Nghi hài lòng búng má Tiểu Yên:

“Rất tốt !À Tiểu Yên, nhà muội ở đâu, để đại ca đưa muội về!”

Thoáng cái, gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Yên xịu đi, miệng trề ra, nước mắt vòng quanh, mếu máo:

“Muội không muốn về nhà đâu, đại ca đừng đưa muội về. Muội phải mất hai tháng mới nghĩ được cách trốn ra ngoài, đại ca đừng có đưa muội về!”

Uyển Nghi có chút kinh ngạc nhìn tiểu cô nương trong ngực. Mới vừa rồi còn cười nói toe toét, sao bây giờ đã lại khóc rồi? Bình thường nàng cũng không giỏi dỗ trẻ con nín khóc, nên bắt đắc dĩ đành nói:

“Được rồi, muội đừng khóc nữa, đại ca không đưa muội về đâu, muội nín đi !”

Nghe vậy, nước mắt mới vừa rồi còn chuẩn bị rơi xuống, loáng một cái liền bốc hơi sạch, Tiểu Yên hí mắt cười nhìn nàng:

“Đại ca là tốt nhất !”

Uyển Nghi đảo mắt tìm một khách điểm, rồi đem theo nha đầu Tiểu Yên thuê một phòng trọ để nghỉ lại qua đêm. Nhớ lại sự việc vừa nãy, Uyển Nghi liền cảm thấy khó hiểu. Nàng nhìn Tiểu Yên hỏi:

“Tiểu Yên, người trong khách điểm vừa rồi bị làm sao vậy? Khi không họ lại chạy đến bỏ nhào vào người đại ca như vậy?”

Tiểu Yên cười khúc khích nói:

“Đại ca không biết đấy thôi, từ lúc huynh vào cửa thì toàn bộ nữ tử ở đó đều đã dán mắt lên người huynh rồi. Đại ca huynh không biết bản thân mình có bao nhiêu là đáng yêu sao? Nhìn huynh một tiểu hài tử xinh đẹp vậy lại ngồi gặm bánh bao nên mọi người mới tặng thức ăn cho huynh! Ở Trần Châu thành, mọi thức ăn chính là để bày tỏ sự yêu thích cùng quý mến đó. Nghe lạ phải không?”

Trên đầu Uyển Nghi nổi lên một dây hắc tuyến. Từ lúc sinh ra đến giờ nàng lần đầu tiên nghe được chuyện lạ lùng như vậy. Tặng thức ăn để bày tỏ sự quý mến? Rồi sau đó là nhảy bổ vào người ta mà ôm ấp? Người trong thành này sao suy nghĩ lại quái dị như vậy chứ? Lại nhìn đến Tiểu Yên đang say sưa ngủ trên giường, Uyển Nghi cười khổ. Tiểu cô nương này không phải cũng như vậy mà bám lấy nàng sao? Trên đời đúng là không thiếu việc quái gở!

Uyển Nghi đứng dậy đi đến bên cửa sổ, mở tung hai cánh cửa ra. Gió đêm mát lạnh tràn vào phòng. Nàng nhìn một cánh vô định vào màn đêm trước mặt. Sau khi rời khỏi Tử Vân thành, nàng đã cảm giác được một cỗ hơi thở khác đi theo mình. Tính đến lúc này, theo sau nàng đã có ba loại hơi thở khác nhau. Một là của sát thủ, hai là của tử sĩ, và ba là của ám vệ. Đám sát thủ kia, khỏi cần nghĩ nàng cũng thừa biết đó là sát thủ của Vô Cực cung bí mật đi theo bảo vệ nàng. Nhưng còn tử sĩ và ám vệ, đi theo nàng có mục đích gì? Hơn nữa, hai toán người này rốt cuộc là do ai phái tới? Để theo dõi nàng sao? Hay còn có mục đích khác? Trên người họ không có sát khí, nên nàng đoán chắc bọn họ không có ý ám sát mình. Dĩ nhiên Uyển Nghi sẽ không đoán ra được, người sai khiến phía sau, là hai người mà nàng rất quen thuộc...

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ném tú cầu kén rể

Uyển Nghi cười ngửa thông thả đi trên phố, Tiểu Yên ngoan ngoãn ngồi trong ngực nàng gặm bánh bao. Bỗng nhiên trên đường ồn ào hẳn lên, tất cả mọi người, nhiều nhất là nam tử, đều cùng chạy về một hướng. Uyển Nghi thấy lạ liền hỏi:

“Tiểu Yên, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tiểu Yên có chút sốt ruột đáp:

“Đại ca mau đến đó đi, hôm nay Đại tiểu thư Tề gia ném tú cầu tuyển rể đó!”

Uyển Nghi thấy Tiểu Yên sốt ruột thì bật cười:

“Tuyển rể cũng là người ta tuyển, ném tú cầu cũng là người ta ném, đâu có đến phiên một tiểu cô nương như muội mà sốt ruột!”

Uyển Nghi thúc ngựa đi theo đám đông đang đổ xô về phía tường thành. Trên thành cao lúc này có vài người đang đứng. Một vị đại nhân bụng phê cái mặt to tròn đầy mỡ, một vị phu nhân thân mặc hoa phục khí chất đoan trang, một vài người mặc y phục nô bộc đứng đằng sau. Và nổi bật nhất, một vị tiểu thư mặc hồng y rực rỡ, xinh đẹp thanh lệ, trên tay cầm một quả cầu được kết dây đủ màu. Nhìn qua cũng biết đây chính là vị đại tiểu thư Tề gia hôm

nay sẽ ném tú cầu kén rể. Uyển Nghi vuốt cái cằm nhẵn nhụi của mình, ra chiều suy nghĩ nhìn không chớp mắt từ hông y đứng phía trên tường thành. Phía dưới một đám đông nhón nha nhón nháo chen lấn xô đẩy nhau. Thế loại nào cũng có.

Lão già râu tóc bạc phơ. Đứa trẻ con 5 tuổi. Tên khát cái ở đầu đường. Đồ tể mặt sẹo bán thịt lợn!

Uyển Nghi âm thầm cảm thấy thương tiếc thay cho vị nữ tử mỹ mạo đang đứng trên đài cao kia. Nếu chẳng may tung tú cầu trúng vào đám người này... Haizz, hồng nhan bạc mệnh! Dĩ nhiên xen lẫn trong đám hồ lớn này cũng có vài vị công tử hay thư sinh đáng vẻ nho nhã, cao sang, nhưng chỉ đứng một bên dùng quạt che miệng cười. Thình thoảng lại phát phát mấy cái cho ra dáng. Uyển Nghi có chút chán ghét nhìn bọn họ. Toàn một bọn công tử thế gia ăn no rừng mỡ không có việc gì làm chạy đi kiếm trò tiêu khiển. Nàng khinh thường!

Lúc này, đại nhân bụng phê mặt đầy mỡ tiến lên đứng sát tường, giờ hai tay hướng đám người phía dưới làm điệu yêu cầu yên lặng, sau khi toàn trường đã yên ắng lại rồi mới cất cao giọng, thanh âm the thé đánh vào lỗ tai mọi người:

“Tề mỗ trước cảm tạ các vị hương thân hôm nay đã tới trước, hôm nay tiểu nữ ném tú cầu chọn rể là chuyện các đại gia hẳn đã sớm nghe thấy, chẳng qua ta đã nói trước, tuổi ngoài ba mươi không có tư cách tham gia, thế nhược bệnh tàn không có tư cách tham gia, đã thành gia thất không có tư cách tham gia, cho nên người không phù hợp yêu cầu hy vọng có thể lui về sau, không làm trở ngại hôn nhân đại sự của tiểu nữ.”

Phía dưới người hưởng ứng hoan hô rầm trời. Uyển Nghi âm thầm mỉm cười. Xem ra lão già Tề gia này còn có chút lương tâm! Nàng cúi đầu hỏi Tiểu Yên trong ngực:

“Tiểu Yên, vị đại tiểu thư này năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi?”

Tiểu Yên cúi đầu đếm đếm ngón tay, rồi ngẩng lên đáp:

“Hai mươi ba!”

Uyển Nghi khẽ gật đầu. Tuổi này ở hiện đại lấy chồng thì không vấn đề, thậm chí còn hơi sớm. Nhưng nữ tử khuê phòng cổ đại thì 15, 16 tuổi là đã gả ra ngoài rồi, 23 tuổi thì đúng là hơi già. So với người 23 tuổi, thì người đã 25 tuổi còn bị coi là nữ hài 15, 16 như nàng đây có phải đáng thương hơn không? (tất nhiên là không rồi! Được trẻ lại những mười tuổi, còn tiếc nuôi gì nữa chứ?)

Uyển Nghi còn đang mãi suy nghĩ, bỗng thấy Tiểu Yên gấp rút kéo áo nàng, nhỏ giọng hô:

“Đại ca, ném rồi, ném rồi kia!”

Uyển Nghi nhìn sang, đã thấy tiểu thư Tề gia giờ tú cầu lên qua đầu rồi mạnh mẽ hạ tay xuống, tú cầu liền rơi vào trong đám người phía dưới. Một màn xô đẩy diễn ra, tú cầu bị nảy từ bên này sang bên kia, truyền qua truyền lại, mãi vẫn không đáp xuống. Tiểu Yên kích động nắm chặt tay áo của nàng, mắt nhìn theo quả tú cầu không chớp lấy một cái. Uyển Nghi thì ngược lại, nàng chăm chú quan sát nét mặt của vị nữ tử đang đứng trên tường thành kia. Vị tiểu thư Tề gia này, có gì đó không đúng. Nhìn khung cảnh hỗn loạn phía dưới mà mày không nhăn lấy một cái, vẻ mặt nhạt nhẽo lại lộ ra một chút lạnh lùng. Hôn nữa, động tác tay vừa rồi ném tú cầu xuống, không chỉ dứt khoát, còn không hề lực đạo rất tốt, một vị tiểu thư thường ngày sống trong khuê phòng, liệu sẽ tạo ra được cỗ khí chất của người tập võ sao? Ngoại trừ khả năng, nữ tử đang đứng trên kia, không phải Tề gia đại tiểu thư thật sự! Bên này, Tiểu Yên hưng phấn kéo mạnh tay áo nàng:

“Đại ca, thật là phần khích!”

Chưa nói xong, thân mình Uyển Nghi đã vội lao lên, rất không khách khí đập lên vai của đám người đứng dưới tường thành, mượn lực bay vọt lên. Hai mắt Tiểu Yên tỏa sáng:

“Đại ca, võ công thật hảo a!”

Uyển Nghi không nhanh không chậm nhảy qua tường cao lên trên thành, còn chưa để mọi người kịp phản ứng, nàng đã lướt qua Tề lão gia, xoay người tung chân đá mạnh vào tay của vị đại tiểu thư Tề gia đứng đằng sau. Cú đá này nàng dùng chưa hết ba phần lực đạo, nhưng cũng đủ khiến vị tiểu thư kia bị đánh ngã, vật giấu trong tay áo nàng ta bị văng ra ngoài. Mọi người đều nhìn vật kia, không khỏi kinh hoàng. Một thanh chủy thủ. Người phía trên còn chưa dứt khỏi kinh ngạc, phía dưới đã có người hô lên:

“Vị công tử này thật tuấn tú nha!”

Uyển Nghi hơi nhìn xuống, liền thấy một vị công tử lục y vẻ ngoài tuấn lãng ôn hòa nhìn vô cùng quen mắt. Đây còn không phải Nhị thiếu gia Lục Gia trang Lăng Chính Hạ hay sao? Trên tay hắn còn cầm tú cầu, xem ra Tề lão gia tìm được con rể không tồi. Lúc này Lăng Chính Hạ cũng ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người vô tình giao nhau, hắn có chút kinh ngạc mở to mắt, nhưng nàng đã quay đi. Uyển Nghi lúc này quay lại, muốn xem vị đại tiểu thư kia một chút, nhưng nàng ta đã không thấy đâu. Nàng vội vàng nhìn quanh, phát hiện một bóng người áo đen đang hốt hoảng rời đi. Uyển Nghi nhếch môi cười lạnh. Muốn trốn? Nàng không có ý muốn giúp Tề lão gia, nàng chẳng qua hứng thú với kẻ này mà thôi. Uyển Nghi không để ý đến mấy người đứng xung quanh, nàng vọt lên bờ tường thành, không do dự nhảy phát xuống. Người phía dưới bị một màn này dọa cho sợ tái mặt. Uyển Nghi khẽ cười một tiếng, thân mình khẽ nhún liền nhanh chóng vọt lên trên, đập lên vai đám người kia quay trở lại chỗ Tiểu Yên nha đầu. Nàng ngồi vững trên ngựa liền xô Tiểu Yên, nói:

“Tiểu muội, bảo trọng, đại ca sẽ quay lại tìm muội!”

Nói xong nàng đặt Tiểu Yên xuống đất, kéo mạnh dây cương, con ngựa hí vang một tiếng liền nhanh chóng lao đi. Tiểu Yên đứng ngo ngác một lúc lâu

mới nhận ra mình bị bỏ rơi, cái mặt nhỏ nhanh chóng xị xuống, miệng trề ra, rầm rức khóc. Lúc này, thân mình nhỏ xíu bị người nhắc lên, Tiểu Yên giật mình quay đầu nhìn, lại thấy một nữ nam tử cười ôn hòa nhìn nàng:

“Tiểu muội đừng khóc, để đại ca đưa muội về!”

Lăng Chính Hạ đặt Tiểu Yên ngồi ngay ngắn đằng trước, nhìn nhìn quả tú cầu trong tay mấy cái, cười nhẹ, hơi xoay người đem tú cầu ném về đám người còn đang ngây ngốc không hiểu gì, sau đó kéo cương ngựa rời đi.

Tề gia lại một phen náo loạn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thu thập Tiểu Vũ

Uyển Nghi cười ngựa đuổi theo bóng người áo đen đến tận một con hẻm nhỏ vắng vẻ. Thân ảnh hắc y vừa khuất vào trong hẻm liền biến mất không thấy. Uyển Nghi cau mày rồi lại giãn ra. Muốn chơi trốn tìm với nàng sao? Hảo thú vị! Nàng nhắm mắt lại, đợi một lúc sau liền mở ra, khoé miệng câu lên nụ cười đắc ý. Để ngựa lại, Uyển Nghi dùng khinh công phi thân vào trong con hẻm. Đến một ngã rẽ, nàng nhăm nhăm một chút liền rẽ vào. Không đầy một khắc sau, bóng người áo đen đã hiện ra trước mắt. Uyển Nghi cười khê, thân mình nhoáng lên đã xuất hiện ngay trước mặt người áo đen. Bị nàng hù cho như vậy, thân mình hắc y nhân khẽ giật, vội vàng nhảy về phía sau. Uyển Nghi cũng không để cho hắn kịp chạy, đã dùng tốc độ vô cùng nhanh đi đến bên cạnh hắn, tay ở trên cổ và sau lưng hắn khẽ động mấy cái, thân mình hắc y nhân lập tức cứng đờ, không thể động đậy. Lúc này, Uyển Nghi cười hắc hắc hai tiếng, nhanh tay giật mạnh cái khăn che mặt ra. Nhìn gương mặt non nớt có vài phần cứng cỏi của hắc y nhân, nàng cười cực kì lưu manh:

“Ha, không ngờ lại là một tiểu nữ nhân!”

Gương mặt hắc y nhân thoáng cái đỏ bừng. Uyển Nghi vuốt cằm, có điều suy nghĩ nhìn tiểu cô nương trước mặt, hỏi:

“Sao ngươi lại giả làm đại tiểu thư Tề gia?”

Hắc y nhân hừ lạnh một cái, dứt khoát quay mặt đi. Chú ý là Uyển Nghi chỉ điểm huyết toàn thân của hắn, không, của nàng, riêng đầu và cổ thì để lại. Uyển Nghi cười không có ý tốt:

“Không nói sao? Tốt, có khí phách, nhưng yên tâm, bản tiểu thư, nhầm, bản công tử còn rất nhiều cách khiến ngươi phải nói!”

Hai khắc sau...

“A ha ha ha, mua ha ha ha, dừng, dừng lại, a ha ha ha, ta cười không nổi nữa đâu, dừng lại...”

“Thế nào, có chịu nói không?” Uyển Nghi vuốt vuốt lông chim trong tay, cười lưu manh hỏi.

“Đồ biến thái, ta không nói!” Hắc y nhân trên mặt đầy nước mắt, dứt khoát có thủ đến cùng.

“Ồ, gan nhĩ! Tốt, gia thích, tiếp tục!” Uyển Nghi lắc lắc lông chim trong tay, ở trước mặt của hắc y nhân đưa qua đưa lại. Nàng đã điểm huyết cười trên người của nàng ta, nên chỉ cần một chút động chạm nhẹ cũng khiến nàng ta cười chảy nước mắt.

“A, dừng, dừng, a ha ha ha, làm ơn, ta nói, ta nói...”

“Tốt!” Uyển Nghi thu lại lông chim trên tay, về mặt bình thản nói “Nói hết ra xem nào!”

“Ta được người ủy thác phải ám sát Tề Tấn Trung, lúc đang không biết làm cách nào để vào được Tề gia thì nghe được tin Tề đại tiểu thư mất tích, ta liền nhanh chân vào đóng giả nàng ta, lấy được cơ hội tiếp cận Tề Tấn Trung. Lúc ta gần như đã ám sát được ông ta, thì...”

Uyển Nghi ngay lập tức chặn họng:

“Thì ta vào phá đám! Rồi, ngươi được ủy thác để ám sát người khác, tức là ngươi cũng là sát thủ?”

Hắc y nhân gật đầu. Uyển Nghi nhăn mặt nói:

“Ngươi là sát thủ, mà đến đột nhập vào nhà cũng không làm được, ngươi làm sát thủ để mà làm gì a?”

Sắc mặt hắc y nhân hơi đỏ lên:

“Ta... ta vừa mới được đào tạo, ngoài biết một chút võ thì những thứ còn lại không có căn bản, hộ vệ Tề gia lại toàn cao thủ...”

Uyển Nghi đưa tay xoa xoa mi tâm, hỏi:

“Vậy rồi, vị tiểu thư Tề gia kia bị nhốt ở đâu rồi?”

“Nàng ta có ý trung nhân của mình nên đã cùng hắc cao chạy xa bay rồi! Còn nói là sẽ không quay lại Tề gia nữa!”

Uyển Nghi nhìn tên hắc y nhân, thản nhiên hỏi:

“Ngươi tên gì?”

“Sát thủ không có tên.”

Uyển Nghi thở dài, khoanh tay nói:

“Được rồi, bây giờ ngươi đi theo ta, đúng lúc ta đang thiếu người hầu, ta sẽ trả lương cho ngươi!”

Hắc y nhân giật mình ngẩng đầu lên, nhìn nàng mà ngỡ ngàng không thốt ra lời. Uyển Nghi giơ ra một ngón tay:

“100 lượng bạc một năm. Đồng ý thì thành giao!”

Hắc y nhân nuốt một ngụm nước bọt. 100 lượng bạc a, nàng năm mơ cả đời cũng không dám nghĩ đến. Nàng lên nhìn Uyển Nghi, nói:

“Không thể làm hộ vệ sao?”

Uyển Nghi lắc đầu:

“Làm nha hoàn. Lo việc ăn uống ngủ nghỉ của ta, đi theo ta, trung thành tuyệt đối, vậy thôi!”

Đùa, hộ vệ nàng thiếu gì, có nguyên cả một đội quân ở trong bóng tối kia, còn cần đến một tay mơ bảo vệ nàng sao? Hắc y nhân do dự một lúc liền gật đầu:

“Thành giao!”

Uyển Nghi mỉm cười, cời trói cho nàng ta, giải khai huyết đạo. Nhìn mặt nàng kia đã đỏ như trái gấc, nàng nói:

“Từ bây giờ tên của ngươi là Tiểu Vũ. Sau này đi theo bên cạnh ta. Còn nữa, gia nhà ngươi là nữ, không cần cứ nhìn ta lại đỏ mặt!”

Uyển Nghi phát tay rồi đi, Tiểu Vũ ngỡ ngàng tròn to mắt hạnh, vội vã chạy theo sau. Uyển Nghi dẫn Tiểu Vũ đến một y phường, chọn cho nàng một bộ y phục nam rồi bắt mặc vào. Nhìn Tiểu Vũ rất ra dáng một thư đồng đi theo bên cạnh nàng. Uyển Nghi lựa thêm vài bộ y phục cho Tiểu Vũ và cho mình, trả bạc xong liền dắt theo Tiểu Vũ ra ngoài. Ném tay nài cho Tiểu Vũ cầm, Uyển Nghi ung dung leo lên ngựa, Tiểu Vũ đi đằng trước dắt ngựa. Uyển Nghi vô cùng thấy có thành tựu, thế này mới ra dáng một chủ tử chứ!

Tiểu Vũ đi trước dắt ngựa, hồi lâu mờ miện hỏi:

“Tiểu... công tử, sao ngài lại quen biết với thành chủ nhị tiểu thư vậy?”

Uyển Nghi ngạc nhiên:

“Tiểu Vũ, em nói gì vậy? Gia khi nào nhận thức tiểu thư của thành này đâu?”

Tiểu Vũ tròn to mắt nhìn nàng:

“Công tử, không phải ngài vẫn luôn mang theo nhị tiểu thư đi cùng sao?”

Lần này đến lượt Uyển Nghi ngu ngơ:

“Đâu nào! Đi cùng ta chỉ có nha đầu Tiểu Yên thôi mà! Đây, không phải chứ...”

Tiểu Vũ khó tin nhìn nàng:

“Công tử, đừng nói là ngài không biết nhị tiểu thư? Hai người vẫn đi cùng nhau mà ngài lại không biết đó là nhị tiểu thư thành này sao?”

Uyển Nghi tròn mắt, rất không có hình tượng mà há hốc miệng. Tiểu Vũ lắc đầu chán nản. Công tử nhà nàng, hơi ngốc thì phải? Công tử nhà nàng? Tiểu Vũ có chút giật mình. Nàng cũng lắm nhận thức Uyển Nghi không có quá mấy canh giờ, lại cứ như vậy đã xem nàng thành chủ tử của mình. Trong lòng Tiểu Vũ hơi rối loạn, nét mặt cũng lộ ra chút khó xử. Biểu tình này bị Uyển Nghi thu hết vào đáy mắt, nàng âm thầm nở nụ cười nhẹ. Xem ra, tâm tư của nha đầu này, nàng vẫn chưa hoàn toàn nắm bắt hết được.

Ban đêm, thành phủ...

Một thân ảnh hắc y nhanh lẹ nhảy qua bờ tường vào phủ. Hắc y nhân nấp vào một góc tối, lặng lẽ quan sát động tĩnh. Từ đằng xa có hai thị vệ đi lại. Bọn hắc y không chút để ý đi lướt qua nơi hắc y nhân trốn. Đợi hai người kia đi khuất, hắc y nhân mới từ từ đi ra, nhìn quanh bốn phía một lượt mới phi thân lên nóc viện trước mặt, thân ảnh nhoáng cái biến mất vào màn đêm. Lúc này, trong một tiểu viện rộng lớn, vọng ra tiếng nữ hài từ khóc nháo. Trong phòng, nha đầu Tiểu Yên nước mắt đầy mặt, khóc lóc không ngừng, hai bà tử đứng bên luống cuống tay chân không biết làm cách nào để dỗ tiểu chủ từ nín khóc. Nhìn bộ dạng họ chật vật thật mắc cười. Hắc y nhân ngồi xồm trên nóc căn phòng, khuôn mặt sau tấm khăn che hơi lộ lên ý cười, tay áo liền hướng lỗ hồng nhìn vào trong phòng phát nhẹ một cái. Lập tức, hai bà tử trong phòng gục xuống ngất lịm. Tiểu Yên “à” lên một tiếng, gương mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt thoáng cái liền biến sắc. Nàng vội vàng chạy đến lay lay hai bà tử, nhưng họ không tỉnh lại. Lúc này, từ trên nóc nhà truyền xuống một thanh âm:

“Tiểu muội à, muội khóc như vậy thật là xấu quá đi!”

Tiểu Yên giật mình nhìn lên, đập vào mắt nàng là một người đen toàn thân, chỉ lộ ra một đôi mắt trong veo. Tiểu Yên tái mặt, vừa mở miệng định hét lên thì hắc y nhân kia đã xuất hiện ngay trước mắt nàng, đưa tay kịp thời chặn lại cái miệng đang há ra của Tiểu Yên. Nàng sợ hãi lại khóc nức lên. Chỉ thấy hắc y nhân kia có chút khó xử, cuối cùng mở miệng nói:

“Tiểu muội đừng khóc, là đại ca, đại ca đây mà!”

Nghe vậy, Tiểu Yên nín khóc, hai mắt mở to nhìn chằm chằm hắc y nhân. Uyển Nghi cười cười, đưa tay kéo khăn che mặt xuống. Tiểu Yên kích động hô lên:

“Đại ca!”

Uyển Nghi kéo Tiểu Yên ngồi trên ghế, đưa tay lau nước mắt của nàng, nhẹ nhàng hỏi:

“Nói cho đại ca biết, sao lại khóc nào?”

Tiểu Yên chu môi, giận dỗi nói:

“Tại đại ca không nói không rằng đem muội bỏ giữa đường, nếu không phải nữ nam ca ca đưa muội về chỉ sợ muội bị kẻ xấu bắt cóc không chừng!”

Uyển Nghi khẽ cười, véo mũi Tiểu Yên:

“Bà cụ non! Đại ca đi là có công chuyện, không phải đã hứa là sẽ quay lại đón muội sao? Còn nữa, chuyện muội là nhị tiểu thư thành phủ tại sao không nói cho đại ca biết?”

Tiểu Yên cúi đầu, ủy khuất nói:

“Muội sợ nói ra rồi đại ca sẽ đem muội trở về!”

Uyển Nghi khó hiểu hỏi:

“Muội không muốn về nhà đến vậy sao?”

Tiểu Yên lắc đầu:

“Không phải, chỉ là mỗi ngày đều phải ở trong phủ đều rất nhàm chán, muội muốn ra ngoài chơi nhưng cha và nương đều không cho, thế nên muội mới...”

Uyển Nghi cắt lời:

“Mới trèo tường trốn ra đúng không? Nhưng đại ca thật khó hiểu, tường cao như vậy, sao muội trèo ra được?”

Tiểu Yên cười toe toét:

“Là tí ti muội đó, tí ấy cũng rất hay trốn ra ngoài! Những lần như vậy muội muốn đi theo tí ấy đều giúp muội trèo qua tường!”

Uyển Nghi không nói gì, chỉ khẽ xoa đầu Tiểu Yên. Bất chợt ánh mắt nàng lóe lên, Uyển Nghi vội đứng dậy, nhìn Tiểu Yên nói:

“Được rồi, Tiểu Yên. Đại ca tối nay đến đây, cũng là để nói tạm biệt với muội. Đại ca còn việc đại sự chưa hoàn thành, đợi đến khi xong việc, sẽ quay lại thăm muội, được không?”

Tiểu Yên vừa hơi gật đầu, bóng dáng Uyển Nghi đã không thấy đâu. Tiểu Yên chỉ vội thốt lên:

“Ồ, đại ca!”

Uyển Nghi phi thân lên nóc nhà, ngoái đầu nhìn bóng người đang đi về phía bên này, lại liếc nhìn Tiểu Yên một lần nữa, mới quay người rời đi. Nàng có

hẹn với Tiểu Vũ ở khu rừng ngoại thành, giờ này chắc hẳn Tiểu Vũ đang chờ nàng. Mà không hẳn... không biết chừng... nàng ấy không tới... Uyển Nghi dùng khinh công lao đi, tốc độ lướt gió đi đến bìa rừng. Nhìn xung quanh vắng tanh không một bóng người, trong lòng Uyển Nghi âm thầm cười khổ. Tiểu Vũ xem ra, nàng không thu được tâm của nàng ấy. Uyển Nghi xoay người, đang tính rời đi thì một giọng nói vang lên:

“Tiểu thư!”

Uyển Nghi hơi giật mình, quay đầu lại. Tiểu Vũ dắt theo ngựa, bên tay khoác tay nải vội vàng chạy đến. Nàng thở hồng hộc nói:

“Tiểu thư, nô tì đợi người rất lâu rồi!”

Uyển Nghi hơi ngạc nhiên:

“Tiểu Vũ...”

Tiểu Vũ nhìn về mặt mờ mịt của nàng:

“Tiểu Thư, ngài đã cho nô tì tên, từ bây giờ ngài chính là chủ tử của nô tì.”

Nàng quỳ xuống, cúi đầu nói:

“Nô tì nguyện ở bên cạnh hầu hạ tiểu thư, trung thành với tiểu thư đến hết đời!”

Uyển Nghi thu hồi ngạc nhiên nơi đáy mắt, khẽ gật đầu. Nàng xoay người lên ngựa, Tiểu Vũ đi bên cạnh dắt ngựa. Từ lúc này, bên cạnh nàng, trong cuộc hành trình của nàng, đã có một người đồng hành nguyện vì nàng mà trung thành đến hết đời.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Địa phương được bao bọc bởi cả một rừng cây rậm rạp, kín đáo như vậy, không có bất cứ một người nào có thể phát hiện ra. Nhìn hướng ra phía sau, biển cả rộng lớn mênh mông trải rộng. Cẩm Vực nằm giữa địa hình bốn phía đều được bao bọc, cũng có thể xem đây là địa phương nguy hiểm và thần bí nhất Tinh Nguyệt đại lục, so ra còn bí ẩn hơn cả Mê Vực và Vô Cực cung. Một nơi thậm chí chứa được cả một môn phái như Chính môn, rốt cuộc còn ẩn giấu những bí mật gì nữa?

Nam Cung Dạ Kỳ xem xong báo cáo cuối cùng từ Cẩm Vực, ngẩng đầu nhìn về phía Ảnh, mở miệng hỏi:

“Nàng thế nào rồi?”

Ảnh không suy nghĩ liền đáp:

“Tiểu thư vẫn ăn ngủ tốt, có thu nạp thêm một nha đầu làm nô tì, sinh hoạt bình thường vẫn tốt, không có gì đặc biệt...”

Nam Cung Dạ Kỳ gõ gõ cuốn sách trên mu bàn tay, cắt ngang lời Ảnh:

“Ta đương nhiên biết nàng vẫn tốt. Vấn đề là gần đây có phát sinh chuyện gì không?”

Ảnh gật đầu:

“Có, thuộc hạ phát hiện ra một loại hơi thở khác theo sau tiểu thư, đó không phải người của ta, đó là một đội ám vệ, chừng có hơn 20 người!”

Nam Cung Dạ Kỳ cau mày. Càng lúc càng phiền toái, bây giờ theo sau nàng có ít nhất ba nhóm người, trừ từ sĩ của hắn, hai nhóm người còn lại vẫn không rõ lai lịch, thật sự khiến hắn không an tâm. Suy nghĩ một lúc, Nam Cung Dạ Kỳ liền ra quyết định:

“Ảnh, hai đám người đó, diệt sạch sẽ cho bốn vương! Không được chừa lại một ai!”

Ảnh hơi sùng sốt, sắc mặt cũng có chút hoảng loạn, nhưng hắn trấn tĩnh lại, chấp tay nói:

“Thuộc hạ... tuân lệnh!”

Đô thành là kinh thành của Triệu Nguyệt, nhìn khắp nơi đều bày ra vẻ sang trọng, hào hoa khiến người ta chói mắt. Mà Uyển Nghi lúc này một thân y

phục nam tử màu trắng, cười trên lưng bạch mã, đi bên cạnh còn có Tiểu Vũ cũng một dạng y phục vải thô của nam tử, đứng giữa dòng người đông đúc đúng là nổi bật. Uyển Nghi dường như không nhận ra ánh mắt mọi người vẫn nhìn mình, như cũ ngó đông ngó tây, hết quay bên này lại quay bên kia. Tiểu Vũ đột nhiên reo lên:

“Công tử, tìm thấy rồi!”

Uyển Nghi đưa mắt nhìn sang, theo hướng tay của Tiểu Vũ liền thấy một khách điểm cách đó không xa. Nàng liền giục ngựa đi về phía đó. Đến trước cửa khách điểm, Uyển Nghi xoay người xuống ngựa, xong ngựa đầu nhìn quanh một lượt, cuối cùng quay lại vui vẻ xoa đầu Tiểu Vũ, gật đầu nói:

“Tiểu Vũ, không tệ! Đi theo gia một tháng rồi cuộc cái đầu nhỏ của ngươi cũng được thông ra rồi đấy!”

Tiểu Vũ nghe nàng nói vậy liền âm thầm bĩu môi. Hành động này không may lại rơi vào mắt Uyển Nghi, nàng lắc đầu nói:

“Tiểu Vũ, ngươi cứ tiếp tục làm vậy sẽ khiến gia không nhận được mất!”

Người xung quanh nghe nàng nói vậy liền ném về phía hai người đủ mọi ánh mắt. Tiểu Vũ càng cúi đầu thấp hơn nữa, trên mặt đỏ lừ một mảnh, dứt khoát không thèm mở miệng nói một lời nào nữa. Uyển Nghi đặt phòng xong xuôi liền kéo theo Tiểu Vũ chạy ra phố đi dạo. Lúc này đang là giữa buổi, trên đường cũng khá đông người, Uyển Nghi hết chạy bên này lại chạy bên kia, Tiểu Vũ chỉ còn nước vội vàng mà đuổi theo. Đột nhiên tầm mắt của nàng rơi vào một gian hàng, Uyển Nghi không nói gì liền kéo Tiểu Vũ chạy qua đó. Gian hàng này rất nhỏ, lại nằm ở góc khuất nên hoàn toàn không nổi bật, nếu không để ý kỹ sẽ không thấy. Trên chiếc bàn gỗ nhỏ bày đầy những thứ trang sức như vòng tay, khuyên tai, trâm cài đầu, ... thoạt nhìn rất bình thường, không có gì bất mắt, nguyên liệu làm ra cũng có vẻ rẻ tiền. Người bán hàng là một lão bà tóc trắng, hai mắt bị mù. Uyển Nghi vừa đi đến, còn chưa kịp mở miệng thì lão bà kia đã lên tiếng trước:

“Vị cô nương đây, có muốn mua một chiếc trâm cài không?”

Uyển Nghi hơi giật mình, có chút sững sốt nhìn bà lão trước mặt. Tiểu Vũ liếc mắt nhìn một lượt đồng trang sức được bày trên bàn, bĩu môi nói:

“Mấy thứ này, nhìn chẳng đáng giá chút nào!”

Uyển Nghi quay đầu trừng mắt nhìn nàng, Tiểu Vũ biết mình lỡ lời liền ngậm miệng. Uyển Nghi lại quay sang lão bà bán hàng, nói:

“Mong lão nhân bỏ qua cho, nô tì của ta vẫn là một cái nha đầu chưa hiểu chuyện!”

Lão bà kia không nói gì, chỉ mỉm cười nhợt nhạt. Uyển Nghi lại quét mắt xuống đồng đồ trên bàn, thuận tay cầm lên một cái vòng màu ngọc bích. Cùng lúc, trong mắt nàng xẹt qua một tia sáng không rõ. Vòng ngọc này, nhìn qua thực bình thường, có vẻ không đáng giá, nhưng thực chất, đây chính là một cực phẩm. Chất ngọc mát lạnh, màu sắc và đường nét hoa văn nếu nhìn kỹ một chút sẽ thấy cực kì tinh xảo. Uyển Nghi nhìn nhìn một lúc, liền quay sang bà lão kia hỏi:

“Lão nhân, vòng này bán bao nhiêu?”

Bà lão bán hàng không đáp, chỉ nhẹ nhàng lùi từ trong đồng đồ ra một chiếc hắc phiến, mở ra rồi đặt trên bàn. Uyển Nghi âm thầm đánh giá hắc phiến trước mặt, lúc này lại nghe bà lão kia nói:

“Cô nương, cầm lên xem thử đi!”

Uyển Nghi gật đầu, nhắc hắc phiến kia lên, cẩn thận quan sát. Đột nhiên, từ lòng bàn tay cầm quạt của nàng truyền ra một luồng khí nóng. Luồng khí đó rất mạnh, gần như làm bỏng tay. Trong mắt nàng hiện ra chút hoảng hốt, nhưng nhanh chóng thay thế bằng vẻ trấn định, đồng thời, nàng cũng âm thầm vận công, dùng tính hàn trong người bức lui khí nóng kia. Nhưng kì lạ là, hai thuộc tính gặp nhau, vốn là nên xung khắc, nhưng ngược lại, hai luồng khí này cộng hưởng, hợp lại làm mát, từ từ quay ngược trở lại cơ thể của nàng. Uyển Nghi vô cùng kinh ngạc, đáy mắt hiện rõ không thể tin. Càng khủng bố hơn là, khi hai luồng khí đã hoàn toàn nhập vào bên trong cơ thể nàng, hắc phiến kia cũng là lóe lên liền biến mất. Uyển Nghi nhìn chăm chăm bàn tay trống rỗng của mình, có vẻ khó xử nhìn bà lão bán hàng, vô tội nói:

“Ta... ta...”

Ai ngờ bà lão kia không nổi giận, ngược lại mỉm cười. Bà hướng đôi mắt đục ngầu nhìn nàng, mặc dù đôi mắt đó không có ánh sáng, nhưng Uyển Nghi dường như cảm thấy, đôi mắt đó nhìn xuyên thấu từng lớp trong tâm nàng. Bà lão cười nhìn nàng, nói:

“Cô nương, nhân sinh khó đoán, tự chọn bản thân giải pháp để thoát khỏi kiếp nạn, mới có thể thực sự vượt qua!”

Uyển Nghi trong nháy mắt thất thần, tâm trí hoàn toàn chỉ đổ về một hướng. Cho đến lúc về lại khách điểm, nàng vẫn ngồi thẫn thờ như vậy trên bàn, nhìn âm tách mà không biết suy nghĩ gì. Có tiếng gõ cửa, thanh âm tiểu nhị vang lên bên ngoài:

“Quan khách, tại hạ mang bữa tối đến!”

Tiểu Vũ đứng dậy mở cửa, nói cảm ơn với tiểu nhị kia rồi đem thức ăn đặt lên bàn, sau đó lại lui về đứng sau lưng nàng, lặng lẽ quan sát. Uyển Nghi tiếp tục ngồi thất thần, thật lâu cũng không có phản ứng gì. Lời của bà lão đó là ý gì? Chẳng lẽ muốn khuyên nàng không nên nhờ vào người khác sao? Nhưng sao bà ta biết chuyện của nàng? Đầu óc Uyển Nghi quay cuồng, ong ong cả lên. Đột nhiên, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gõ rất nhẹ. Uyển Nghi cau mày một lát, mở miệng phân phó Tiểu Vũ:

“Tiểu Vũ, mở cửa sổ!”

Tiểu Vũ vâng lời đi lên, mở tung hai cánh cửa sổ ra. Tức thì, một bóng người nhanh chóng lướt vào phòng, đứng vững trước mặt nàng. Uyển Nghi ngạc nhiên thốt lên:

“Thiên Tinh!”

Người vừa xuất hiện trong phòng chính xác là Thiên Tinh. Nàng giật khăn che mặt ra, quỳ một gối xuống, cung kính nói:

“Tham kiến Cung chủ!”

Uyển Nghi gật gật đầu:

“Ừm, đứng lên đi. Thiên Tinh, sao ngươi lại ở Triệu Nguyệt quốc, không phải lúc này lên ở trong cung sao?”

Thiên Tinh bày ra bộ dáng cột nhà, tiến lên ôm tay nàng lắc lắc nói:

“Cung chủ bé không ở trong cung nên ta cũng không muốn ở trong đó, dứt khoát theo đuôi nàng luôn!”

Trên đầu Uyển Nghi chảy xuống một vạch đen, nàng nhăn mặt nói:

“Bớt cột nhà đi! Tình hình trong cung lúc thế nào rồi?”

Thiên Tinh ngồi xuống bên bàn, tự rót mình một chén trà, thông thả đáp:

“Vẫn tốt lắm, nhờ trận pháp của Cung chủ bé nên phía ngoài không xuất hiện vấn đề gì, các đệ tử trong cung lúc nào cũng trong trạng thái cảnh giác, hai lão trắng đen kia thì bế quan tu luyện, mọi việc trong cung bây giờ đều do Thiên Nguyệt phụ trách!”

Uyển Nghi gật đầu. Nếu là Thiên Nguyệt thì nàng hoàn toàn tin tưởng. Trong ngũ Thiên thì hẳn là người cẩn trọng, tỉ mỉ nhất, để hẳn phụ trách Vô Cực cung nàng không có ý kiến. Thiên Tinh cho tay vào trong áo, nháy mắt nhìn nàng nói:

“Xem ta đem cái gì đến nè!”

Dứt lời, nàng rút tay ra, trên tay nàng chính là bạch ưng. Uyển Nghi ngạc nhiên, đón lấy bạch ưng từ tay Thiên Tinh, vuốt ve bộ lông của nó, hỏi:

“Bình phục rồi sao?”

Bạch ưng rất hưởng thụ sự vuốt ve của nàng, đầu nhỏ đong đưa. Thiên Tinh lúc này mới để ý đến còn có một người trong phòng, nghiêng đầu hỏi Uyển Nghi:

“Cung chủ bé, tiểu cô nương này là ai?”

Uyển Nghi không ngần đầu lên đáp:

“Nha hoàn ta mới thu được đấy!”

Thiên Tinh nhìn nhìn Tiểu Vũ mấy lần, song lại quay sang Uyển Nghi, cười toe nói:

“Cung chủ bé, hay là thu nạp cả ta luôn đi?”

Uyển Nghi ngẩng đầu cười:

“Ngươi thì làm được gì?”

Thiên Tinh rất nhanh đáp:

“Tất!”

Uyển Nghi vuốt cằm, nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu:

“Thế cũng được!”

Tiểu Vũ đứng im lặng một bên nhìn hai người nói chuyện. Uyển Nghi đã từng nói cho nàng biết thân phận cung chủ của mình nên Tiểu Vũ cũng không thấy ngạc nhiên lắm trước cách xưng hô của Thiên Tinh. Tiểu Vũ lại nhìn sang bạch ưng trên tay Uyển Nghi, hai mắt liền tỏa sáng. Điều bộ này giống y hệt Uyển Nghi lúc mới nhìn thấy bạch ưng. Tiểu Vũ cứ nhìn chăm chăm như vậy, bạch ưng trùng hợp lại quay đầu sang. Vậy là một người một ưng như vậy mắt đối mắt. Tiểu Vũ nhìn cái đầu nhỏ bạch ưng đong đưa qua lại, ngây ngô cười hai tiếng. Bạch ưng vừa nhìn thấy vậy, lập tức quay đi không thèm đếm xỉa. Tiểu Vũ ừ ừ khua tay cúi đầu.

Con bạch ung kia không thích nàng a~~

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Hai tuần sau đó, Uyển Nghi cùng Tiểu Vũ và Thiên Tinh đến được Cẩm Vực. Ba người các nàng phải đi xuyên qua rừng cây rộng lớn mới có thể tiến vào được địa phận của Cẩm Vực. Chỉ mới bước vào cổng của Mê Vụ Sơn, Uyển Nghi đã mơ hồ cảm thấy được khí tức kì lạ tỏa ra từ đây. Cây cối um tùm mọc sát nhau, vươn cao thật cao trên nền trời, tán dày đan xen vào nhau, chiếu xuống mặt đất thứ ánh sáng nhàn nhạt màu vàng. Trong không khí phảng phất hương hoa kì quái. Nó không giống với bất kì mùi hương nào mà nàng đã ngửi qua trước đây. Tâm trạng Uyển Nghi thoáng cái trùng xuống. Khí tức nơi đây khiến nàng có cảm giác nguy hiểm.

Càng đi sâu vào trong, cây cối càng rậm rạp hơn, tán dày hơn, dần dần ánh nắng mặt trời không thể chiếu xuyên qua kẽ lá được nữa, bao trùm nên mọi thứ là sắc xanh nhợt nhạt của lá cây. Bầu không khí âm u rợn người. Tiểu Vũ rung mình một cái, cau mày đưa tay lên xoa xoa hai bắp tay. Thiên Tinh sắc mặt ngưng trọng nhìn Uyển Nghi:

“Cung chủ bé, hình như trong này, có cái gì đó là lạ...”

Uyển Nghi gật đầu. Ngay từ đầu nàng đã cảm thấy nơi này rất kì lạ, cảm giác có điều gì đó không thích hợp. Bỗng nhiên, từ trong một lùm cây bên cạnh vang lên tiếng sột soạt khe khẽ, giống như tiếng một vật gì đó đang di chuyển qua đám lá cây. Tiểu Vũ run bắn lên. Bất chợt, từ trong lùm cây, một cái gì đó lao bắn ra, phóng thẳng về phía Tiểu Vũ. Nàng hét lên một tiếng. Thiên Tinh đứng cạnh xô mạnh Tiểu Vũ một cái, nàng chới với ngã sang một bên, và cái vật kia, với tốc độ tên bắn đâm sầm vào tay của Thiên Tinh. Không khí xung quanh như ngưng trọng. Uyển Nghi nhìn không chớp cái vật đang treo lủng lẳng trên cánh tay Thiên Tinh, Tiểu Vũ ngồi ngơ ngác ở một bên, dòm lom lom sinh vật kì lạ vừa lao ra khỏi bụi cây và xem tí chút là đáp thẳng cánh trên mặt nàng nếu không có cánh tay của Thiên Tinh chặn lại. Thiên Tinh tròn mắt nhìn thứ đang bám trên tay mình, thốt lên:

“Chuột ư?”

Uyển Nghi lắc đầu, tiến đến trước, dùng hai ngón tay kẹp sinh vật mà Thiên Tinh ngỡ là chuột kia ra khỏi cánh tay nàng ấy, rồi đặt nó trong lòng bàn tay ngắm nghía. Trên vai nàng, bạch ung nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ của nó, hai con mắt tròn đen láy ngó chăm chăm con vật bé tí hìn nằm trong tay chủ nhân mình, thăm nghĩ có nên biến nó thành thức ăn cho bữa trưa muộn của nó không. Mà, nó nghĩ, chắc cái thứ bé xíu này cũng chẳng bỏ dính răng đâu!

Sinh vật mà Uyển Nghi đang đặt trên lòng bàn tay mình, nó có cái đầu tròn và mũi nhọn gần giống chuột, nhưng không có răng chuột, thân mình dài chỉ gần bằng một ngón tay, phủ một lớp lông dài màu trắng rất mượt, bao lấy thân hình mũm mĩm. Bốn chân ngắn chỉ nhìn hơn que tăm một chút, và có một cái đuôi dài gấp đôi chiều dài cơ thể. Con vật lạ ngược nhìn lên một nhúm khán giả đang bị thôi miên đứng xung quanh nó, bốn cái răng nhỏ xíu gần như không thấy rõ cứ bập lên bập xuống trong khoang hàm. Uyển Nghi quan sát con vật vài lượt, tặc lưỡi nói:

“Con vật này ta chưa thấy bao giờ, nó không phải chuột!”

Thiên Tinh cau mày:

“Tại sao ở nơi này lại có một sinh vật lạ lùng như vậy nhỉ?”

Uyển Nghi không đáp. Mê Vụ Sơn này có điều gì đó rất bí ẩn, mà nàng không thể nào lí giải được. Lúc này, đột nhiên có tiếng Tiểu Vũ vang lên sừng sốt:

“Thiên Tinh, xem y phục của người kia!”

Cả Uyển Nghi và Thiên Tinh cùng nhìn xuống, đã thấy trên ống tay áo của Thiên Tinh, ở đúng chỗ bị bốn cái răng của con vật kia bập vào, từ từ xuất hiện một lỗ thủng lớn, các tầng áo ở phía trong cũng y dạng. Thiên Tinh chợt yếu ớt nói:

“Sao thế này? Ta thấy toàn thân đều rã rồi, không có chút sức lực nào cả...”

Trước khi nàng ngã gục xuống, Uyển Nghi đã vội đưa tay ra đỡ lấy. Nàng cùng Tiểu Vũ cẩn thận dìu Thiên Tinh ngồi tựa vào một gốc cây to. Uyển Nghi xé phần ống tay áo của Thiên Tinh vạt sang bên, để lộ ra lớp da trên cánh tay đang hóa đen nhanh chóng. Trong đầu Uyển Nghi thâm than. Không hay rồi, có độc! Trên mặt Thiên Tinh ướt đầy mồ hôi, sắc mặt cũng từ từ kém đi. Uyển Nghi cấp tốc rút từ trong thắt lưng ra một viên thuốc màu đen rồi ép Thiên Tinh uống vào. Sau một vài phút, vẻ mặt Thiên Tinh đã phần nào bình thường trở lại. Uyển Nghi cẩn thận bắt mạch cho Thiên Tinh, lúc sau nàng rút thanh chủy thủ ở thắt lưng ra, chậm rãi rạch một đường dài trên tay Thiên Tinh, ở ngay chỗ da bị hóa đen. Từ vết rạch, một dòng máu đen từ từ chảy ra. Uyển Nghi bóp chặt cánh tay Thiên Tinh khiến máu chảy ra nhanh hơn. Sau một lúc lâu, từ vết rạch, máu đen dần chuyển thành màu đỏ thẫm, Uyển Nghi mới thả tay ra. Nàng xé vạt áo rồi băng lại vết thương trên tay Thiên Tinh. Tiểu Vũ nhanh chóng lấy nước từ túi da bên yên ngựa rồi cấp Thiên Tinh uống

vào. Một lát sau, Thiên Tinh thở phà phà, dùng tay gạt đi mồ hôi lấm tấm hai bên thái dương, thốt ra một tiếng ca thán:

“Tạ ơn trời! Sống rồi!”

Uyển Nghi thấy vậy thì gật đầu, nàng khoanh chân ngồi xuống nền lá rụng trên mặt đất, móc con vật nhỏ kì lạ mà nàng đã thấy vào túi từ lúc nãy ra, tiếp tục tìm tòi quan sát. Bạch ung vẫn đứng yên lặng trên vai nàng, hai mắt đen láy khóa chặt vào một thứ gì đó trên cây. Bỗng nhiên, nó rời khỏi vai Uyển Nghi, bay thẳng về phía cái cây cách đó không xa, xông vào tán lá rậm rạp. Uyển Nghi vội vàng huyết sáo để gọi bạch ung lại, nhưng nó không nghe. Cùng lúc, từ trên đỉnh đầu các nàng vang lên tiếng sột soạt, rồi từ trong tán lá rậm rì, bạch ung lao mạnh xuống với một con rắn dài đang ngo nghoe quặp trong móng vuốt. Con rắn dài phải cả mét, trên mình lốm đốm những chấm tròn cùng vân vện khắp nơi, cái lưỡi dài xé đầu liên tục thò ra thụt vào kèm theo những tiếng “xì, xì”. Tiểu Vũ vui vẻ huyết sáo, nói:

“Ra là Tiểu ung đói rồi!”

Nghe vậy, Uyển Nghi mới ngó ra là từ sáng tới giờ nàng cùng mọi người vẫn chưa ăn gì cả, mặc dù đang ở sâu trong rừng không thể biết được ban ngày hay ban đêm, nhưng có vẻ đã đến giờ ăn của bạch ung rồi. Thiên Tinh dùng cái tay còn lại lảnh lặt của mình xoa xoa bụng, chất lưỡi:

“Nhắc mới nhớ, ta cũng đói bụng quá rồi!”

Tiểu Vũ đứng dậy, đi đến lục trong túi da treo ở yên ngựa ra một túi bánh bao, lương khô, một ít hoa quả và nước uống. Nàng đặt hết mọi thứ xuống đất rồi bắt đầu ăn. Uyển Nghi chú ý thấy sinh vật nhỏ nhìn chăm chăm vào đồng hoa quả trên đất liền lấy một ít cho nó. Sinh vật này ăn sạch hết. Thiên Tinh ngạc nhiên:

“Chưa bao giờ ta thấy một con vật nào lại giống như vật này!”

Uyển Nghi cũng vậy, nàng cũng chưa từng nhìn thấy con vật này trước đây, kể cả là hiện đại hay cổ đại. Ở hiện đại nàng đọc nhiều sách, nhưng chưa từng thấy sách nào đề cập đến một sinh vật cổ mà không rõ giống loài. Trong lúc các nàng mãi suy nghĩ, bên kia bạch ung đang tham gia vào một trận đánh trên không với một con rắn độc bị quặp chặt ở móng vuốt. Con rắn không ngừng vuron dài người lên, thè cái lưỡi đỏ nhọn hoắt của mình để đón vào mình chim. Nhưng, với sự dẻo dai vốn có, bạch ung không mấy khó khăn để mà tránh những cú đòn đó và liên tiếp mổ xuống đầu và mình rắn bằng cái mỏ nhọn và cứng chắc. Chưa đầy vài phút sau, cái thân mình trơn trượt của con rắn đỏ oạt xuống, treo tòn teng qua hai bộ móng vuốt sắc nhọn của con chim. Bạch ung thả rơi con rắn xuống đất đánh bộp một cái, rồi tiếp theo đó là tiếp tục công việc đánh chén một bữa trưa ngon lành với thịt rắn. Sinh vật nhỏ trong tay Uyển Nghi cựa quậy, nó nhìn xoáy vào xác con rắn đang bị chia năm xẻ bảy dưới móng vuốt chim bằng đôi mắt tí hìn đen kịt, rồi bất chợt, nó dùng tốc độ khủng khiếp nhảy ra khỏi bàn tay của nàng, trước khi Uyển Nghi kịp chớp giữ được nó, và lao về phía xác con rắn độc. Hai hàm răng tám chiếc của nó va vào nhau lách cách. Bạch ung bị sự việc bất thành linh này dọa sợ liền rời khỏi xác con rắn, bay lên đậu lại trên vai Uyển Nghi, trong khi quan sát sinh vật nhỏ màu trắng cảm ngập tám cái răng của nó vào cái cổ vẫn còn lạnh lặn của con rắn. Và trong sự chứng kiến kinh hoàng của đám người Uyển Nghi, cái cổ của con rắn chậm chậm, bằng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, từ từ tan thành nước, cho đến khi chỉ còn là một vũng lầy nhầy màu vàng sậm và đen cùng nâu trộn lẫn với máu. Trên mặt Thiên Tinh cất không còn giọt máu, nàng nhìn xuống chỗ tay bị băng của mình với ý nghĩ sợ hãi rằng liệu nó có thể tan ra thành một đồng nước giống như cái cổ của con rắn xấu số kia không. Tầm lòng sau lưng sinh vật nhỏ dựng ngược lên, lợi dụng lúc bọn Uyển Nghi còn đang bàng hoàng, nó lao bắn vào trong lùm cây trước mặt và mất hút. Uyển Nghi vội vàng đứng bật dậy, khinh công dưới chân nhảy vút qua bụi cây cao gần bằng nửa người nàng. Trong cái ánh sáng lơ lờ của rừng cây, nàng chợt bắt gặp cái đuôi dài của con vật lần hút sau một rặng dài những bụi cây lá cứng, nhọn hoắt. Không chút chần chừ, nàng chạy theo dấu vết của con vật. Ở đằng sau, Thiên Tinh và Tiểu Vũ cũng dứt mình khỏi sự kinh ngạc, vội vàng lên ngựa chạy đuổi theo nàng. Uyển Nghi cứ chạy mãi, chạy mãi, cho tới khi nàng đến được một trảng rừng trống hốc. Ánh nắng mặt trời chói gắt của buổi chiều chiếu thẳng xuống vùng trống của cánh rừng. Uyển Nghi neho mắt nhìn vào cánh rừng tối ở phía trước. Nàng thấy cái bóng trắng của con vật lẹ lắt sau những bụi tầm gai và cỏ thô, đang chạy hướng về khoảng tối nhất của cánh rừng. Từ sau lưng nàng vang lên tiếng vỗ ngựa nện lóc cóc và tiếng lá cây va vào nhau soàn soạt. Uyển Nghi quay lưng lại, liền thấy Thiên Tinh và Tiểu Vũ mỗi người cưỡi trên lưng một con ngựa đang hót hải tốc vó về phía nàng đứng. Trong bóng tối của cánh rừng, nàng chợt bắt gặp những cái bóng màu đen di chuyển lẹ lắt đang theo sát từng bước của hai con ngựa. Cảm giác nguy hiểm đang cận kề, Uyển Nghi chậm rãi quay người, chạy lên đằng trước, phía sau Thiên Tinh và Tiểu Vũ gục ngựa đuổi theo, đến khi vó ngựa đã ở sát bên cạnh, Uyển Nghi liền nhảy lên, đồng thời, Thiên Tinh cũng không chậm hơn, nhảy sang ngồi cùng ngựa với Tiểu Vũ. Ba người cấp tốc lao ngựa ra khỏi trảng trống và chạy vào vùng tối của cánh rừng. Một lần nữa.

Phía sau, những cái bóng đen di chuyển với tốc độ kinh người, khi thấy ba người các nàng lao vào trong rừng, những cái bóng liền tách ra thành các hướng khác nhau chạy đuổi theo các nàng. Khi một nhóm băng qua mảng rừng trống, ánh mặt trời hắt lên soi rõ hình dáng thực của họ. Đó là các hắc y nhân. Mặt trời đang dần lặn xuống và cuộc đuổi bắt vẫn không dừng lại. Uyển Nghi cho ngựa chạy xuyên qua các thân cây lớn, nhảy qua các bụi cây thấp mọc trên đất, vó ngựa đập nát những lớp lá rụng trên đất. Một chốc sau, Uyển Nghi lại thấy lại thứ mà nàng đã nghĩ là đã để mất dấu. Sinh vật nhỏ đang ngồi bên cạnh một thân cây đỏ và nhăm nháp một đồng hạt màu nâu. Tiếng vó ngựa dậm mạnh khiến nó giật mình, liền lần hút vào đám lá cây. Uyển Nghi kéo cương ngựa, dùng tay ra hiệu với Thiên Tinh rồi chạy theo sinh vật đó. Qua một khoảng thời gian mà Uyển Nghi ước chừng cũng phải mấy canh giờ, trước mắt các nàng hắt lên một luồng sáng vàng nhạt. Đột nhiên, đồng tử mắt nàng co lại, Uyển Nghi hét lớn:

“Dừng lại!”

Nàng kéo mạnh cương ngựa, bốn vó ngựa rê trên nền đất ẩm, một cách nguy hiểm lao về phía vùng sáng trước mặt. Uyển Nghi cắn răng, nàng giật mạnh dây cương một lần nữa, con ngựa hí vang một tiếng dài, hai chân trước nhấc hẳn khỏi mặt đất. Và, sau một cú xoay nửa người, Uyển Nghi đã giữ được con ngựa ở ngay sát bên cạnh thứ khiến nàng hốt hoảng. Mép của vực sâu. Ngựa của Thiên Tinh và Tiểu Vũ chạy đến sau, hai nàng cũng nhìn thứ mà Uyển Nghi cô cảnh báo bằng vẻ mặt trầm lặng. Uyển Nghi ngồi thẳng trên lưng ngựa, nghiêng đầu nhìn xuống vực sâu hun hút bên cạnh. Vách đá dựng thẳng đứng dưới chân, lồm chồm những gò đá sắc nhọn nhô ra. Một tấm màn sương mù dày đặc che phủ từ lưng chừng vách núi xuống đáy vực phía dưới, lượn lờ quanh các thân cây mọc ra từ lưng chừng núi. Trên cao, mây mù che phủ một ngọn núi cao ngất, và từ nơi này, không thể nhìn thấy mặt trời buổi chiều đang chuẩn bị lặn xuống. Tiểu Vũ tròn mắt trầm trồ:

“Tiên cảnh, thật đúng là tiên cảnh!”

Đúng vậy, nơi này đẹp như cảnh tiên chốn bồng lai, khác xa với sự giàu có, sung túc của Mê Vực. Nhưng hiện tại, Uyển Nghi chẳng có tâm trí đâu để mà thưởng thức cảnh đẹp thế gian này. Bởi lẽ, nàng còn có nhiều mối lo cho bản thân và hai người đồng hành kia với những hắc y nhân đang truy đuổi họ hơn là buông thả tâm trạng căng như dây đàn để thưởng thức cảnh tiên hiếm có khó tìm này. Thiên Tinh và Tiểu Vũ thì không như vậy, họ dường như đã đắm chìm hoàn toàn vào cảnh sắc mê hoặc trải ra dưới chân, giống như đã quên hết mọi chuyện. Uyển Nghi nhìn thần thái u mê của họ, trong mắt chợt xẹt qua một tia sợ hãi. Hai người Thiên Tinh giống như bị trúng độc, họ vô thức quơ chân múa tay, hoàn toàn không ý thức được bản thân đang làm gì. Thiên Tinh rút kiếm từ hông ra, rồi quơ loạn xạ về phía Uyển Nghi. Nàng hét hoảng vội nhảy tránh ra, nhưng kiếm vẫn xẹt một đường qua má nàng. Uyển Nghi dùng cán chùy thủ đập hai người Thiên Tinh bất tỉnh, rồi dùng dây trói hai tay họ lại với nhau. Xong xuôi, lúc này nàng mới đứng dậy, quay người vào phía trong rừng, đưa tay lên vỗ mạnh ba cái. Bất chợt, từ ba phía trong rừng, xuất hiện một đám người mặc y phục xám. Bọn họ đồng loạt quỳ xuống trước mặt nàng, đồng thanh:

“Chủ nhân có điều gì cần sai phó?”

Uyển Nghi đảo mắt nhìn một lượt đám thuộc hạ của mình, nàng dĩ nhiên biết xung quanh đây còn rất nhiều người, nhưng đều không phải người của tổ chức nàng. Họ đã đi theo nàng từ lúc đặt chân vào Cẩm Vực, theo sát từng bước đi của nàng. Uyển Nghi lạnh giọng nói:

“Diệt hết tất cả hắc y nhân cho ta, một người cũng không được bỏ sót!”

Tất cả đám người cùng đồng thanh:

“Tuân lệnh!”

Rất nhanh chóng, bọn họ lại ẩn thân vào trong cánh rừng, lúc này đã chẳng còn nhìn rõ cái gì với cái gì nữa. Uyển Nghi quay lại nhìn hai người đang bị trói tay nằm trên đất, nàng nhanh chóng vực cả hai người dậy, rồi, bỏ lại ngựa ở đấy, nàng mang theo hai con người kia nhảy thẳng xuống đáy vực bên dưới. Không quá hai phút sau, cả ba người đã treo lủng lẳng ở lưng chừng núi, cách mặt đất bên dưới cả ngàn mét. Một sợi dây mảnh màu vàng nhạt, một đầu quấn tại cổ tay Uyển Nghi, đầu còn lại quấn chặt vào thân cây lớn mọc chồi ra khỏi đá. Ước chừng khoảng cách bên dưới, Uyển Nghi giật mạnh sợi dây một cái. Sau cú giật ấy, sợi dây mảnh bị co lại, rồi đột nhiên, nó từ từ giãn ra, dần dần dài xuống. Theo chiều dài của sợi dây, ba người Uyển Nghi chậm chậm đi xuống sát đáy vực. Đến đúng độ cao thích hợp, Uyển Nghi liền thả bàn tay đang nắm của Thiên Tinh ra. Và, với một tiếng bộp gọn nhẹ, cả hai người Thiên Tinh và Tiểu Vũ cùng đáp một cách ngoạn mục xuống mặt đất phía dưới. Uyển Nghi cũng nhảy xuống ngay sau đó. Nàng mắt lạnh nhìn hai kẻ đang lồm cồm bò dưới đất, mặt nhăn nhó vì chấn động cú rơi không hề nhẹ, lạnh lùng hỏi:

“Tinh ngu rồi à hả?”

Thiên Tinh nhăn nhó xoa mông, mơ hồ hỏi:

“Cung chủ bé, chúng ta đang ở đâu vậy? Sao chỗ này lắm cây cối vậy?”

Uyển Nghi không chút lưu tình giờ chần đáp một phát vào mông Thiên Tinh, nói:

“Tinh ngu đi, chúng ta đến Cẩm Vực rồi!”

Thiên Tinh nghe vậy, hai mắt liền sáng rỡ, nàng hoan hỉ reo lên:

“Ô, vậy hả?”

Uyển Nghi không để ý đến nàng nữa, lại quay sang Tiểu Vũ, từ đầu đến giờ nàng ấy không biết đang nhìn gì mà không động đậy gì luôn. Uyển Nghi lay lay vai Tiểu Vũ, hỏi:

“Tiểu Vũ, đang nhìn gì vậy?”

Tiểu Vũ không trả lời, nàng bắt thần lẩm bẩm:

“Công... công tử, không thể nào...”

Uyển Nghi không hiểu, nàng đẩy Tiểu Vũ sang một bên, ghé mắt nhìn vào cái mà Tiểu Vũ đang nhìn. Đến lúc này, chính nàng cũng phải lắp bắp:

“Không... không thể nào...”

Qua lỗ nhỏ trên lá cây, nàng nhìn thấy một thứ mà từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ được mục kích. Phía bên kia của bụi cây, một mảng rừng lớn lúc nhúc toàn những sinh vật lạ có bộ lông trắng và cái đuôi dài ngoằng. Bọn chúng chạy lằng xằng khắp nơi, có cả ở trên những cây cao, trên những tảng đá và đầy rẫy trên mặt đất. Bọn chúng tụ lại thành từng tốp nhỏ, chíp chíp ôi ôi gì đó bằng thứ ngôn ngữ của loài vật, hoặc gặm những hạt cây màu nâu rơi đầy trên đất. Số khác thì quấn những chiếc đuôi dài vào cành cây rồi tự treo ngược mình lên. Một khung cảnh kì lạ khiến Uyển Nghi sửng sốt không thôi. Đây hẳn phải là một đàn, ước chừng chúng cũng phải có tới cả ngàn con. Trong đầu Uyển Nghi đột nhiên nảy ra một suy nghĩ đáng sợ. Nếu như để những sinh vật này tràn khắp đại lục, thì liệu trong bao lâu, đại lục này còn có thể tồn tại? Tại sao trong Cẩm Vực, lại có loại sinh vật kì bí như vậy? Đúng lúc này, Thiên Tinh đột nhiên vỗ vai nàng. Uyển Nghi quay lên nhìn nàng, bất gặp ánh mắt kích động của Thiên Tinh. Uyển Nghi hỏi:

“Sao vậy?”

Thiên Tinh kích động bám chặt vào vai nàng, hồ hởi nói:

“Cung chủ bé, nhìn kia, nhìn kia!”

Uyển Nghi theo hướng tay chỉ của Thiên Tinh nhìn lên, nàng thấy được, thứ mà suốt mấy tháng qua nàng đã mong mỏi tìm ra. Ẩn hiện trong màn sương mù dày đặc, một tấm bảng lớn được khắc vàng nổi, bên trên, được khắc chìm vào đó, dòng chữ lấp lánh trong sương: Cẩm Vực chi ẩn thôn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Màn đêm buông xuống nhanh chóng, lớp sương mù phía bên trên dần tan đi và toàn cảnh vực sâu hiện ra trước tầm mắt các nàng. Uyển Nghi ngửa đầu nhìn vách đá cheo leo dựng ngược, quay đầu nói với hai người Thiên Tinh:

“Trời tối rồi, Thiên Tinh, dựng trại nghỉ qua đêm đi, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ lên núi.”

Thiên Tinh gật đầu. Nói là dựng trại nghỉ đêm nhưng thực chất các nàng chỉ tìm một chỗ rộng rãi, sạch sẽ, rồi đốt một đồng lửa để tránh thú rừng thôi. Thiên Tinh và Tiểu Vũ chia nhau xem xét xung quanh tìm củi khô, chất lại thành một đồng lớn ở giữa khoảng đất, Uyển Nghi thì một mình đi vào rừng. Lát sau, nàng quay lại với hai con gà rừng, nàng ném hai con vật cho Thiên Tinh, rồi phui tay ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, mà vừa rồi mới được đốt lên bởi Tiểu Vũ. Thiên Tinh cầm hai con gà trên tay, lăm lăm:

“Ồ trong này mà cũng có gà rừng nữa sao?”

Lắc lắc đầu ra vẻ khó hiểu, Thiên Tinh nhanh chóng làm thịt hai con vật, rồi đem lại gần đồng lửa. Tiểu Vũ lấy một con gà từ tay Thiên Tinh, đem nướng trên lửa. Ba người ngồi im lặng bên đồng lửa, chăm chú quan sát ngọn lửa quét lên mình con vật phát ra những tiếng nổ “lách tách”. Một lát sau, cả hai con gà đã được xử lý gọn nhẹ, chỉ còn lại một đồng xương chất ở bên cạnh. Uyển Nghi lẳng lặng leo lên cây ngủ, trong khi đó Thiên Tinh và Tiểu Vũ thì ngồi lại bên đồng lửa rủ rừ trò chuyện. Không gian yên ắng sáng lên bởi ánh lửa bập bùng, và thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng động sột soạt khi có một vật gì đẩy đi ngang qua bụi cây. Chẳng một khắc sau, hai mắt Tiểu Vũ díp lại, nàng gục đầu lên vai Thiên Tinh mà ngủ. Ở trên cây, Uyển Nghi nhìn như đang ngủ, nhưng thực chất nàng vẫn thức, bản năng của sát thủ được tôi luyện trong thời gian qua khiến nàng cảnh giác với mọi thứ xung quanh. Thiên Tinh dùng que chọc chọc vào đồng lửa, hai mắt mở thao láo ngó chăm chăm vào bóng tối của đám cây. Nhưng cũng chỉ giây lát sau, nàng ấy cũng ngáp dài rồi ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, cả Thiên Tinh lẫn Tiểu Vũ đều bị đánh thức bởi những tiếng rú rít trong rừng. Thiên Tinh mở to cặp mắt ngái ngủ của mình, liền thấy Uyển Nghi đang ngồi ở bên cạnh. Nàng dụi dụi mắt, hỏi:

“Cung chủ bé, ngại không ngủ được à?”

Câu nói của Thiên Tinh bị ngắt lại giữa chừng vì Uyển Nghi đã nhanh tay bịt miệng nàng lại. Bên này Tiểu Vũ cũng vậy. Đang định giãy dụa thì cả hai nghe được thanh âm của Uyển Nghi vang lên khe khẽ bên tai:

“Suýt, im lặng, chớ có động đấy!”

Uyển Nghi vươn tay dập tắt đồng lửa đã gần cháy hết, rồi chỉ cho Thiên Tinh và Tiểu Vũ thứ mà nàng đang đề phòng. Hai mắt Thiên Tinh tròn to kinh ngạc. Cả ba người các nàng đang bị bao vây bởi một rừng những cái đốm màu xanh lá. Tiểu Vũ suýt chút là hét ầm lên, nhưng may mắn làm sao nàng đã biến tiếng hét thành một tiếng rít nghẹn trong cổ họng. Thiên Tinh ngó sang Uyển Nghi hỏi:

“Cung chủ, đây là cái gì vậy?”

Uyển Nghi khẽ lắc đầu. Nàng cũng không biết những cái đốm xanh này là gì, nhưng nàng chắc chắn chúng không phải sói, cũng như mèo rừng. Lúc chiều nàng đã thám thính xung quanh đây, không thấy dấu vết của hai loài vật này. Những cái đốm xanh khẽ động đấy, tiến gần tới phía các nàng. Tiểu Vũ nhỏ giọng:

“Chúng có thể di chuyển, chúng là động vật sao?”

Không ai đáp lời, ba người các nàng đứng nép sát lưng vào nhau, quay mặt về phía cánh rừng. Bàn tay Thiên Tinh lần đến thắt lưng, nắm chặt lấy chuôi kiếm. Đúng lúc này, từ sau những đám mây, mặt trăng từ từ hé ra, soi sáng khắp khu rừng, và cả những sinh vật đang chầm chậm tiến ra từ rừng cây phía sau. Hai mắt Uyển Nghi hơi co lại. Nàng nhận ra những sinh vật này chính là thứ mà sáng nay các nàng đã gặp phải trong rừng, sinh vật có bộ lông trắng và cái đuôi gấp đôi chiều dài cơ thể. Và bây giờ đây, chúng lộ diện dưới ánh trăng bạc, hai hàm răng bập lên bập xuống trong khoang hàm và đôi mắt nhỏ tí lấp lờ sáng lên cái màu xanh lơ lơ. Bạch ung bay đến đậu trên vai Uyển Nghi, hai mắt nó nhìn chăm chú một đồng những con vật lạ đang chui

ra khỏi những bụi cây và tiến lại gần. Phải có đến cả nghìn con, chúng bao vây các nàng từ bốn phía xung quanh. Ba người Uyển Nghi đứng nép chặt vào nhau, nín thở chờ xem những sinh vật này muốn làm gì. Nhưng không có gì cả, đám vật chỉ đứng ra ngoài khoảng tối của khu rừng một lúc, rồi, trước sự ngỡ ngàng của cả ba người, chúng lại êm lẹ rút vào trong bóng tối. Uyển Nghi vội chạy theo, nàng nhìn thấy những cái bóng trắng nhỏ len lách qua các bụi cây và biến mất vào sâu thật sâu, qua cái khe lá mà hồi sáng nàng đã mục kích toàn cảnh thế giới đông đảo của chúng. Lúc này, Thiên Tinh một mình nói:

“Trời sáng rồi!”

Quả thật, hừng đông đang sáng lên ánh vàng nhạt, chỉ chốc lát thôi là mặt trời sẽ mọc. Uyển Nghi lắc đầu để xua đi nỗi mệt, nàng quay lại nhìn lần cuối vào khoảng rừng sáng mờ mờ, rồi nhìn Thiên Tinh và Tiểu Vũ nói:

“Đến Cẩm Vực thôi nào!”

Mặt trời lên cao, lớp sương mù phía trên lại xuất hiện. Uyển Nghi đi trước dẫn đường, hai người Thiên Tinh đi ở phía sau, họ bước từng bước lên những bậc thang được khắc vào vách đá, dẫn lối đi lên Cẩm Vực. Càng đi lên cao, những bậc thang càng rộng ra. Uyển Nghi cứ im lặng mà đi ở đằng trước, không nói một lời nào, ánh mắt nàng dán chặt vào tấm biển đề “Cẩm Vực chi ẩn thôn” đang thấp thoáng sau đám sương mù dày đặc. Gần hai canh giờ đi mãi mệt, Uyển Nghi rốt cuộc cảm thấy có điểm kì lạ. Nếu đứng từ dưới chân núi nhìn lên, nàng ước chừng cầu thang đá quá lắm chỉ hơn hai nghìn bậc, nhưng ba người đã đi suốt hai canh giờ rồi, nhưng tại sao nhìn như mới chỉ đi được không quá một phần ba cầu thang vậy? Uyển Nghi dừng gấp lại, ngăn cả Thiên Tinh và Tiểu Vũ. Hai người nhìn nàng chằm chằm như có điều muốn hỏi. Im lặng, Uyển Nghi âm thầm đưa mắt nhìn toàn cảnh bốn phía xung quanh. Tấm biển gỗ phía trên vẫn mờ ảo, thấp thoáng trong sương, phần bậc thang bên dưới đã bị che khuất bởi sương mù nên không thể nhìn rõ được. Sau một hồi quan sát kĩ lưỡng, Uyển Nghi mới phát hiện ra rằng, các nàng đã trúng phải trận pháp được lắp đặt ở đây, để ngăn không cho ngoại tộc xâm nhập vào Cẩm Vực. Nhếch môi cười khê, Uyển Nghi thầm tán thưởng cho ai nghĩ ra loại trận pháp này, đến cao thủ như nàng mà cũng phải mất hai canh giờ đi loanh quanh mới phát hiện ra. Định thần lại, Uyển Nghi nhìn Thiên Tinh và Tiểu Vũ vẫn còn ngơ ngác, lên tiếng:

“...”

Hai người Thiên Tinh nhìn nhau không hiểu, các nàng thấy Uyển Nghi mở miệng, nhưng lại không phát ra tiếng. Sau một hồi nói chuyện bằng mắt, Uyển Nghi kinh hãi phát hiện ra, trận pháp này ngăn lại toàn bộ thính giác, xúc giác và khứu giác của người khác, còn ngăn lại sóng âm thanh mà con người truyền ra, thành thử các nàng không tài nào liên lạc với nhau bằng cách nói chuyện nữa. Âm thầm vận công, Uyển Nghi trước đòn khí từ đan điền lên tủy vào hai tay, vì không ai biết trong loại trận pháp như vậy còn cái gì nguy hiểm có thể bất ngờ ập ra, nàng cần phải đề phòng trước. Nhưng không, đột nhiên trước mắt tối sầm, Uyển Nghi “oa” một tiếng, phun ra một búng máu. Hai người Thiên Tinh hốt hoảng vội vàng muốn vươn tay ra đỡ nàng nhưng Uyển Nghi đã ngăn lại. Nàng từ trong thất lưng xuất ra một viên đan màu nâu đỏ có mùi thơm, nhanh chóng uống vào, lại lần nữa vận khí ép nội lực trong người xuống. Uyển Nghi lau máu ở khóe môi, lại ngược mắt nhìn tấm biển trước mặt. Chết tiệt thật, mồi ngon đã dâng đến tận miệng rồi còn bị vụt mất. Trong lúc Uyển Nghi còn đang hừng hực lửa giận, Thiên Tinh đột nhiên gấp rút kéo tay áo nàng. Uyển Nghi khó hiểu ngược lên, lại bắt gặp trong ánh nhìn của Thiên Tinh có phản chiếu hình ảnh của một vật. Nàng quay ngoắt người lại. Phía trước cách đó không xa, lần khuất trong lớp sương mù, một vật nhỏ lông lá đang gấp rút chạy. Trái với các nàng là đi thẳng, từ ngoài nhìn lên có thể thấy con vật nhỏ chạy không theo một trình tự nào, khi thì lượn bên này, chốc sau đã lại nhảy sang bên kia. Điều kì lạ duy nhất là Uyển Nghi phát hiện ra, bóng của con vật càng lúc càng mờ, giống như thể nó đã sắp chạy đến đích. Đứng bất động, Uyển Nghi hướng hai người phía sau ngoắc ngoắc tay, đám Thiên Tinh hiểu ý, liền cấp tốc chạy theo phía sau nàng. Ba người chậm chậm tiến về phía trước, theo đúng bước đi của con vật vừa nãy. Chưa đầy một khắc sau, cả ba người đã đặt chân lên đỉnh cao nhất của Cẩm Vực. Trước mặt họ là một cánh cổng bằng gỗ, có khắc vô số những hình thù kì lạ. Thiên Tinh và Tiểu Vũ nhìn nhau cười, chợt phát hiện ra huyết đạo bị phong bế trên người các nàng đã được giải. Uyển Nghi âm thầm thở ra, vươn tay đẩy cánh cổng. Hai cánh cửa mở ra, phô bày ra trước mặt các nàng là một cảnh tượng khó tin. Hai mắt Uyển Nghi mở lớn, trừng trừng nhìn vào thứ ở dưới chân mình. Các nàng đang đứng bên ngoài của cánh rừng, phía xa kia, một thôn làng rộng lớn trải dài bên dưới lớp sương mù.

Ba người Uyển Nghi đi men theo bìa rừng, tiến về lối mòn nằm giữa các lùm cây. Con đường nhỏ chạy ngoằn ngoèo, các nàng cứ đi vậy đến khi ra khỏi khu rừng, theo triền dốc đi xuống phía dưới. Hai bên con đường nhỏ là đồng không mông quạnh, phía xa xa có thể thấy một bức tường thành không lồ được khảm vào sương mù. Cảm thấy vững dạ hơn, bước chân các nàng cũng nhanh hơn nữa. Không lâu sau, cả ba người đã đến được cổng thành. Thành xây bằng đá tảng vững chắc, treo một tấm biển khắc nổi ba chữ “Cẩm Vực thành”. Tiểu Vũ reo lên khe khẽ:

“Đến nơi rồi!”

Không có quan binh coi thành, ba người thoải mái mà vào thành. Cẩm Vực thành không khác các thành trì bên ngoài là bao, cũng có các địa điểm bình thường mà một thành trì bình thường nên có, dĩ nhiên là trừ thanh lâu. Dân chúng trong thành, kể cả đồ tể hay người bán hàng rong, từ trên người họ đều tỏa ra một loại khí tức, mà chỉ có người tập võ mới nhận thấy được. Uyển Nghi biết, nàng đang ở trong một thế giới toàn cao thủ. Kiếm một khách điểm để nghỉ ngơi, ba người các nàng cùng tiến vào. Tiểu nhị niềm nở tiến đến, hỏi:

“Quan khách muốn dùng gì?”

Thiên Tinh kê ra một loạt đồ ăn, tiểu nhị nghe xong liền gật đầu rồi định lui đi, nhưng Uyển Nghi đã nhanh chóng níu hãm lại. Tiểu nhị quay đầu nhìn nàng tươi cười hỏi:

“Quan khách có yêu cầu gì sao?”

Uyển Nghi thả tay hãm ra, nhàn nhạt mở miệng:

“Tiểu huynh đệ, cho hỏi, trong thành này đang có sự kiện gì sao?”

Tiểu nhị vẫn tươi cười như cũ:

“Chắc quan khách là người ở xa mới tới nên không biết. Chẳng là trận quyết đấu thường niên sắp diễn ra nên mới như vậy!”

Uyển Nghi lẩm bẩm:

“Quyết đấu?”

Tiểu nhị lại lên tiếng:

“Nếu không còn gì nữa, tại hạ xin phép!”

Uyển Nghi còn đang muốn hỏi thêm, quay đầu thì tiểu nhị kia đã khuất mình sau cánh cửa phòng trong. Nàng nhìn theo đáng vẻ nhanh nhẹn rồi đi của hắn, như có điều suy nghĩ mà cau mày. Thiên Tinh nhìn nàng, nhỏ giọng:

“Cung chủ bé, ta thấy thái độ của tên tiểu nhị kia, có chút kì lạ, dường như hắn đang cố giấu diếm điều gì đó!”

Uyển Nghi không đáp, lẳng lặng nhắm mắt lại, bình thần mở miệng:

“Muốn biết là chuyện gì, không phải lát nữa điều tra là ra sao?”

Nhìn thái độ của nàng, Thiên Tinh nuốt lại toàn bộ thắc mắc muốn hỏi. Nàng biết, nếu Cung chủ bé đã có thể bình thần như vậy, chắc chắn là nàng có đối sách. Dùng bữa xong, ba người thuê một phòng trọ rồi đi nghỉ sớm. Đến nửa đêm...

Tăm màn đen bị kéo xuống, đêm lạnh như nước, mảnh trăng non đầu tháng treo lơ lửng giữa bầu trời lổm đổm sao. Không gian im lặng như tờ chỉ nghe tiếng gió khua xào xạc. Trên nóc một khách điểm, xuất hiện hai bóng thân ảnh. Một kẻ thân hình gầy nhỏ, ngồi đóng đưa chân trên mái nhà. Đứng bên cạnh là một thân ảnh khác, thân hình mảnh mai như cành liễu rủ trước gió, nhưng bóng lưng lại thẳng tắp, cô độc nhưng tỏa ra một khí chất cao ngạo lạnh lùng. Toàn thân một màu đen hắc y, trên gương mặt bị che một nửa chỉ lộ ra vầng trán cao và đôi mắt to đen láy, nhưng ẩn chứa tia nhìn sắc lạnh. Lúc này, kẻ đang ngồi đóng đưa chân bỗng lên tiếng:

“Cung chủ bé, giao việc đi thu thập thông tin này cho tiểu nha đầu kia có tốt không?”

Uyển Nghi không đáp, mắt lạnh nhìn chằm chằm về một hướng. Nếu như việc đơn giản này mà Tiểu Vũ kia còn không hoàn thành tốt được, thì làm sao xứng đáng để đi bồi theo bên cạnh nàng. Thanh âm bên nhón vang lên:

“Ta không bao giờ thu lưu kẻ vô dụng!”

Thiên Tinh hơi rùng mình, trong lòng thầm oán. Chỉ là hỏi một câu bình thường thôi mà, Cung chủ bé có cần phải lạnh lùng như vậy không? Thở dài một cái, Thiên Tinh mở miệng:

“Về rồi kìa!”

Quả thật, không lâu sau, xuất hiện trong tầm mắt các nàng một thân ảnh nhỏ nhắn, đập nóc nhà tiến về phía này. Khóe môi Uyển Nghi hơi câu lên, nàng cất giọng hỏi:

“Thế nào?”

Tiểu Vũ cố nén tiếng thở của mình, rút trong ngực ra một xấp giấy Tuyên thành, dùng hai tay dâng lên trước mặt Uyển Nghi. Nàng đón lấy, lại vỗ vỗ vai Tiểu Vũ mấy cái, nói:

“Làm tốt lắm, hai người về nghỉ ngơi đi!”

Thiên Tinh che miệng ngáp một cái, ôm lấy Tiểu Vũ còn đang thờ phi thân xuống dưới. Đứng trên nóc nhà chỉ còn lại Uyển Nghi. Nàng lật qua mấy trang giấy, ánh mắt hơi lóe lên, cất xấp giấy vào trong ngực, dưới chân thi triển khinh công, lao vút về một hướng. Bìa rừng phía nam Cẩm Vực thành, khi toán người kia chạy đến, thì thân ảnh Uyển Nghi đã biến mất không giấu vết. Toán hắc y nhân ngơ ngác nhìn nhau, một tên không nhận được nói:

“Thật không hổ danh Cung chủ kẻ nhiệm cung sát thủ đứng đầu thiên hạ, ngay cả chúng ta cũng đuổi không kịp.”

Bỗng nhiên, một tên hắc y nhân thốt lên:

“Này, lạ quá, sao chân ta lại không thể di chuyển được!”

Tiếp sau tên vừa nói, những kẻ khác cũng lên tiếng:

“Ta cũng vậy!”

“Ta nữa!”

“Tại sao vậy?”

Lúc này, từ trong tán lá cây, truyền đến một tiếng cười thanh thúy, rồi một thanh âm nữ tử vang lên:

“Trúng phải trận pháp của ta, các ngươi có là thánh cũng không thể thoát ra được!”

Một tên hắc y nhân quát lên:

“Ngươi là ngoại tộc phương nào?”

Tiếng cười của nữ tử lại truyền đến, rồi trước ánh mắt ngỡ ngàng cùng đề phòng của toán hắc y nhân, trong bóng tối của tán lá cây, một thân ảnh hắc y nhân khác từ từ hiện ra. Uyển Nghi mắt lạnh nhìn một lượt hơn hai mươi cái hắc y nhân đứng một cách mất tự nhiên trước mặt nàng, thanh âm lạnh lẽo truyền ra:

“Ngoại tộc phương nào? Ta chính là kẻ mà các ngươi đang lên lút truy đuổi đây!”

Đám hắc y nhân sững sờ. Không ngờ kẻ mà bọn họ được lệnh đi theo lại là một nữ nhân. Không thể nào một vị Cung chủ nổi danh giang hồ lại là nữ được! Nhưng nghe đồn Vô Cực cung nổi tiếng về đào tạo sát thủ và cả trận pháp nữa, mà nữ nhân này... Tên hắc y nhân đứng đầu nhìn nàng một lượt, nghi ngờ hỏi:

“Lẽ nào...”

Lời của hắn còn chưa ra khỏi miệng, đã bị một thanh âm hùng hậu cắt ngang:

“Tiểu Cung chủ!”

Trên đầu Uyển Nghi chảy xuống mấy vạch đen, một toán người áo xám nhảy từ trong bóng tối ra, xếp thành đội ngũ trước mặt nàng, dẫn đầu là một nam tử thân hình cao to uy dũng. Theo hiệu lệnh của hắn, tất cả người áo xám đều đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh:

“Tham kiến Tiểu Cung chủ!”

Hắc y nhân nhìn nhau, mắt tròn mắt dẹt, xem từ địch của mình quỳ xuống trước mặt người kia mà hô to, bọn hắn có loại cảm tưởng muốn cắn lưỡi. Thiên a! Mấy ngày qua đao kiếm liên miên, lại không biết đều là người cùng hội cùng thuyền cả! Uyển Nghi điềm điềm mi tâm bất đắc dĩ. Phán rồi, phán rồi! Uổng công nàng mất cả tháng trời uốn nắn, vậy mà bọn hắn lại không khác gì đàn gảy tai trâu. Uyển Nghi nhìn chăm chăm nam tử đứng đầu toán người áo xám, bất đắc dĩ lên tiếng:

“Thiên Phong...”

“Có thuộc hạ! Tiểu Cung chủ có gì cần giao phó?”

“Ta đã từng nói với ngươi, cắt lời người khác khi người ta đang nói là rất mất lịch sự, ngươi quên rồi sao?”

“...” Nàng từng có nói với hắn sao a?

Uyển Nghi không nhìn Thiên Phong nữa, khoát tay cho đám người áo xám:

“Các ngươi, ngươi, và ngươi nữa, đứng sang một bên cả đi!”

Đám người áo xám phụng mệnh, liền có trình tự đứng hết về một bên. Uyển Nghi gật đầu hài lòng, lại nhìn về phía hắc y nhân, thanh âm lại chuyển sang lạnh lùng:

“Các ngươi là người của ai? Tại sao lại bám theo ta?”

Hắc y nhân cảm đầu vì không thể quỳ xuống, hắn đành chấp tay, hướng nàng cúi đầu:

“Tại hạ phụng mệnh Môn chủ đương nhiệm Chính môn, hộ tống Vô Cực Cung chủ an toàn đến được Cẩm Vực!”

Uyển Nghi nheo mắt:

“Vậy là các ngươi đều là đệ tử Chính môn? Tại sao Môn chủ Chính môn lại phải làm vậy? Ta từ trước tới giờ cùng Môn chủ đâu có kết giao?”

Hắc y nhân vẫn cúi đầu, giọng nói không kiêu ngạo không siểm nịnh:

“Tại hạ chỉ phụng mệnh Môn chủ đến bảo vệ Vô Cực cung chủ, những cái khác, kính mời Cung chủ ngài tự đi hỏi Môn chủ thì hơn!”

Uyển Nghi nghe vậy, lòng nghi ngờ lại càng tăng cao. Vị Môn chủ Chính môn này, hắn khiến nàng thật cảm thấy khó hiểu. Tại sao hắn biết nàng muốn đến Cẩm Vực, còn biết nàng muốn tiến vào Chính môn? Càng khó hiểu hơn là, cái hành động đưa người đi theo bảo vệ này là sao? Bọn họ đâu có thân quen đến mức này đâu, trên hết là nàng còn chưa được nhìn thấy vị Môn chủ nổi danh này bao giờ. Không nhịn được lại liếc nhìn hắc y nhân, thấy hắn vẫn dùng một bộ dạng mất tự nhiên hướng nàng thi lễ, Uyển Nghi thở dài lắc đầu, miết miệng nói:

“Thiên Phong, giải trận pháp cho bọn họ, xong đến khách điểm gặp ta!”

Nói xong, Uyển Nghi phi thân ra khỏi rừng cây, quay trở lại thành. Bên này Thiên Phong hai mắt tỏa sáng, những người phía sau đồng một dạng như vậy, dùng ánh mắt như sói đói nhìn đám người hắc y nhân khiến bọn họ từng hồi da gà nổi lên rần rật. Hắc y nhân đứng đầu sắc mặt không đổi nhìn bộ dạng như hổ đói nhìn thấy con mồi của Thiên Phong với vẻ khinh bỉ, lên tiếng:

“Thiên Phong huynh đệ, cùng là người một thuyền, ngươi đây nhìn ta với ánh mắt như vậy là có ý gì?”

Thiên Phong tà tà cười, khuôn miệng sau tấm vải xám che mặt kéo rộng đến tận mang tai, hai mắt lập lòe sáng tà tà nhìn hắc y nhân:

“Hắc huynh đệ, ngươi đây nói chúng ta cùng thuyền, nhưng cách đây không lâu ngươi cùng mấy tên kia đánh lén huynh đệ bọn ta, khiến bọn ta thương tích đầy mình, ngươi không lẽ quên rồi sao?”

Hắc y nhân mặt tỉnh bơ đáp:

“Có chuyện như vậy sao? Ta không nhớ!”

Thiên Phong tiến đến gần, gác một tay lên vai hắc y nhân, vuốt cằm nói:

“Ài, tiểu huynh đệ ngươi quên rồi sao? Nhưng bất quá, ta lại không quên, ngươi có từng nghe câu, người trong giang hồ có ân tất trả có thù tất báo không? Hôm nay trời trong gió mát, lại đúng thời cơ này các ngươi trúng trận pháp của Tiểu Cung chủ. Ta tốt bụng nói cho ngươi biết, cái loại trận pháp này, ta bắt tài không phá giải được. Thực ra thì cũng có một cách, nhưng bất quá hơi bạo lực, ngươi chấp nhận thì ta sẽ phá trận cho ngươi!”

Một người áo xám hét lên:

“Đội trưởng, ngài bớt nói một chút đi, bọn ta bắt đầu ngứa tay rồi!”

Thiên Phong hét vọng lại:

“Kê Từ ngươi ngâm miệng lại cho lão tử! Ai cho ngươi gọi đội trưởng hả?”

Kê Từ biết mình nói hớ, biết điều liền ngâm miệng lại. Thiên Phong lại tà tà cười, khoe miệng nhếch nhếch lên cười đều. Hắc y nhân mặt vẫn không đổi sắc chút nào, lạnh lùng trả lời:

“Hào, chỉ cần ngươi giải trận cho bọn ta về phụng mệnh, những thứ còn lại ta không quan tâm!”

Nhìn thái độ đánh chết cũng không phục của hắc y nhân, cái mặt sau tấm khăn che của Thiên Phong xị hẳn xuống, hần bĩu môi, vươn tay đập một cái vào gáy hắc y nhân, một quyền này không đủ để đánh thương người, nhưng hắc y nhân không hiểu sao vẫn gục xuống. Những người áo xám phía sau cũng làm y vậy. Sau khi đã đánh ngất toàn bộ hắc y nhân, Thiên Phong cùng đám đệ tử Vô Cực cung phía sau, hai mặt nhìn nhau, nhận ra trên mặt đối phương đều lộ lên một tầng đỏ ửng. Thật bất đắc dĩ, bọn họ bắt đầu cởi bỏ áo ngoài, tiếp đến là quần. Thiên Phong lắc đầu ngán ngẫm, vừa cởi quần vừa nhìn hắc y nhân với vẻ thương hại, lăm bằm như tụng kinh:

“Đừng trách ta chơi ác, đây đều là hậu quả do các ngươi tự chuốc lấy, ai kêu các ngươi động đến Tiểu Cung chủ. Đành chịu thôi, mặc dù có hơi mất vệ sinh, nhưng tiểu huynh đệ, tự cầu mình nhiều phúc đi!”

Sau khi đã trút bỏ quần, đám người Vô Cực cung đều hết sức dùng tay che đi bộ phận nhạy cảm trên cơ thể, mặt tên nào tên nấy đỏ phừng phừng, nhìn “tiểu đệ” của người khác mà không khỏi ngượng mồm. Thiên Phong thò tay vào thắt lưng, rút ra một viên thuốc màu tía, hần ngó xuống bên dưới với vẻ mặt đáng thương, thảm đạm an:

“Tiểu Phong Phong, ngươi phải chịu khổ chút rồi!”

Sau màn tụng kinh trong vô thức, đám người áo xám nhất loạt thả viên thuốc vào miệng, không tình nguyện mà nuốt xuống, thảm kêu gào tại sao Cung chủ của bọn họ lại có thể biến thái đến mức độ này...

Sáng hôm sau, từ bìa rừng phía nam Cẩm Vực thành, lộ lên một mùi khai nồng nặc, dọa mấy người tiểu phu lên núi đốn củi sớm phải vứt đồ nghề mà bỏ chạy mất dép....

.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Trở về quán trọ, Uyển Nghi lách mình qua cửa sổ để vào phòng. Ngon nức trong phòng vẫn đang cháy mạnh, Thiên Tinh, Tiểu Vũ và cả bạch ung đều đã lăn ra ngủ. Uyển Nghi hạ thấp ánh nến cho căn phòng tối bớt, tránh làm mấy người kia thức giấc. Nàng ngồi xuống bên cạnh bàn, lôi xấp giấy từ trong ngực áo ra, đem soi dưới ánh nến. Thứ mà Tiểu Vũ trộm về là danh sách các cao thủ đến tham dự trận quyết đấu sắp diễn ra gần đây, tên người viết chỉ chít, kín cả ba mặt giấy Tuyền thành. Uyển Nghi cảm thấy có điểm kì lạ. Theo như nàng biết thì muốn vào được Cẩm Vực đều phải đi qua kinh thành của Triệu Nguyệt quốc, nhưng theo những ngày gần đây nàng thấy, kinh thành Triệu Nguyệt nhìn sơ qua vẫn rất bình thường, không giống như kiểu có nhiều cao thủ cùng đổ dồn về đây. Người tập võ có một loại khí tức đặc trưng, rất dễ để nhận ra. Như vậy, lẽ nào... Hai mắt Uyển Nghi trong bóng tối hơi lóe lên. Lẽ nào, ẩn giấu trong mỗi đế quốc, đều có một mặt đạo bí mật dẫn vào trong Cẩm Vực? Không chỉ ở Triệu Nguyệt, mà ngay cả Thần Nguyệt, Nam Nguyệt, Phượng Nguyệt đều có? Dù sao Mê Vụ Sơn trải rộng, bao lấy toàn bộ đại lục này và cả tứ đại đế quốc, nhưng tại sao trong ghi chép của Vô Cực cung lại không thấy nhắc đến? Mặc dù nàng biết Vô Cực cung không phải cơ sở tình báo ngầm lớn nhất trong giang hồ, nhưng dù sao thể lực của Vô Cực cung rất rộng, tại sao đến việc này lại không biết? Xem ra trong chuyện này còn điều gì đó rất bí ẩn, cần phải được làm rõ. Tiếp tục lật xem các trang khác, không có gì đặc biệt, nhưng khi đọc đến trang cuối cùng, đây mắt nàng đột nhiên vụt qua một tia sáng. Phần thưởng cho người chiến thắng trận quyết đấu, là một bông Thất Thái Liên Hoa. Tầm mắt Uyển Nghi trở nên mơ hồ, Thất Thái Liên Hoa, nghe đồn là loại kì trân dị thảo, có thể chữa được bách bệnh, giải được bách độc, còn làm tăng năm trăm năm thành công lực. Nhưng đồn rằng đây là loại thảo được trân quý, cả nghìn năm mới nở ra một bông, mà còn là ở tít tận trên đỉnh Bạch Linh Sơn cao ngất, mà người coi giữ Bạch Linh Sơn, là thiên hạ đệ nhất cao thủ Bạch tiên nhân, nghe đồn hẳn là kẻ biến thái, dụng trận pháp ngăn không cho ngoại tặc đến gần ở chân núi, người muốn vượt qua trận pháp này, không phải cao thủ thì chỉ còn đường chết. Tâm trạng Uyển Nghi trùng hẳn xuống. Cũng đã năm năm rồi, nàng thật sự rất nhớ lão ma đầu biến thái nhưng đáng yêu đó, không biết bây giờ sư phụ nàng sống ra sao? Như chợt nhớ ra gì đó, Uyển Nghi bật ngồi dậy, hai mắt nhìn chăm chăm vào dòng chữ Thất Thái Liên Hoa ghi trên giấy. Được vật này, không phải do sư phụ nàng trông giữ sao? Nàng biết hẳn quý được vật này còn hơn trân bảo, có vài lần nàng mon men trèo lên đỉnh núi muốn xem đều bị Bạch Phát xách cổ áo lôi về dùng roi đánh vào tay, như thế nào lại trở thành phần thưởng cho trận quyết đấu đây? Lẽ nào Bạch Linh Sơn đã xảy ra chuyện? Hay nói dễ tin hơn thì chính là sư phụ nàng đã xuống núi, còn mang theo Thất Thái Liên Hoa? Chuyện này, dù có thể nào thì Uyển Nghi nàng cũng hoàn toàn không thể tin được. Bạch tiên nhân nổi danh giang hồ từ khi tiến nhập Bạch Linh Sơn thì chưa một lần xuống núi, không thể có chuyện hần rồi nơi đó được. Mang tâm trạng nặng nề, Uyển Nghi thậm chí còn không phát hiện ra Thiên Phong từ lúc nào đã đứng ở trong phòng. Bạch ung cũng đã tỉnh, đang đứng ở trong lồng đung đỉnh rĩa lông. Thiên Phong chống hai tay xuống bàn, trên mặt vẫn hơi đỏ, hần nhìn chăm chăm vào Uyển Nghi không chớp mắt, hồi lâu mới lên tiếng:

“Tiểu Cung chủ... Tiểu – Cung – chủ!”

Uyển Nghi giật mình tỉnh lại từ dòng suy nghĩ, ngơ ngác nhìn lên, liền chạm phải ánh mắt sẫm soi của Thiên Phong. Lắc lắc đầu vài lần cho tỉnh, Uyển Nghi cúi đầu tiếp tục xem xét xấp giấy, mở miệng hỏi:

“Đã giải quyết xong rồi chứ?”

Thiên Phong gật đầu cái rụp, kéo ghế ngồi xuống, trề môi oán thán:

“Đã giải quyết xong. Ta nói này Tiểu Cung chủ ngài sao lại có thể biến thái đến mức độ này, trong cái đầu nhỏ của ngài rốt cuộc chứa cái gì vậy, đến một loại trận pháp biến thái như vậy cũng có thể nghĩ ra được!”

Uyển Nghi mỉm cười, chống cằm nói:

“Không phải ta cũng đang giúp mấy người phục thù sao? Còn nữa, ngươi hỏi trong đầu ta chứa cái gì, tất nhiên là não rồi, chứ còn chứa cái gì nữa?”

Thiên Phong cúi đầu, nhìn nhìn một chút phía dưới, lại thờ dãi:

“Tiểu đệ đệ của ta, gặp phải một kẻ biến thái như Tiểu Cung chủ, ngươi đã chịu khổ không ít rồi!”

Uyển Nghi bật cười, ho mấy cái, nét mặt nghiêm túc lại, hỏi:

“Đám người bạch y còn lại, đã tra ra là người của ai chưa?”

Thiên Phong trầm mặc một lúc, mới nói:

“Chưa biết là người của ai, bọn họ đi theo Tiểu Cung chủ ngài từ lúc ở Từ Vân thành, hình như cũng không mang ý xấu, ta không cảm nhận được có sát khí!”

Uyển Nghi cau mày:

“Từ Vân thành?”

Thiên Phong gật đầu, lại nói tiếp, bất quá sắc mặt đã tối hẳn đi:

“Ta mới nhận được tin từ Mê Vực, một tuần trước có hai đệ tử của ta bị phục kích, bị thuộc hạ của Xích Họa đánh trọng thương rơi xuống sau vực, toàn bộ tâm mạch bị đoạn, hiện tại hai chủ hộ pháp đang ra sức chữa trị cho bọn họ!”

Nắm tay Uyển Nghi siết chặt lại đến trắng bệch, nàng nghiêng răng thốt ra:

“Xích Hóa?”

Thiên Phong sắc mặt ngưng trọng:

“Đệ tử Tà môn dùng chiêu thức tà đạo, đánh hỏng tâm mạch, còn khiến lục phủ ngũ tạng bị tổn thương nặng nề, trạng thái tinh thần cũng bị làm cho mê man vô thức!”

Siết chặt nắm đấm, Uyển Nghi cười gằn, trong mắt lóe lên ánh sáng ngoan tuyệt:

“Xích Hóa sao, cứ đợi đây, sẽ có một ngày ta đem ngươi phân thành trăm mảnh!”

Ba người Uyển Nghi ở lại Cẩm Vực thành một tuần đợi đến ngày diễn ra trận quyết đấu. Trước đó, Uyển Nghi đã để Tiểu Vũ đem xấp giấy kia trả về lại chỗ cũ để tránh gây ra xôn xao. Trong mấy ngày này các nàng cứ thông thả đợi ở trong khách điểm, rất ít khi ra ngoài. Ngày diễn ra trận đấu, khắp nơi trong thành người đổ về đông nghịt. Uyển Nghi vừa ra khỏi khách điểm, đã thấy trên đường từng dòng xe ngựa chạy qua chạy lại. Có xe rất sang trọng, có xe lại rất bình thường. Xem ra, Thất Thái Liên Hoa đã thu hút không chỉ riêng những cao thủ trong giang hồ, mà còn các đệ tử thế gia nữa. Trên đường đầy người, những người trên thân dắt dây đao kiếm ắt hẳn là cao thủ đến tham gia, còn những người khác có lẽ chỉ đến xem cuộc vui thôi. Uyển Nghi bước xuống đường, đem theo Thiên Tinh và Tiểu Vũ nhập vào dòng người đi đến quảng trường. Sân đấu được đặt ở khu vực trung tâm của thành, được xây cao hơn mặt đất khoảng vài mét, có bậc thang để đi lên trên. Mặt sân đấu được lát gạch vuông nhẵn thín, ở một góc còn dựng một giá cao để vũ khí như đao, kiếm, các cao thủ đến tham gia có thể chọn vũ khí ở đó hoặc đấu trực tiếp bằng vũ khí mình có. Bên phải sân đấu là một lầu cao hai tầng dành cho hội đồng chủ trì cuộc đấu hoặc những người có thế lực trong Cẩm Vực ngồi. Ba phía còn lại để trống dành cho những người dân đến xem đấu hoặc là chỗ cho các đấu thủ đứng đợi lên đài. Thiên Tinh hăm hở kéo tay Uyển Nghi và Tiểu Vũ len lách qua đám đông chen lên phía trước, chọn một chỗ đứng thuận tiện cho việc quan sát trận đấu nhất. Không ít người cảm thấy khó chịu vì việc này nhưng khi thấy ba người các nàng là mấy cái tiểu nữ tử thì liền không so đo nhiều nữa. Khoảng chừng một khắc sau, Uyển Nghi thấy một vị đại hán trung niên mặc áo vải bố bước lên đài cao. Hắn giờ cao hai tay, hướng ba phía xung quanh làm điệu yêu cầu yên lặng. Đợi toàn trường không còn một tiếng động nào, vị đại hán mới húng hắng một chút, cất cao giọng, thanh âm trầm thấp, hùng hậu, nghe qua không khác với thanh âm của Thiên Phong là mấy. Uyển Nghi nhàm chán ngoáy ngoáy lỗ tai, lại tiện thể ngáp một cái. Mấy kẻ rồi việc này, quyết đấu gì thì mau làm nhanh lên, mắt công đứng đây nói huyền thuyên gì nữa vậy? Trong lúc buồn bực vì phải chờ đợi, ánh mắt nàng không chút để ý lia qua một lượt mấy kẻ ngồi trên đài cao kia. Ngoại trừ một hai vị đại hán trung niên và một lão nhân tóc bạc ra, những người còn lại đều là công tử của các thế gia đại tộc, trang phục trên người đều là gấm vóc thượng hạng, dáng vẻ bề thế sang trọng, đứng phía sau đều có một người nô bộc theo hầu. Trong số này, có hai người mà nàng cảm thấy có chút hứng thú nhất. Một người dáng vẻ nho nhã thư sinh, y phục màu lam bạc, một đầu tóc đen cột lên gọn gàng, trên tay cầm chiết phiến, thỉnh thoảng lại khẽ phe phẩy, thấp thoáng bên môi nụ cười nhàn nhạt. Đứng sau lưng hắn là một tên mặt mày lạnh lùng như băng, mặc một thân hắc y đen tuyền, hai tay chắp sau lưng, bên hông dắt bảo kiếm, chỉ liếc mắt nhìn qua thôi, Uyển Nghi hoàn toàn có thể xác định, đây là một tên mặt đá đầu gỗ, không hơn. Người còn lại, một thân bạch y phiêu dật xuất trần, tóc đen buộc lưng sau đầu, vài sợi vắt qua vai, nhìn qua có chút rối nhưng lại không làm mất đi thần thái của hắn. Da trắng như một khối bạch ngọc, cái cằm góc cạnh cùng bạc môi khâu gò, chỉ riêng những cái này thôi cũng đủ hình dung được người này lớn lên nỡ mạo như thế nào rồi. Nửa phần mặt phía trên của hắn bị che bởi một chiếc mặt nạ màu bạc, ôm trọn lấy sống mũi cao thẳng cùng đôi mắt phượng hẹp dài nhưng sắc bén như dao. Người nào bị ánh nhìn của hắn tia trúng, lập tức liền có cảm giác như bị ngâm trong một hồ băng lớn, lạnh thấu xương. Hắn ngồi đó, lạnh lùng cao ngạo, quanh thân tản ra khí tức khiến người khác phải sợ hãi cúi đầu, bạc môi mím chặt, hai mắt lạnh lùng nhìn phía dưới đài, tựa như một vị tiên nhân uy quyền nhìn xuống những kẻ phàm tục. Uyển Nghi biết rằng kẻ này không phải đơn giản, trên hết là vì từ người này, nàng cảm nhận được cái thần thái mà chỉ có những người mạnh thực sự mới có thể phát hiện ra, cái loại thần thái của cường giả chân chính trong giang hồ. Ngoài ra, ngồi trên đài kia cũng có một vài cái nữ nhân y phục hoa lệ, mặt mũi trang điểm cầu kì, nhìn qua đã biết đều là tiểu thư con nhà quyền quý đến đây xem vui. Uyển Nghi dứt mắt khỏi lầu cao, tránh nhìn đến điệu bộ ông ẹo khiến người ta phát ón của mấy cái nữ nhân đó, trong lòng rộ lên một chút khinh thường. Người không có võ công mà vào được Cẩm Vực này, xem ra cũng không phải gia cảnh bình thường.

Trên đài đã bắt đầu có người tỉ võ. Một nam tử thân mình cường tráng, hai vạt áo không đủ che đi đông cơ ngực cuộn cuộn cùng đám lông ngực hút mắt của hắn. Người này vừa bước lên đài, bốn phía xung quanh đã rộ lên từng trận hú hét phấn khích. Trên tay hắn cầm hai đại đao lớn, ánh đao sáng loáng dưới tia nắng mặt trời, vẻ mặt người này dữ tợn dị thường, bên má trái có một vết sẹo dài, kéo thẳng từ gò má xuống tận cằm. Mái tóc hắn bù xù, quai hàm nghiêng vào nhau ken kết, trong đôi mắt hơi đại hực lên ngọn lửa. Đứng đối diện hắn là một nam tử vóc người cao ráo, ngũ quan khá được, trên tay không cầm gì hơn ngoài một cây chiết phiến. Vẻ mặt hắn cười cợt nhả, trong ánh mắt cũng là vẻ đùa cợt. Không nói một lời, tiếng trống hiệu vừa vang lên, nam tử cao to đã vung đao xông lên, ánh đao sáng loáng. Vị công tử nho nhã kia không có vẻ gì là muốn tránh, hắn đứng im một chỗ, khỏe môi câu lên nụ cười đắc thắng. Tiểu Vũ bậm môi, hai mắt mở to háo hức nhìn lên đài. Thiên Tinh bên này nhắng nhít kéo quần kéo áo nàng, không ngớt miệng:

“Tiểu Cung chủ, Tiểu Cung chủ, người xem, người xem, ...”

Uyển Nghi nhàm chán ngáp dài, hạ một câu:

“Ủây, chán quá! Phen này đại hán kia thua rồi!”

Thiên Tinh tròn mắt:

“Ủây, Tiểu Cung chủ sao ngài lại chắc chắn vậy?”

Uyển Nghi lại ngáp cái nữa:

“Ủây, cứ xem đi là biết!”

Thiên Tinh cũng trề môi:

“Uầy!”

Trên đài cao, hai bóng người vờn nhau qua lại, vị công tử kia chỉ tránh mà không ra chiêu, trong khi đại hán to lớn liên tiếp vung quyền nhưng chỉ đánh vào không khí. Một lúc lâu sau, không ngoài dự đoán của nàng, đại hán kia đã mệt lử. Lúc này, thế cục thay đổi, nam tử nho nhã kia liên tiếp ra chiêu, quyền pháp sắc bén, nhanh gọn, lần nào cũng nhằm chỗ hiểm đánh tới, vị đại hán kia hồi đầu mất sức nhiều, hiện tại vô cùng chật vật né tránh. Rốt cuộc, vẫn trúng một quyền của công tử thư sinh kia, gục xuống không gượng dậy nổi. Thiên Tinh hai mắt mở to ngạc nhiên nhìn nàng:

“Uầy, Tiểu Cung chủ sao đoán đúng thế?”

Uyển Nghi kiêu ngạo ngẩng đầu:

“Uầy!”

Tiểu Vũ mặc kệ hai nàng đối đáp, vẫn một bộ dạng ngưỡng mộ quan sát trận đấu. Đánh qua đánh lại chừng hơn trăm trận, phân nửa số tuyển thủ đã bị loại ra ngoài, lúc này trong võ đài chỉ còn chưa đến hai mươi đầu thủ. Lúc này, người chủ trì xướng to một cái tên:

“Đấu thủ tiếp theo, Ninh Quận vương từ Viên Lạc thành Nam Nguyệt quốc, đấu với Hiên vương từ Bách thành Thần Nguyệt quốc!”

Uyển Nghi hơi ngạc nhiên ngược mắt nhìn lên, thấy hai nam tử đang từ từ bước lên võ đài. Hiên vương? Ninh Quận vương? Hai vị vương gia này nàng đã từng nghe danh khi còn ở trong Mê Vực, nay mới được nhìn thấy. Không ngờ người trong hoàng tộc cũng mơ đến Thất Thái Liên Hoa mà đến đây tham đấu, để xem, đây sẽ là một trận đấu đáng để coi đấy!

Hiên vương của Thần Nguyệt là một nam tử nhìn qua chỉ 16, 17 tuổi, thân mình không cao lắm nhưng khá rắn chắc, hấn mặc một bộ cảm y thêu hoa văn bạch hổ, tóc búi lên cài xuyên một cây trâm ngọc, gương mặt có vài phần non nớt nhưng cũng có vài phần cương nghị, nhất là ánh mắt, một đôi mắt phượng ánh lên tia nhìn vài phần kiêu định, nhưng nơi đáy mắt kia, nếu không nhìn kỹ sẽ không thể phát hiện ra chút mà đại ở nơi đó. Nhìn gương mặt này bất giác khiến Uyển Nghi liên tưởng đến kẻ kia yêu nghiệt nam nhân. Vội vàng lắc đầu, Uyển Nghi ở trong lòng thầm oán. Nhìn huynh trưởng đệ huynh, xem ra cái đầu của nàng bị úng nước rồi!

Ninh Quận vương của Nam Nguyệt quốc là một nam tử cao lớn uy vũ, hấn nhìn hơn vị Hiên vương kia cả một cái đầu, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn đời bằng nửa con mắt. Nhìn chung ngũ quan của hấn cũng coi là tuấn tú mỹ nam, nhưng phải tội một đôi mắt xếch đặt không đúng chỗ, nên nhìn gương mặt của hấn có vẻ gì đó rất giáo hoạt như hồ ly. Trên người hấn vận là cảm y đặc biệt của Lam Ý phường, phường may nổi tiếng nhất tứ đại đế quốc, mỗi một bộ y phục bán ra đều với giá trên trời nhưng lại được rất nhiều các tiểu thư công tử của các đại gia tộc lớn yêu thích tranh giành. Trong thiên hạ còn truyền rằng, chỉ cần khoác trên người y phục của Lam Ý phường, thì mới trở thành kẻ có quyền lực, có danh vọng và địa vị trong mắt người khác. Tất nhiên, Lam Ý phường này, cũng là một trong những cơ sở lớn thuộc Vô Cực cung, lão đại ở đó, lẽ dĩ nhiên chính là Lâm Uyển Nghi nàng rồi.

Hai kẻ nam nhân đứng trên đài cao, đều cùng một dạng im lặng nhìn chằm chằm đối phương, dò xét thực lực lẫn nhau. Một hồi lâu sau, tiếng trống hiệu vang lên, Ninh Quận vương bên này khẽ nhếch môi, cười xem thường. Hiên vương bất quá cũng chỉ là một tiểu tử non nớt, sao có thể bằng hấn một vị tướng quân chiến đấu mười năm nơi sa trường khốc liệt chứ. Nghĩ rồi, nụ cười trên môi Ninh Quận vương lại sâu hơn vài phần. Uyển Nghi ngán ngẩm nghĩ thầm, không biết cái lão hồ ly này lại đang tính kế gì đây. Không hiểu sao nàng đối với Ninh Quận vương không có một chút thiện cảm, có lẽ là do vẻ ngoài của hấn khiến nàng thấy ón sù sù chẳng? Lúc này, trên võ đài, một tiếng “Ầm” chấn động vang lên. Uyển Nghi nhanh chóng hướng mắt nhìn. Từ khi nào, trên võ đài đã bị bao phủ bởi một lớp bụi mù, thấp thoáng bên trong bóng hai người đang lao vào quần nhau. Khó khăn lắm bụi mới tan đi, lúc này Uyển Nghi đã có thể nhìn toàn cảnh cuộc đấu diễn ra. Hiên vương tuy nhìn nhỏ tuổi, nhưng những chiêu thức của hấn không chỉ nhanh gọn mà còn rất chính xác. Quyền pháp của tiểu tử này không chỉ khiến Ninh Quận vương ngạc nhiên mà còn khiến Uyển Nghi cũng ngạc nhiên kèm theo sùng sốt. Bởi lẽ, những chiêu thức mà Hiên vương sử dụng, là quyền pháp thứ ba mươi sáu trong bộ quyền pháp của Bạch Phát tiên nhân sư phụ nàng viết ra. Hai mắt Uyển Nghi tròn lên vì sùng sốt. Tại sao quyền pháp tuyệt mật của sư phụ nàng mà người khác lại biết? Chuyện khó tin như vậy, tại sao lại xảy ra? Bất quá, những chiêu thức mà Hiên vương sử dụng, đều là những chiêu thức đơn giản nhất trong hệ liệt một trăm linh tám chiêu thức của sư phụ, nhưng chỉ riêng việc hấn biết được những chiêu thức này thôi cũng đã đủ khiến nàng sùng sốt không thôi rồi. Tâm trạng Uyển Nghi căng như dây đàn, nàng chăm chú dõi theo từng cách ra chiêu cũng như tránh đòn của Hiên vương, lại phát hiện ra dường như vị Hiên vương này còn đang cố gắng kiềm chế một thứ gì đó trong cơ thể ngăn không cho nó phát tán. Chưa bao giờ nàng cảm thấy hồi hộp như vậy, theo dõi một trận đấu mà tâm thần còn rối loạn hơn cả người đang tham gia đấu. Đánh qua đánh lại chừng hơn trăm chiêu, cả hai vị vương gia đều mệt lử. Ninh Quận vương thở hồng hộc, nhếch môi cười nhìn Hiên vương, cọt nhả:

“Không tệ!”

Hiên vương chỉ nhìn hấn chằm chằm, không có phản ứng cũng như lên tiếng.

“Nhưng ta xem sau khi trúng phải một đòn này, ngươi còn có thể trụ nổi nữa không!”

Ánh mắt Ninh Quận vương lóe lên tàn độc, hấn xoay cổ tay, úp hai bàn tay vào với nhau, tụ khí dồn lại ở cả hai bàn tay, dưới chân hấn, từng lớp lớp bụi chuyển động theo khí tức đang tỏa ra. Luồng khí lưu chuyển quanh hai tay hấn phát ra ánh cam đậm màu, hai mắt Ninh Quận vương long lên, hấn thét lớn một tiếng, mở hai bàn tay ra, đẩy mạnh nội lực lao đi. Chưởng công cuốn cuộn lao đi, cuốn theo bụi cát và gió, như một con lốc quét về phía Hiên vương. Chỉ thấy hấn không chút do dự, ngón tay nhanh chóng đảo trong không khí, vẽ lên một vòng tròn lớn, tiếp đó là những dấu hiệu và hình thù kì quái. Chưởng phong cuốn gió lao về phía này, Hiên vương vẫn bình tĩnh vẽ tiếp những hình thù kì quái vào không khí. Uyển Nghi đến lúc này thì không thể nhìn được nữa rồi, nàng kinh ngạc hô lên:

“Ngâm Khí trận!”

Thanh âm của nàng không phải nhỏ, nhưng nó nhanh chóng bị tiếng nổ lớn át đi. Chưởng phong bị trận pháp ngăn lại, gây ra nhiễu loạn tầng sóng xung

quanh vô đài, từng trận tiếng nổ khủng khiếp vang lên. Ninh Quận vương dùng nội lực bị đánh ngược lại, hần yếu sức gục xuống, hai ba lần cố gượng dậy đều ngã xuống, rốt cuộc có hai người đi lên khiêng hần xuống khỏi vô đài. Trên đài cao chỉ còn lại Hiên vương, hần đứng thẳng lưng, không quay đầu lại, Uyển Nghi nhìn nghiêng chỉ thấy dáng lưng thẳng tắp của hần. Bỗng nhiên, trong ánh mắt sừng sốt của mọi người, Hiên vương phun ra một búng máu, khuyu xuống, ho không dứt. Uyển Nghi thở dài, xem ra là áp chế nội lực không đủ mạnh, nên mới bị tổn thương lục phủ ngũ tạng. Đường lúc nàng muốn đi lên trên vô đài, thì từ phía đối diện, có hai người nam nhân che mặt đi lên, đỡ Hiên vương xuống dưới. Trong lúc vô tình xoay người, ánh mắt Uyển Nghi vô ý bắt gặp, chữ khắc trên miếng ngọc bội bên hông của một người nam tử, một chữ “Tử” màu đỏ máu.

“Tử”, dấu hiệu đặc trưng duy nhất cho một đệ tử của Tà môn.

Thiên Tinh không nhận ra nét mặt ngưng trọng của Uyển Nghi, nàng thắc mắc:

“Cung chủ bé, tại sao... tại sao vị Hiên vương kia... hần... hần lại biết được trận pháp tuyệt mật của chúng ta?”

Uyển Nghi cười lạnh, trong mắt lóe lên ngoan tuyệt:

“Muốn biết tại sao, không phải trực tiếp đi hỏi là được sao?”

Nói xong, nàng tách khỏi đám đông, nhanh chóng phi thân đuổi theo bóng ba người kia rồi đi. Thiên Tinh đánh động cho Tiểu Vũ, hai người cũng vội vã chạy theo sau nàng. Phía trên lầu cao kia, bóng người áo trắng đeo mặt nạ bạc cũng nhảy mất biến đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Uyển Nghi không để ý đến xung quanh, một đường thẳng tắp theo dấu của ba kẻ kia rồi đi, phía sau Thiên Tinh một tay kéo Tiểu Vũ để theo kịp bước đi của nàng. Rốt cuộc chạy đến một khúc ngoặt, Uyển Nghi thoáng thấy bóng áo đen của hai đệ tử Tà môn kia. Không một chút chần chừ, nàng dùng khinh công lao vút về phía đó. Mắt thoáng thấy bóng ba người kia chuẩn bị biến đi, Uyển Nghi thân mình nhoáng lên, trong chớp mắt đã hạ xuống ngay trước mặt của ba kẻ kia. Hai đệ tử Tà môn vì sự xuất hiện của nàng mà sững sốt, còn Hiên vương lúc này đã không còn bộ dạng thổ huyết như lúc ở trên đài cao nữa, y phục của hần bị nhiễm một tầng máu tươi đỏ rực, trong đôi mắt phượng kia tràn ngập ánh nhìn ma quái tà khí. Một cái đệ tử hướng về phía nàng quát to:

“Ngươi là ai?”

Uyển Nghi trực tiếp không để ý đến người đệ tử kia, nàng nhìn chăm chăm vào vị Hiên vương kia, lạnh lùng mở miệng:

“Không nhận ra người quen sao?”

Hồi lâu mới bắt lấy được tia nhìn kinh ngạc của người đối diện, Uyển Nghi bất chợt cười lớn, tia sáng trong mắt nàng lại càng hóa lạnh lẽo, như muốn nhốt người đối diện vào một hầm băng khổng lồ. Nàng nhẹ nhàng kéo khóe môi, thanh âm lạnh lùng vang lên:

“Xích Hóa?”

Hai người Thiên Tinh vừa đuổi tới, nghe vậy thì dừng gấp lại. Thiên Tinh khó tin nhìn chăm chăm vị Hiên vương kia. Lúc này, trong đôi mắt của Hiên vương, từng tầng tà khí nổi lên, ánh mắt hần đại ra, Hiên vương cũng ngửa đầu cười khùng khục:

“Thật không hổ danh là Cung chủ Vô Cực cung, Lâm Uyển Nghi ngươi khiến ta cảm thấy vô cùng kinh hi đấy!”

Hai người đệ tử lúc nghe đến thân phận của nàng, nháy mắt sắc mặt biến đổi. Hiên vương đưa tay lên, mạnh bạo xé bỏ lớp dịch dung trên mặt, lộ ra gương mặt mười phần yêu nghiệt của Xích Hóa, hai mắt hần càng lúc càng đại ra. Uyển Nghi cười lạnh:

“Ngươi lại chẳng khác khi trước là mấy, vẫn là một con rùa rụt cổ sống trong vỏ bọc, đến ngay cả tham gia quyết đấu mà cũng cần dùng đến thân phận của người khác sao?”

Xích Hóa câu môi cười, tà mị hỏi:

“Tại sao ngươi lại phát hiện ra thân phận của ta?”

Uyển Nghi chớp mắt, cười đến thập phần quyền rũ:

“Biết gì không? Phải công nhận là trình độ dịch dung của ngươi cũng thuộc hàng cao thủ, nhưng lại không thể che hết khí tức ma đạo trong mắt, người

tính ý đều có thể nhìn ra. Hơn thế, Ngâm Khí trận, chính như vậy đã khiến khẳng định của ta về người càng thêm chắc chắn!”

Nụ cười trên môi của Xích Họa dần chìm đi, hần nhìn nàng bằng cặp mắt tràn đầy sát khí, đôi con ngươi từ từ chuyển thành màu đỏ máu phệ điểm, như đôi mắt của ác quỷ địa ngục. Uyển Nghi lạnh lùng nhìn lại, nét mặt bình thản đến gần như vô cảm. Môi mỏng hé mở, lạnh lùng nói từng chữ:

“Sao? Có phải giữa ta và người, nên có một lần giải quyết mọi chuyện chứ nhỉ?”

“Tốt lắm, ta sẵn sàng bồi theo!”

Dứt lời, cả hai người Uyển Nghi lẫn Xích Họa đều đồng loạt xông lên. Trên tay Xích Họa là một thanh đoản kiếm nhọn hoắt, bôi đầy độc chất đen kịt, đồng thời, Uyển Nghi cũng rút từ bên hông ra Đoạn Trường kiếm, mạnh mẽ đánh tới. Chiêu thức sắc bén, mang theo nồng đậm sát khí muốn lấy mạng đối phương, cả hai liên tiếp ra những đòn đánh, sử dụng tất cả quyền pháp để đánh gục người kia. Phía này, hai người Uyển Nghi đánh nhau đến long trời lở đất lá cây rụng là tả, thì bên kia, cũng diễn ra một trận đấu tay tư giữa hai đệ tử Tà môn và hai người Thiên Tinh. Về phần Thiên Tinh thì không cần phải nói, nàng là một trong những sát thủ hàng đầu Vô Cực cung, việc đối đầu với một đệ tử Tà môn là chuyện dễ như ăn bánh, rất nhanh đã chiếm thế thượng phong, khiến cho đệ tử kia không kịp trở tay phản công. Nhưng vấn đề là Tiểu Vũ, mặc dù trong vài tháng qua đã được Uyển Nghi dày công uốn nắn, nhưng công phu quyền cước của nàng vẫn chưa hẳn là thành thạo, vẫn còn lóng ngóng nên một chốc lại trúng một quyền. Thiên Tinh thấy tình thế không ổn, một cước đá bay kẻ đang giao đấu với mình, vọt sang hỗ trợ cho Tiểu Vũ.

Uyển Nghi liếc thấy tình hình bên này đã ổn, nàng dồn hết tập trung vào đối phó với Xích Họa. Gần năm năm qua, công phu của Xích Họa đã tăng lên rõ rệt, nhưng bất quá, hần so với nàng vẫn ở dưới một bậc. Hai người đánh qua đánh lại rất lâu mà không rõ bên nào thắng. Bên tay Xích Họa đột nhiên xuất ra nội lực, hướng phía nàng đánh tới. Uyển Nghi cũng không chút hoang mang, thủ thế vọt về phía trước. Chương lực giao nhau, phát ra tiếng nổ khủng khiếp, cả hai đều bị đánh bật lại. Uyển Nghi lau máu ở khóe môi, nhếch miệng cười:

“Không tệ!”

Xích Họa thì không như vậy, hai mắt hần đỏ sậm lại giận dữ, nhổ ra một ngụm máu, dưới chân bắt đầu di chuyển. Uyển Nghi không có nhúc nhích, nhìn Xích Họa dần dần vận hết công lực để sử dụng tà công. Hai mắt Xích Họa trợn lên, đại ra, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, quai hàm bạnh ra, nghiền vào nhau ken kết. Mái tóc đỏ bay phàn phật phía sau, rồi tung lên. Trên mặt hần xuất hiện từng vết sẹo dài ngắn chằng chịt, những mảng da màu sậm nhạt loang lổ trên mặt, bạc môi tím đen lại một mảnh. Mười ngón tay bị teo lại, móng tay dài ra cả thước, trắng bệch kinh người. Xích Họa gầm lên một tiếng, móng vuốt giương lên hướng về phía nàng đánh tới. Uyển Nghi che giấu nội khí nơi đáy mắt, nàng chậm rãi ngồi xuống, khoanh chân xếp bằng, hai tay tạo hình hoa lan đặt trước ngực, hai mắt nhắm lại. Từ từ, nàng dồn khí từ đan điền lên, tập trung toàn bộ nội lực cường đại, sẵn sàng xuất ra. Xích Họa trên thân tản ra làn khí tím đen, mười móng tay sắc nhọn hướng đầu nàng bổ xuống. Uyển Nghi đột nhiên mở bừng mắt, hai tay nhanh lẹ tách ra, ngay lúc chương lực của Xích Họa ập xuống, Uyển Nghi quát lên một tiếng:

“Chi Ân Huyền Công, đi!”

Dứt lời, một luồng nội lực khổng lồ từ hai tay nàng phát ra màu đen tuyền, như bão tố cuồng phong lao về phía Xích Họa. Bốn phía bụi tung mù trời, hai mắt Xích Họa đen đi, hần cười lạnh, những móng tay nhọn hoắt bổ xuống, cắt xuyên qua kính lực của nàng. Phút chốc luồng lực kia tan đi, Xích Họa phát ra tiếng cười khùng khục trong cổ họng, nhưng chỉ chốc lát sau, đồng tử trong mắt hần đã co lại. Người vừa rồi còn ngồi ở đây, bây giờ đã biến mất. Xích Họa giận dữ nhìn xung quanh, lại phát hiện bản thân không nhận ra được đâu là phương hướng, tất cả là một làn sương mù mờ mịt, hần đã bị lạc vào trong một trận pháp. Hần đã bị lừa. Lúc này, Xích Họa như một con thú hoang đương trong cơn giận dữ mà gào thét, hần đi loang quanh trong trận pháp một cách điên cuồng. Đột nhiên, từ trong không khí vang lên những tiếng “vút”, “vút”, giống như có thứ gì đó cắt xuyên gió mà lao đi. Xích Họa quay đầu lại, bỗng chốc toàn thân phát ra đau rát. Hần nhìn xuống cánh tay mình, sừng sốt khi thấy những vết cắt sắc ngọt như dao xuyên qua tầng tầng y phục cắt thẳng vào da thịt, trên khuôn mặt vốn đã đầy sẹo nay cũng xuất hiện thêm những vết cắt khác do một ám khí cực sắc gây ra. Máu chảy ra từ những vết cắt đó, nhuộm đỏ cả gương mặt dữ tợn của hần. Đứng cách đó không xa, Uyển Nghi một thân y phục vương đầy bụi đất, nét mặt nàng sắc lạnh, bên môi đặt một sáo ngọc, thanh âm thanh thoát phát ra, uyển chuyển lượn lờ trong không khí. Xung quanh nàng, vô số lá cây bay lơ lửng không mục đích. Ánh mắt Uyển Nghi băng lãnh, tiếng sáo phát ra càng lúc càng mãnh liệt, rồi bỗng nhiên, những mảnh lá cây kia vun vút lao đi trong không khí, thẳng về phía Xích Họa, cắt xuyên da thịt hần. Xích Họa gục xuống, máu từ tay hần chảy ra, làm trận pháp bị hóa giải. Uyển Nghi ngừng thổi, hạ sáo ngọc xuống, quét mắt một chút nhìn hai tên đệ tử kia đã bị Âm Sát của nàng cắt cho không ra hình dáng cơ thể, lại hướng mắt về phía Xích Họa. Hần lúc này đã khôi phục lại trạng thái bình thường, nhưng ánh mắt kia vẫn tràn đầy căm hận chiếu về phía nàng. Những vết sẹo trên mặt hần đã không còn, nhưng Âm Sát của nàng lại tạo ra trên mặt hần những vết sẹo mới, còn đang nhỏ máu ròng ròng. Cổ họng Xích Họa khô khốc, hần vẫn tiếp tục cười khùng khục đầy ma quái, hướng về phía nàng rít lên:

“Lâm Uyển Nghi, hãy chờ đấy, sẽ có một ngày, ta phanh thây người làm trăm mảnh!”

Uyển Nghi lạnh lùng nhìn hần, chậm chậm tiến lại. Ngay lúc này, một làn bụi từ đầu thổi tới, che khuất tầm nhìn của nàng, Uyển Nghi nhanh chóng phát tay cho đám bụi tan đi. Nhưng ngay trước mắt nàng, Xích Họa đã biến mất. Nội khí nơi đáy mắt phút chốc bùng phát, Uyển Nghi quay đầu nhìn xung quanh, lại không thấy bất cứ dấu vết gì của Xích Họa. Trong ngực chợt cuộn lên, Uyển Nghi vội vàng tựa mình vào cây, cố gắng đè nén khí tức xuống lại đan điền, nhưng sắc mặt nàng tái đi, Uyển Nghi không nhìn được phun ra một búng máu tươi. Hai người Thiên Tinh vội vã chạy lại, nhưng chân vừa mới di chuyển, trước mắt hai người tối sầm, gục xuống ngất đi. Đầu óc Uyển Nghi trở lên mơ hồ, hai mắt mờ đi, nàng chỉ thấy loáng thoáng vài bóng người mặc áo đen xuất hiện, một tà bạch y phát phơ trước mặt nàng, hơi thở ấm áp bao phủ lấy tri giác của nàng, tầm mắt bị bóng tối bao trùm, Uyển Nghi cũng kiệt sức gục xuống, chìm vào cơn mê.

Bạch y nam từ nhẹ nhàng ôm lấy nữ tử trong ngực, đầu ngón tay thật chậm miết nhẹ theo viền môi, lau đi vệt máu nơi khóe miệng nàng. Hần nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, tầm mắt trở lên mơ hồ, không nhìn được vươn tay cốc đầu nàng một cái. Người trong ngực vẫn im lặng không nhúc nhích, hoàn toàn không có phản ứng gì. Tầm mắt sau chiếc mặt nạ khế chuyển, thoáng thấy thuộc hạ của mình đã “xử lý” xong hai cái tiểu nữ nhân còn lại, bạch y nam từ cong khóe môi, thanh âm lạnh lùng trầm thấp truyền ra:

“Đi, về Cẩm Vực!”

Dứt lời, thân ảnh nhoáng lên biến mất không dấu vết. Đám người hắc y nhân phía sau gật đầu, vác hai cái tiểu hàng hóa trên vai, cũng phi thân lên rồi đi. Bất ngờ, một hắc y nhân nhìn xuống, chợt phát hiện ra thứ gì đó rơi lại trên đất, liền tách ra đáp xuống. Hắn đi đến nhặt vật kia lên, là một cây trâm cài của nữ tử. Hắc y nhân trông mắt khẽ chuyển, đem trâm nhét vào trong ngực, lại nhanh chóng chạy đuổi theo mấy người phía trước.

Ở một nơi nào đó sát biên giới Triệu Nguyệt quốc, trong một căn phòng sắc mùi ẩm thấp cùng tối tăm cũ mục, liên tục truyền ra những tiếng gào thét rợn óc, giống như thanh âm của quỷ hồn đến đời mạng. Một căn phòng tối tăm chỉ được thắp sáng bởi ánh nến tù mù, ở các góc phòng chất đầy dụng cụ tra tấn, hành hình các kiểu. Chính giữa bức tường cuối phòng, một nam tử bị đóng vào giá gỗ hình chữ thập. Trên người hắn chỉ mặc một cái tiết khổ, toàn thân trên dưới da thịt đầy vết thương cũ mới, có vết thương còn đang rỉ máu. Một đầu tóc đen toát loạn xõa xuống hai vai, che khuất gương mặt non nớt lộ ra vài phần cương nghị trưởng thành. Đứng trong căn phòng còn có vài người mặc y phục đồ che mặt, bọn hắn không nhìn đến vẻ thê thảm của nam tử kia, chỉ rù rì bàn tán với nhau. Lúc này, cửa Âm phòng bị đẩy ra, một nữ tử chạt vật vác trên vai một nam nhân bị thương tiến vào. Những kẻ trong phòng kia vừa nhìn thấy hai người này liền vội vàng chạy lại, đỡ nam nhân ra khỏi vai của nữ tử kia. Nữ tử xoay xoay cánh tay mỗi nhừ, liếc mắt nhìn nam tử đang bị treo trên cọc, cất giọng hỏi:

“Thế nào rồi, có tra ra gì không?”

Đám người kia sắp xếp cho nam nhân nằm trên một cái bệ đá, rồi mới cung kính trả lời:

“Đã tra tấn hắn suốt hai ngày nay rồi, tên tiểu tử này nhìn nhỏ tuổi nhưng lại rất cứng miệng, không hé răng nói một lời, kêu một tiếng cũng không!”

Nữ tử im lặng như có điều suy nghĩ, một lát sau, nàng ta lẳng lặng nói:

“Đem hắn xuống, mang trả lại Bách thành đi!”

Đám người kia sùng sốt hỏi:

“Mị Vũ chủ tử, chuyện này... Môn chủ ngài ấy...”

Mị Vũ thần nhiên nói:

“Về phần Môn chủ các ngươi không cần lo, có ta gánh thay rồi, mau làm theo lời ta nói đi!”

Đám người kia tựa hồ do dự không dám động, Mị Vũ thấy vậy liền quát mắng:

“Các ngươi không nghe ta nói gì sao? Coi lời ta nói là không khí hả?”

Nhận được ánh mắt đầy sát khí này, đám người kia run lên, vội vàng rồi rút gậy đầu, nhanh chóng tiến đến, đem nam tử kia từ trên cọc gỗ tháo xuống, rồi mau lẹ đem hắn rời khỏi Âm phòng. Đội mấy người kia đi khỏi, ánh mắt Mị Vũ trở nên tối tăm, nàng ta vực người nam nhân kia dậy, dùng hết sức kéo đến phía cọc gỗ. Sau một lần nỗ lực, nàng ta đã đóng được nam nhân kia lên cọc gỗ. Nhìn một đồng dụng cụ đặt trên bàn, Mị Vũ âm thầm tự trấn an, nàng cầm lên bốn cây đinh sắt lớn, đem thả vào trong chậu than hồng. Đợi cho đinh sắt nóng lên, Mị Vũ cẩn thận gấp từng cái ra. Không nhịn được liếc nhìn kẻ đang mê man kia, Mị Vũ nhắm chặt hai mắt, dứt khoát đem đinh kia đóng vào lòng bàn tay và bàn chân của nam tử. Suốt cả đêm hôm đó, lò than rực lửa, từ trong Âm phòng vọng ra từng trận gào thét đau đớn như bị tra tấn dã man, khiến bầu không khí xung quanh từ thê lương trở nên đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Nằm trên giường, Lâm Uyên Nghi mê man tỉnh dậy, thấy trước mắt là một khung cảnh xa lạ. Đỉnh giường màu trắng nhẹ cho nàng phát giác ra mình không phải nằm trên đất mà nằm trên giường. Chông tay ngồi dậy, Uyên Nghi cảnh giác nhìn xung quanh. Căn phòng nhỏ bày trí trang nhã, thanh lịch, một bộ bàn ghế đặt ở gian ngoài, bên trong ngăn bởi một tấm bình phong. Uyên Nghi lại dời tầm mắt đến cái giường mình đang nằm, chăn nệm đều là gấm vóc thượng hạng giá trị xa xỉ. Trên chiếc bàn nhỏ đặt cạnh đầu giường, là túi hành lý của nàng. Uyên Nghi như chợt nghĩ ra gì đó, nàng vội vàng bật dậy, hất chăn nhảy xuống giường, chộp lấy bọc hành lý, mau chóng mở ra. Xem xét hết một lượt, nàng âm thầm thở ra. Vẫn đầy đủ, tạ ơn trời! Tự hỏi tâm lại, Uyên Nghi bắt đầu suy nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại. Nơi này là đâu, nàng không biết, bị người mang đến lúc nào, nàng không biết, ai đã mang nàng tới đây, nàng cũng không biết! Tình cảnh này thật sự bất lợi cho nàng. Lúc này, như chợt phát giác, Uyên Nghi hốt hoảng nhận ra không thấy Thiên Tinh và Tiểu Vũ đâu. Đây lòng đột nhiên lạnh xuống, nàng chạy khắp căn phòng để tìm hai kẻ kia, lật tung mọi góc ngách, xem xét cả gầm bàn gầm giường, thậm chí mở hết các tủ đồ ra, hi vọng sẽ thấy Thiên Tinh hoặc Tiểu Vũ (hoặc cũng có thể là cả hai) bị nhét ở trong đó. Không tìm được bất cứ một ai trong hai người, Uyên Nghi tức giận chạy xồng xộc ra cửa. Nàng không chút lưu tình giơ chân đạp thẳng cánh cửa ra, tiếp theo là đến một hồi tiếng đồ vỡ loảng xoảng. Uyên Nghi trở mặt nhìn, chân vẫn giơ lên chưa kịp hạ xuống. Trước mặt nàng là một tiểu cô nương chỉ tầm 12, 13 tuổi, vận y

phục nha hoàn màu hồng phấn, gương mặt nhỏ nhắn sợ sệt ngược lên, chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của nàng, lại vội cụp xuống. Bên cạnh nàng ta là một đồng bát đĩa đồ võ cùng thức ăn vương vãi. Uyển Nghi tung từng hỏi:

“Ngươi là ai?”

Tiểu nha hoàn nghe thanh âm nàng lạnh lạnh vô cảm, run người một chút liền nói:

“Nô tì là nha hoàn được phân phó tới hầu hạ tiểu thư!”

Uyển Nghi liếc bộ dạng chật vật của nàng, hơi cau mày nói:

“Mau đứng dậy đi, quần áo ngươi dơ hết rồi kia!”

Tiểu nha hoàn nghe lời đứng dậy, rụt rè đưa tay vuốt vuốt chỗ áo bị nhăn nhúm, đầu cúi thấp hết cỡ, không dám ngẩng lên. Uyển Nghi liếc nhìn nàng một lần nữa, lúc này mới dời đi tầm mắt. Trong giây lát, nét bâng hoàng sững sờ tràn ngập nơi đáy mắt nàng. Uyển Nghi không nhịn được hít một ngụm khí, thân mình chấn động. Cảnh tượng trước mắt nàng đây, thực hết sức, hết sức khủng bố.

Cung điện lớn lẫn khuất trong sương, vô số đỉnh đài lầu các dựng lên khắp nơi, tỏa ánh vàng tinh khiết. Nhìn phía xa kia, núi non trập trùng trải dài ngút mắt, xanh ngọc trời. Lớp sương mù dày đặc tỏa ra khắp nơi, bao phủ mọi thứ như một tấm màn che khuất tầm nhìn. Nơi Uyển Nghi đang đứng là lầu hai của một tòa nhà, nhìn về phía trước mặt không khác gì tiên cảnh, nàng tự hỏi có phải hay không mình đã lạc vào Bồng Lai đảo? Đảo mất một hồi quan sát toàn cảnh, Uyển Nghi thần thờ buông thông hai tay, nàng nhìn về phía tiểu nha hoàn như có điều suy nghĩ, hồi lâu mở miệng hỏi:

“Tiểu nha đầu, nói ta biết, đây là nơi nào?”

Tiểu nha hoàn vẫn cúi đầu thật thấp, thanh âm nhỏ nhẹ nói:

“Bẩm tiểu thư, nơi này gọi là Vĩnh Minh các, thuộc Thần Minh điện, điện thứ hai của Chính môn!”

Chính môn? Hai mắt Uyển Nghi mở to sững sờ. Nàng thật sự đã đến Chính môn rồi sao? Rốt cuộc đây là mơ hay là thực, trên đời lại có một nơi không khác gì tiên cảnh thế này sao? Nó so với Vô Cực cung của nàng còn khủng bố hơn vài phần nữa. Uyển Nghi hơi cúi đầu cẩn nhẹ móng tay, nàng nhắm mắt, lại mở ra. Tiểu nha hoàn đứng bên khẽ nhắc:

“Tiểu thư, nô tì nghĩ người nên khoác thêm chút y phục thì hơn, sương ở đây rất lạnh!”

Nghe tiểu nha hoàn nói vậy, Uyển Nghi mới chợt phát hiện ra khí lạnh xung quanh thân, không nhịn được rung mình một cái. Nàng quay đầu, nhìn một lần nữa khung cảnh trước mắt, rồi xoay người đi vào phòng. Bên trong phòng, tiểu cung nữ cẩn thận đốt lò than, khiến khí lạnh giảm hẳn đi. Uyển Nghi khoan khoái tận hưởng cảm giác ấm áp, tiểu nha hoàn không biết từ đâu lòi ra một bộ y phục, dâng lên trước mặt nàng:

“Tiểu thư, để nô tì phục vụ người thay áo!”

Uyển Nghi gật đầu. Chợt hồi giờ nàng vẫn chưa kịp nhận ra, trang phục trên người chỉ là áo đơn mỏng manh, đợi đến lúc tiểu nha hoàn kia nói mới để ý. Uyển Nghi đứng lên, dang hai tay ra cho tiểu cung nữ giúp nàng vận đồ. Trong lúc tiểu nha hoàn giúp nàng thay áo, Uyển Nghi gắng hỏi:

“Tiểu nha đầu, ngươi tên gì?”

Tiểu nha hoàn nhỏ nhẹ đáp:

“Bẩm tiểu thư, nô tì tên Tiểu Liên!”

Uyển Nghi gật đầu:

“Ừm, Tiểu Liên, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

Tiểu Liên cẩn thận đáp:

“Bẩm, nô tì mười tám ạ!”

Hai mắt Uyển Nghi tròn to, nàng hét lên:

“Cái gì? Mười tám á?”

Tiểu Liên tựa hồ có chút sợ hãi, vội vàng gật đầu. Uyển Nghi thu lại biểu tình thất thố, không nhịn được có chút ngán ngẫm. Người cổ đại đúng là lạ nha, bảo dưỡng tốt đến mức một thiếu nữ mười tám lại chỉ nhìn hơn con nhóc mười ba tuổi một tẹo. Thật khiến nàng không khỏi ngưỡng mộ. Đợi Tiểu Liên mặc xong, Uyển Nghi mới cẩn thận xem xét y phục trên người mình. Chất vải là tơ lụa thượng hạng, một chiếc váy dài màu trắng tuyết, khoác ngoài áo lụa mỏng cánh ve màu tím, thắt lưng to bản màu tím đậm. Tóc dài của nàng cũng được chải qua, vấn một kiểu đơn giản, xuyên qua búi tóc một cây trâm ngọc bích có dây trân châu treo lủng lẳng. Đơn giản nhưng không làm mất đi vẻ đẹp tự nhiên sẵn có trên người nàng. Tiểu Liên còn muốn trang điểm một chút, nhưng Uyển Nghi đã gạt đi. Dù sao cũng chỉ mặc cho có, không nhất thiết phải cầu kì đến vậy. Tiểu Liên mặc xong cho nàng, nhìn đến ngưỡng mộ nói:

“Tiểu thư, ngài thật là đẹp a!”

Uyển Nghi trong lòng có chút vui vui, nhưng bên ngoài cũng không biểu hiện ra. Nàng kéo tay Tiểu Liên ngồi xuống bàn, gấp rút hỏi:

“Tiểu Liên, ngươi có thấy hai người đi cùng ta đâu không? Đầu là nữ tử, một kẻ thì tung tung, còn một kẻ thì nhu mì hơn, ngươi có thấy không?”

Tiểu Liên chậm chậm đáp lời nàng:

“Tiểu thư không cần phải lo cho hai người họ, bọn họ đã được sắp xếp đến một căn phòng rất tốt rồi, hẳn lúc này họ đang thư giãn cũng nên!”

Trên đầu Uyển Nghi cháy xuống một vạch đen. Thư giãn?

Trong một căn phòng khác ở lầu dưới, cánh cửa khung giấy làm mờ hồ ảnh hiện hình ảnh hai vị cô nương. Thiên Tinh nằm ngửa trên giường, chân giờ cao lên chống vào cột, hai tay vắt chéo nhẹ nhàng đặt sau đầu, ung dung ngâm nga một giai điệu. Tiểu Vũ ngồi ở trên ghế, mắt ngó đăm đăm ra bên ngoài trắng xóa một mảnh. Thiên Tinh hơi mờ mắt, nhìn về mặt Tiểu Vũ lo lắng sốt ruột, không nhìn được nhãn mày đáp:

“Tiểu Vũ a, ngươi không cần lo lắng thái quá đâu. Cung chủ chúng ta là ai nào, chính là một trang đại hán đầu đội trời chân đạp đất đấy, ngươi cứ lo sợ như vậy quả là dư thừa!”

Tiểu Vũ quay về mặt ai oán nhìn Thiên Tinh, trề môi nói:

“Thiên Tinh tỷ, tiểu thư không phải đại hán, nàng ấy là một nữ tử. Dù gì nàng ấy cũng chỉ mới mười sáu tuổi thôi mà, võ công cao cường nhưng chắc gì đã không xảy ra chuyện?”

Thiên Tinh ngồi thẳng dậy, thò chân xuống giường đi giày vào, bước đến vỗ vai Tiểu Vũ, nói:

“Tiểu Vũ, đừng có trông mặt mà bắt hình dong, ngươi không biết chứ Tiểu Cung chủ nhìn thế thôi, chứ thực chất nàng đã 24 tuổi rồi, không còn 16 tuổi nữa đâu!”

Tiểu Vũ há hốc miệng, hồi lâu không thốt ra được câu nào. Nhìn Cung chủ chỉ nhìn hơn cái tiểu con nít một chút, vậy mà đã 24 tuổi rồi sao. Thật là, bảo dưỡng cũng quá tốt đi! Lúc này, cửa bị một lực đẩy mạnh mở ra, sương lạnh nhanh chóng ủa vào phòng khiến hai người Thiên Tinh đồng thời rùng mình. Còn chưa kịp hồi thần, một cái bóng màu tím đã lướt vào phòng, xộc thẳng đến phía các nàng. Thiên Tinh trở mặt ra nhìn. Mặc dù nàng sống cùng Uyển Nghi ba năm trong Mê Vực, nhưng hầu hết thời gian Uyển Nghi đều chỉ vận nam y màu trắng, thật không ngờ Tiểu Cung chủ mặc trang phục nữ nhi lại điểm lệ đến vậy. Đây là còn chưa kể trên mặt Tiểu Cung chủ còn đóng một lớp mặt nạ da người, chứ không nhan sắc thực sự lộ ra, e rằng không chỉ trở mặt, mà Thiên Tinh có khi còn ngất luôn ấy chứ. Uyển Nghi không để ý bộ dạng sững sờ của hai người, như một con gió lao tới, hai cái mào trảo vung lên, thuận tiện chụp lấy má của hai người kia. Tiếp đó, nàng không ngừng nhéo má hai nàng. Cả Thiên Tinh và Tiểu Vũ cùng tròn mắt, nhìn chằm chằm Uyển Nghi, má bị nàng nắm lấy có chút không thoải mái, hơn nữa nàng còn liên tục nhéo như vậy, da mặt chắc không sớm thì muộn cũng nhão ra mất. Thiên Tinh nhăn mặt đau, e a nói:

“Tiểu Cung chủ, bỏ tay ra được không, ngài sắp kéo dẫn cơ mặt bọn ta rồi!”

Uyển Nghi giật mình, nhìn đến má của hai người kia bị nàng kéo đến đỏ ửng, nhanh chóng thu tay về, sờ sờ mũi cười khan. Không để hai người Thiên Tinh mở miệng oán thán, Uyển Nghi đã lập tức hỏi:

“Hai người các ngươi sao rồi, có bị tổn hại gì không?”

Tiểu Vũ lắc đầu, đáp:

“Không có gì, ở nơi này rất tốt, hầu hạ cũng không tệ. Bọn nô tì bị mấy người đại hán vác đến bỏ ở đây từ chiều tối hôm qua, đã ở đây được một đêm rồi!”

Thiên Tinh nhìn nàng từ trên xuống dưới, lo lắng hỏi:

“Tiểu Cung chủ, vết thương của ngài ra sao rồi?”

Thiên Tinh nhắc chuyện này nàng mới nhớ, đã quên bém mắt mình còn bị chấn thương nội công, nhưng giờ phút này nàng lại thấy trong người phi thường thoải mái, mặc dù rõ ràng trước đó nàng chưa hề động đến thuốc chữa trị nội công bí truyền. Vậy tại sao công lực của nàng lại hồi phục được nhỉ. Không muốn để hai nha đầu kia lo lắng, Uyển Nghi thoải mái xoay xoay cánh tay lên xuống, cười đáp:

“Không có gì đáng lo, ta cảm thấy tốt hơn rất nhiều rồi!”

Hai người Thiên Tinh âm thầm thờ ra, Tiểu Cung chủ không có việc gì là tốt rồi, nếu không Thiên Tinh nàng cũng không biết ăn nói sao với hai lão đen trắng và hơn hai ngàn đệ tử trong cung. Nàng được ủy thác đi theo để bảo vệ Tiểu Cung chủ mà. Nhưng xét thấy, với Tiểu Cung chủ công phu, nội lực phi thường, lại thêm khinh công trác tuyệt siêu đẳng, chỉ e là không ai có đủ thực lực để khi dễ nàng đâu. Còn nữa, nếu Tiểu Cung chủ mà bị tổn hại dù chỉ là một sợi tóc, thì khỏi nói cũng đủ tưởng tượng viễn cảnh tên kia thê thảm tới bực nào.

Uyển Nghi đưa mắt nhìn một lượt khắp căn phòng trên dưới, lúc nhìn đến đồng vải nằm một đồng bụi nhùi cạnh chân giường, tò mò hỏi:

“Ê, đồng vải kia là gì vậy?”

Thiên Tinh chớp mắt nhìn về hướng đó, đáp:

“À, đồng vải đó, lúc trước bọn ta hôn mê, bị mấy tên nam tử dùng dây vải quấn kín từ đầu đến chân chỉ hở mũi. Lúc tỉnh lại, ta thấy người bị bó chặt cứng, liền dùng dao giấu trong tay áo cắt dây thừng và vải để chui ra!”

Uyển Nghi tròn mắt:

“Bọn họ quấn hai người như xác ướp ư?”

Tiểu Vũ hơi rùng mình, còn Thiên Tinh hai mắt sáng rực hỏi:

“Tiểu Cung chủ, xác ướp là gì vậy? Có thể nói cho ta biết không?”

Uyển Nghi thở dài, cốc trán nàng một cái:

“Chuyện đó để sau đi. Một ngày này các người ở tại chỗ này, có thấy điểm gì khác lạ không?”

Thiên Tinh mang nét mặt nghiêm túc, nói:

“Trừ việc ngoài cửa có đặt trận pháp ra, ta thấy nơi này hoàn toàn bình thường, đó là không kể đến việc có một tầng sương vô cùng lạnh luân quần bên ngoài.”

Mày đẹp Uyển Nghi hơi chau lại. Trận pháp sao? Nàng khấn trương hỏi:

“Người có biết đặc điểm của trận pháp đó không?”

Tiểu Vũ đáp lời:

“Có trận pháp này đặt ở cửa, bọn nô tì không cách nào ra khỏi căn phòng này được, chỉ cần bước ra cửa, lại quay trở lại trong phòng như cũ!”

Phản Ảnh? Trên đời cũng tồn tại loại trận pháp này sao? Uyển Nghi rơi vào trầm ngâm suy nghĩ, nàng cẩn thận sắp xếp lại mọi chuyện. Trong đầu chợt lóe lên một cái tên, khỏe môi nàng bỗng nhếch lên thành một nụ cười. Ân Sĩ lão nhân a, tại sao nàng lại không lập tức nhớ ra trong Cẩm Vực này còn có một nhân vật lợi hại như ông ta nhỉ. Loại trận pháp như này, mặc dù không bị được với Ảo Ảnh trận của Vô Cực cung, nhưng đối với trình độ của hai người Thiên Tinh, đây quả thực là cửa khó qua. Bất quá, điều này lại càng làm tăng thêm sự tò mò của nàng đối với vị cường nhân giấu mặt này.

Những ngày sau đó trôi qua trong nhàm chán, mỗi ngày Tiểu Liên lại đến, thay y phục, giúp nàng soạn bữa ăn, tiếp đó lại lui ra. Trong nơi nàng ở có thêm vài người nha hoàn khác cùng hai hộ vệ hắc y sắc mặt lúc nào cũng như cương thi lạnh lùng. Nàng đi đâu hai người hộ vệ cũng kè kè bên cạnh, một bước cũng không rời, đôi nàng cung kính hết sức, nhưng chỉ giới hạn phạm vi nàng được tùy ý đi lại ở trong Vĩnh Minh các mà thôi. Lớp sương mù ở đây vẫn dày đặc như cũ và hoàn toàn không có ý định tan đi, ngay từ đầu Uyển Nghi đã biết, toàn bộ lầu các này đều bị vây trong trận. Điều này khiến nàng khó chịu, cảm giác như đang bị người giam lỏng vậy. Hai cái nha đầu kia thì khác, ngày ngày nằm ườn trên giường, không thì đứng bên ngoài hứng sương lạnh, đôi lúc lại ngồi tán gẫu, nghe chừng có vẻ ung dung tự tại, giống như đang thưởng thức một chuyến du ngoạn vậy. Thái độ của hai người này khiến Uyển Nghi vô cùng phiền muộn, giống như nàng là một đứa ngốc thích phóng đại tính chất sự việc lên cao quá vậy. Ngần vạn lần nàng đem tên Môn chủ nào đó ra, ở trong đầu dùng vạn đao lăng trì, loạn tiễn bắn chết, dùng nước bọt dìm chết hấn cho hả giận.

Rốt cuộc thì, cái vị Môn chủ từ đầu vẫn im hơi lặng tiếng kia đang suy tính cái gì trong đầu vậy chứ?

Ở một nơi nào đó có phong cảnh hữu tình khí hậu ôn hòa, người nào đó liên tục ất xì, trong đầu tự hỏi ai đang nói xấu hấn.

“Chủ tử a, có phải ngài bị cảm rồi không?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Cứ ngồi mãi một chỗ chờ đợi cũng không phải cách, Lâm Uyển Nghi hai mắt sáng quắc, âm thầm vạch ra một kế hoạch...

Đêm, lớp sương mù bao quanh Vĩnh Minh các vẫn chưa tan đi, ánh trăng chiếu xuyên qua có màu bạc trắng, tựa như những làn khói mỏng nhẹ tênh.

Uyển Nghi một thân y phục dạ hành, bên hông dắt Đoàn Trường Kiếm, từ cửa sổ phóng lệ ra ngoài. Không một ai trong hai người hộ vệ phát giác ra hành tung của nàng, phía trong phòng, trên giường được nguy trang để giống như nàng vẫn đang có mặt. Nhếch mép cười một tiếng, Uyển Nghi từ cửa sổ phi thân xuống bên dưới. Bàn chân chạm lên mặt cỏ êm ái, ngẩng đầu lên liền thấy lớp sương mù lượn lờ ngay chớp mắt. Đứng tưởng nàng ngốc mà không biết, loại trận pháp áp đặt trên không này, chỉ cần đáp xuống mặt đất là lập tức được hóa giải.

Trong đêm tối mang theo hơi thở lạnh lẽo buốt giá, Uyển Nghi đứng thẳng người trên nóc một đại điện, phóng tầm mắt đảo khắp chung quanh. Đằng sau lưng nàng, mặt trăng tròn vành vạnh hắt lên người nàng một vầng sáng bạc, khiến thân mình đơn độc của nàng mang theo chút âm u. Nơi này không có gì để quan sát, dưới chân khe động, nàng vận khinh công rời đi. Thời gian trôi qua chừng một chén trà, nàng bất chợt nhìn thấy ánh sáng vàng dịu lấp ló ở phía xa. Uyển Nghi mỉm cười sau tấm vải che mặt, nhanh chóng phi thân về phía đó.

Trong căn phòng rộng lớn, ở chính giữa có căng một bức bình phong thêu hoa sen, ngăn cách thành hai gian lớn. Gian phía ngoài có đặt một trường ki dài chạm trổ tinh xảo, trên bọc thảm nhung màu vàng mềm mại. Trên chiếc bàn nhỏ đặt một ít điểm tâm cùng nước trà, còn có một cuốn sách. Gian phía trong, nhìn vào cảnh tượng khiến người ta máu nóng toàn thân sôi sục, kích thích máu mũi tùy thời chảy ra. Một hồ nước nóng đặt ngay giữa phòng, nền đá lát cẩm thạch mát rượi, nước trong hồ trong vắt, nhìn thấy cả đáy. Trên mặt nước từng cánh hoa hồng đỏ thắm nhẹ nhàng trôi nổi, phiêu đảng lượn lờ, hơi nước bốc lên khiến khung cảnh càng thêm phần mờ ảo. Mà cái chân chính khiến mạch máu người khác muốn vỡ ra kia, đang thông thả ngâm mình trong hồ, một tuyệt thế mỹ nam tử.

Nửa thân dưới chìm trong nước, cánh hoa hồng che đi một số thứ không nên thấy, còn lại nửa thân trên trần trụi lộ ra ngoài. Bờ vai to rộng, vòm ngực vạm vỡ, săn chắc, tay dài nhẹ nhàng gác trên bờ, tay còn lại khua những cánh hoa hồng trong nước. Làn da trắng tựa bạch ngọc, dưới sắc vàng của ngọn nến lại tỏa ra một loại ánh sáng ma mị, câu dẫn. Cái cằm góc cạnh cùng bạc môi tựa như hai cánh hoa đào khẽ mím lại, sau chiếc mặt bạc, một đôi mắt ở hồ nhắm lại, hàng mi dài như quạt, lại nhẹ nhàng rũ xuống như hai cánh bướm đêm. Một đầu tóc dài xõa xuống trong nước, tán loạn trên vai, vì ướt mà dính chặt vào cơ ngực chắc khỏe. Cực phẩm, đây tuyệt đối là cực phẩm đại mỹ nam.

Ngồi chồm hóm trên nóc căn phòng, Lâm Uyển Nghi không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, hai má nóng bừng. Nàng còn ngỡ nơi này đang diễn ra việc gì đấy, chẳng hạn như hội nghị cấp cao, nhưng thật không ngờ là lại mục kích toàn cảnh mỹ nam tử đang tắm. Hôn nữa người nam tử này, tại sao nàng lại cảm thấy rất quen mắt, giống như đã từng gặp ở đâu rồi. Vốn dĩ ban đầu nàng đỏ mặt muốn rời đi, nhưng cuối cùng ngấm nghĩ lại. Hiếm có khi nào được chiêm ngưỡng cảnh đẹp thế gian, tại sao nàng lại không hưởng thụ một chút nhỉ?

Phía trong phòng một thân tuyệt thế nam tử nhàn nhã ngâm mình, trên nóc phòng một hắc y nữ tử bóc ngói hé mắt nhìn trộm. Cảnh tượng này dù là ai thấy chắc cũng sẽ cảm thấy vô cùng kì dị. Không biết là do run rẩy hay do số nàng quá đen, dưới chân Uyển Nghi khẽ trượt một cái. Nàng lao đảo vội bám chặt lấy mái ngói, hết sức đem bản thân treo lơ lửng trên nóc nhà. Bỗng, “rắc, rắc”, hai tiếng vỡ vụn đồng thời vang lên, đám ngói lợp mái vì không chịu nổi sức nặng của nàng, Lâm Uyển Nghi thất kinh hồn vía, còn chưa kịp vận dụng khinh công rời khỏi, cả người đã cùng với đám ngói rớt thẳng vào trong phòng. Âm, ầm hai tiếng, một mảng lớn nóc nhà bị thủng, ánh trăng mượn vậy chiếu vào trong phòng. Lâm Uyển Nghi đáp cái oạch xuống đất, tay vừa chống xuống, mảnh ngói sắc cứa vào, đau đến ứa nước mắt. Lúc này toàn thân nàng ê ẩm, cú ngã vừa rồi không hề nhẹ. Bên mũi nhẹ nhàng vờn quanh mùi trầm hương dễ ngủ, Uyển Nghi mới vừa nhận thức được hoàn cảnh của mình. Thiên a, thật hồ thẹn nàng một thân võ công cái thế, cư nhiên chỉ vì ham sắc mà bị bại lộ hành tung! Từ sau lưng, một thanh âm trầm thấp, mị hoặc truyền đến:

“Chẳng hay các hạ là người phương nào, nửa đêm nửa hôm nhìn trộm người khác ngâm mình?”

Uyển Nghi giật mình đánh thót. Sao nàng lại quên là trong căn phòng này còn có một nam nhân lơ lửng đang tắm vậy chứ? Cứng nhắc đứng dậy, Uyển Nghi đạp chân lên đồng ngói vỡ, thanh âm không được tự nhiên nói:

“Chỉ là tiện đường đi qua, mệt mỏi mới tìm chỗ đáp trên nóc viện, không có ngờ tới các hạ đang tắm. Thất lễ rồi, ách, ta, ta xin phép đi trước!”

Nói xong, dưới chân cũng khởi động, đang muốn nhẹ nhàng chuồn êm, nhưng chân trước vừa đi, chân sau đã bị người ta kéo lại. Bị bất thành linh như vậy, dù nàng có là đệ nhất cao thủ cũng không tránh khỏi không kịp phản ứng, hai tay dang rộng, mặt hướng trên đất chuẩn bị đáp xuống. Bỗng nhiên, eo nhỏ đột ngột bị người ta ôm lấy, kéo mạnh một cái. Uyển Nghi lao đảo xoay hai vòng trong không trung, đầu óc quay mòng mòng bị ôm vào một lồng ngực rộng rãi. Mùi Long Đàn hương nhẹ nhàng quanh quẩn nơi chớp mắt, Uyển Nghi cứ vậy bị ôm có chút ngơ ngác. Chờ tới lúc nàng tỉnh thần, chỉ thấy mặt mũi nóng ran. Lồng ngực nam nhân rộng rãi rắn chắc, da dẻ như bạch ngọc còn vương lại vài hạt nước long lanh đang men theo cơ bụng chắc khỏe chảy xuống. Bàn tay to với những ngón tay thon dài mềm eo nhỏ của nàng nắm chặt, khiến thân hình hai người dán sát vào nhau. Nếu ngược chiều lên, còn có thể thấy đường nét khuôn mặt tinh mỹ được mặt nạ bạc che đi phần nửa, mái tóc dài ẩm ướt xõ tung xuống vai, vài sợi dính áp vào mặt, ngực. Đây quả thật là cực phẩm nam nhân hiếm có khó tìm. Bất quá, lúc này Uyển Nghi nàng đâu có thời gian mà ngắm nhìn cảnh xuân đẹp để chứ, nàng đang đem ngồi trên nóc nhà làm chuyện mờ ám, giờ bị chính chủ bắt được, hẳn không phải sẽ đem nàng đi “khử” chứ? Ngần vịn suy nghĩ theo nhau lấp vào đầu nàng, Uyển Nghi cố gắng hết sức đem tay bên hông gỡ ra, đồng thời chống khuỷu tay vào ngực người kia, hết thảy đem khoảng cách giữa hai người kéo ra xa nhất. Bất ngờ, đương lúc nàng đang bận rộn cố đem tay hất gỡ ra, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ. Uyển Nghi cả kinh. Thôi rồi, lần này thì hết đường thoát rồi. Thời gian cấp bách càng khiến hành động của nàng mau chóng hơn. Nàng cố tìm cách đem mấy ngón tay kia nhấc ra, nhưng không tài nào cạy nổi. Năm ngón tay cứng như thép đem vòng eo con kiến của nàng buộc chặt, không nhúc nhích tí gì. Bên tai truyền đến thanh âm, ý tứ có chút cảnh cáo:

“Đứng im, nếu nàng không muốn chết!”

Uyển Nghi cắn răng, vẫn nỗ lực muốn gỡ cái tay kia ra, gần giọng:

“Mau buông, nếu không đừng trách ta động thủ!”

Mất phương sau chiếc mặt nạ có chút không hài lòng hơi nhíu lại, rồi, Uyển Nghi cảm giác bản thân bị người nhấc lên, nàng không chút đề phòng bị người vác lên vai, sau đó, bị nhét vào trên giường. Một tay nam nhân kia đè kín miệng nàng, trong đôi mắt sâu như vực thăm thẳm thoáng ý tứ cảnh cáo. Uyển Nghi ra sức chống cự, nhưng nam nhân kia thân thủ cực nhanh, chính xác điểm vào huyệt cầm cùng huyệt bất động của nàng. Uyển Nghi há hốc

mồm, thân không thể cử động, miệng cũng không thốt ra tiếng, nhân kia thấy đã chế phục được nàng, hấn phất tay, đem chân gắm trên giường phủ kín nàng từ đầu đến chân. Trước mắt tối sầm, vì bị thất thủ, Uyển Nghi bị chấn động không nhỏ, nằm trong chăn mà âm ức không thôi. Nhất định sau khi trở về nàng sẽ trốn khỏi Vinh Minh các, mau mau tìm cho ra Ân Sĩ lão nhân, nhanh chóng đột phá thập cấp Huyền Thiên Tâm Pháp, sau đó rời khỏi Cẩm Vực, quay trở lại Bạch Linh Sơn tìm sư phụ. Ở bên ngoài, tiếng bước chân nhanh nhẹn hướng phía này đi tới, nam nhân mặt nạ đi tới trước bình phong, vươn tay kéo lấy áo choàng trắng xuống, ưu nhã khoác lên người. Đúng lúc hấn đang thắt dây lưng, cửa bị một lực gấp gáp đẩy ra, một toán hắc y nhân vội vã chạy vào, từ mặt nạ không có lấy một điểm đôi sắc, môi mỏng thoáng mở ra, lãnh đạm hỏi:

“Có chuyện gì?”

Một hắc y nhân cung kính quỳ xuống một gối, hạ giọng:

“Bẩm, bọn thuộc hạ nghe có tiếng động bên này mới chạy tới, không biết chủ nhân có việc gì không?”

Nam tử mặt nạ làm như không nghe ra giọng điệu cất vắn của hắc y nhân, kéo lại đai lưng cho đàng hoàng, khẽ phất tay:

“Bỏ các không sao, các người trước lui đi, không có lệnh của ta, không cần đến!”

Cả toán hắc y nhân đồng loạt cúi đầu, sau đó chỉnh lại đội ngũ, thoáng cái liền đã chẳng còn bóng dáng một ai. Cửa phòng lại đóng lại, nam nhân mặt nạ liếc mắt về phía giường, khoe môi chọt giường lên. Hấn chậm rãi, khoan thai đi đến bên cạnh giường, nhắc chăn lên. Uyển Nghi một bộ dạng không cam lòng nhìn lên, liếc mắt liền trông thấy thủy mâu nhìn hấn. Nam nhân mặt nạ tà tà cong môi, khẽ hỏi:

“Sao? Không cam lòng?”

Uyển Nghi vẫn trừng mắt nhìn hấn.

“Không cần phải nhìn tại hạ như vậy! Tại hạ vốn biết bản thân từ trước đến giờ đều rất thu hút nữ nhân, nhưng các hạ cũng không cần phải nhìn kĩ như vậy!”

Trên đầu Uyển Nghi chảy xuống vài vạch đen. Hồn dân a, tự kỷ a, vô sỉ a, người còn điểm á huyết không cho lão nương nói, lão nương thật muốn xé tan về mặt kia của ngươi! Như chợt ý thức ra điều gì đó, nam nhân mặt nạ cúi người xuống, vươn tay giải huyết đạo trên người nàng. Huyết đạo vừa được giải, Uyển Nghi đã từ trên giường nhảy phắt xuống, dùng bộ dạng như tránh thủ dữ đứng cách xa người kia vài mét. Nam nhân đeo mặt nạ khẽ cười, hấn không chút để ý ngã người xuống giường, đúng chỗ Uyển Nghi nằm lúc trước, vùi mặt vào chăn, lúc sau, hấn ngẩng lên, mị hoặc thanh âm phun ra từng chữ:

“Thật thơm a~”

Uyển Nghi nghe xong, da gà nổi gợn người, cuối cùng cũng hiểu ra ý tứ trong lời nói của hấn, toàn thân tứ chi mặt mũi đỏ lựng lên vì xấu hổ. Nàng nghiêng răng thốt ra:

“Lưu manh!”

Nam nhân kia tựa như không chút để ý, hấn nghiêng người nằm trên giường, tóc dài xổ thẳng về một bên, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng vô ý chơi đùa cùng lọn tóc, một đôi mắt phượng mị hoặc chứng sinh sau chiếc mặt nạ nhìn nàng. Hồi lâu, hấn cười nhẹ, thân nhiên nói:

“Nàng nói ta lưu manh? Đúng! Nhưng tiểu nữ nhân nàng, một cô nương nửa đêm nửa hôm ngồi trên nóc nhà xem trộm nam nhân tắm, này nên gọi là gì đây? Nữ lưu manh?”

Uyển Nghi mặc dù trong lòng xấu hổ muốn chết, bên ngoài vẫn giả bộ trấn định, hất cằm nói:

“Ta, ta đâu có cố ý muốn xem, chẳng qua là tiện đường đi ngang qua đây, cảm thấy có chút mệt nên mới ngồi nghỉ tạm, ai ngờ đâu chất lượng ngôi nhà ngươi quá kém, một cô nương liễu yếu đào tơ như ta ngồi lên mà cũng sụp, nên mới xảy ra chuyện kia, người còn ở đây nói ta lưu manh. Bộ ngươi tưởng ai cũng thích xem ngươi tắm chốc?”

Hừ, lại còn nói cái gì mà thu hút nữ nhân? Xi, nàng thêm vào! Uyển Nghi một hơi nói xong, đem mặt nghiêng về một bên, tỏ rõ ý coi thường. Nam nhân kia không nói gì, chốc sau, hấn đột nhiên bật cười, cười đến thập phần thích thú, mắt phượng cong cong lấp lánh ý cười. Uyển Nghi bị hấn đột nhiên cười lớn dọa sợ, liền tiếp lui về phía sau vài bước. Người trên giường nhanh chóng ngồi thẳng dậy, hấn đứng bên cạnh giường, hai tay khoanh lại để trước ngực, tựa tiểu phi tiểu mở miệng:

“Ý của các hạ là tại hạ mới là kẻ lưu manh?”

Uyển Nghi vẫn chưa hoàn hồn sau chuyện bị dọa, nên cũng không nghe rõ câu hỏi của hấn, nàng cứ đứng như vậy mà không động cựa gì. Nam nhân mặt nạ thấy nàng trầm mặc không nói, đợi một hồi lâu hấn nói:

“Không biết Vô Cực Cung chủ nửa đêm bay loạn trong viện của ta, là có ý đồ gì đây?”

Uyển Nghi giật mình, sững sờ ngược mắt nhìn hấn, thanh âm ngạc nhiên hỏi:

“Ngươi biết ta?” Suy nghĩ một chút, nàng trầm giọng hỏi:

“Lẽ nào, người chính là Môn chủ Chính Môn?”

Nam nhân mặt nạ nhẹ cong khóe môi, ra vẻ ngạc nhiên, tò mò hỏi:

“Môn chủ Chính Môn a? Hắn có đẹp bằng ta không? Có cường tráng bằng ta không? Có...”

Lời của hắn còn chưa thốt ra, trên cổ đã một tầng lạnh lẽo. Uyển Nghi không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt hắn, trên tay là thanh chủy thủ sắc bén, lưỡi dao đang đặt sát vào cổ hắn. Nàng chỉ cần khẽ động, nam nhân trước mắt sẽ đi châu cối tiên. Thanh âm Uyển Nghi lạnh lẽo cực độ:

“Nói mau, người có phải hắn không?”

Trông mặt người kia chỉ khẽ đảo, hắn không chút sợ thanh chủy thủ đang đặt trên cổ mình, thân mình hướng nàng nghiêng tới, hơi thở nam tính phun trên mặt nàng nóng ấm:

“Nàng nghĩ thử xem, ta có phải hắn không?”

Tay cầm chủy thủ của nàng hơi run, nhưng Uyển Nghi trấn tĩnh lại, nàng mạnh mẽ đem chủy thủ kề sát vào cổ hắn, cười nói:

“Ta không nghĩ rằng đến chuyện này mà người cũng không biết đâu! Nói mau! Người là hắn có phải không? Nếu còn không trả lời, thì đừng trách ta...”

Lời của nàng còn chưa nói xong, cổ tay đã bị người nắm lấy. Uyển Nghi trong phút chốc hoảng hốt, cả thân hình đã bị người ôm chặt. Lưng nàng dán khít vào thân hình cường tráng, hai tay bị quặt ra đằng sau, eo cũng bị người ta một tay ôm lấy. Nam tử mặt nạ khẽ cười, huơ huơ tay nói:

“Trách nàng thế nào? Làm sao ta có thể trách nàng cơ chứ?”

Uyển Nghi nhìn thứ đang nằm trên tay hắn, hai con mắt mở lớn, sững sờ toàn tập, nàng thốt lên:

“Ồ, chủy thủ của ta!”

Nàng giãy dụa muốn thoát ra, nhưng vòng tay kia quá chắc chắn. Uyển Nghi không để ý hình tượng, liên tục rít gào:

“Hồn đàn a, mau trả chủy thủ lại cho ta! Buông ra, đại lưu manh, siêu cấp lưu manh, không thả ra, ta cắn đấy!”

Trong lúc nàng còn đang hăng say đấm với đá, cái tay bên hông chợt buông lỏng, Uyển Nghi bị mất đà, loạng choạng hướng phía sau ngã xuống. Mà nam tử phía sau bị ma chảo của nàng chụp lấy, dưới chân bất ngờ trượt một cái, cả hai người cùng ngã sấp trên đất. Uyển Nghi hai mắt nhắm chặt, còn nghĩ cả người sẽ đau ghê lắm chứ, nhưng không ngờ, nàng chỉ cảm giác mặt mình đang dán lên một thứ mềm mềm, ẩm ẩm, còn đang liên tục phập phồng lên xuống. Mờ mắt ra, nhích cái đầu lên một chút, trước mắt nàng là một tảng thịt lớn cứng rắn màu bạch ngọc, những đường cơ trên đó nổi rõ. Uyển Nghi có cảm giác máu toàn thân đang xộc thẳng lên mặt, máu mũi cũng đang có nguy cơ phụt ra. Hai cái tay của nàng, hai cái tay đáng chết, lại đang nắm chặt lấy hai vạt áo, kéo thẳng sang hai bên, để bộ ngực cường tráng lộ diện hết ra. Bốn con mắt mở trừng trừng nhìn nhau, rồi đột nhiên...

“AAAAAA.....”

“Phi lễ a, cấm nhìn a!”

Hai tiếng hét đồng thời vang lên. Uyển Nghi vừa hét vừa bật ngồi dậy, dù vậy thì hai mắt nàng vẫn nhìn chằm chằm người kia, tay nàng vừa mới thức thời mà bỏ cái áo ra thôi, tuy thế thì cũng đã muộn, toàn bộ thân hình “tam giác vàng” của người nào đó đã bị nàng nhìn không sót một chỗ. Nam nhân mặt nạ có phản ứng khác với dự liệu của nàng, hai tay hắn nắm chặt vạt áo, luống cuống che đi thân hình, vừa nhìn nàng vừa hét:

“Phi lễ a, mau quay đi!”

Uyển Nghi cũng luống cuống không kém, hai chân cứng nhắc xoay người lại, mặt đã sẫm đỏ như quả cà chua chín. Nam tử phía sau làm gì nàng cũng không biết, chỉ biết giờ này mặt của nàng cơ hồ vất ra cả máu. Uyển Nghi đứng bất động để có đến cả nửa canh giờ, người phía sau vẫn chưa xong. Cảm thấy hơi bức mình, Uyển Nghi dùng hai tay che mắt, len lén nhìn về phía sau. Máu mũi nàng sắp tuôn ra thật rồi. Nam tử thân mình cực đẹp, áo choàng màu trắng nằm ngổn ngang dưới đất, quanh hông hắn chỉ quấn một chiếc khăn tắm dài qua gối, vẻ mặt ai oán như nàng dẫu nhỏ bị khi dễ, trong mắt đảo qua hình như còn có nước. Uyển Nghi nuốt một ngụm nước bọt. Về mặt này của hắn là sao a? Nam nhân cứ vậy trưng ra vẻ mặt tui hờn, thanh âm chứa đầy ầm ức cứ vậy vang lên:

“Nữ lưu manh, nàng phải chịu trách nhiệm!”

Uyển Nghi giật mình, cổ họng lên xuống khó khăn hỏi:

“Chịu... chịu trách nhiệm cái gì a?”

Nam tử kia vẻ mặt ầm ức không thôi:

“Toàn thân trên dưới của ta bị nàng nhìn hết rồi, danh dự của ta đã bị nàng hủy, sự trong sạch của ta cũng bị nàng cưỡng đoạt, nàng phải chịu trách nhiệm!”

Nhìn hần như vậy khiến đầu Uyên Nghi bỗng chốc ong ong. Thuở đời này, có người nam nhân nào vừa lưu manh, vừa vô sỉ như hần không? Hần ôm nàng hai lần, trộm hương của nàng một lần, nàng không tính sổ với hần thì thôi đi, còn dám ở đây hướng nàng đòi phải chịu trách nhiệm cơ đấy! Dứt khoát, Uyên Nghi buông hai tay ra khỏi mắt mình, hần đã mất dầy rồi thì nàng phải mất dầy hơn hần nữa. Nghĩ vậy, một tay Uyên Nghi chống hông, nhìn hần nói:

“Người ở đây nháo cái gì? Vừa rồi bản cô nương rộng lượng nên không nói người thì thôi, chỉ là nhìn một cái, trên người người mất miếng thịt nào rồi hả? Chưa gì người đã bắt ta phải chịu trách nhiệm, vậy ta hỏi người từ nãy đến giờ người ôm ta như vậy, ta chịu trách nhiệm cho người rồi ai chịu cho ta đây?”

Mỗ nam nhân nào đó đột nhiên tươi tỉnh hẳn:

“Không sao, nàng chịu trách nhiệm cho ta đi, ta cũng đổi nàng chịu trách nhiệm. Hai chúng ta cứ vậy chịu trách nhiệm cho nhau, vậy là ổn thỏa!”

Uyên Nghi nghiêng răng, phun ra:

“Vô sỉ, bi ối!”

Mỗ nam nào đó cười càng thêm sáng lạn:

“Lưu manh với vô sỉ, chúng ta đúng là một cặp trời sinh rồi!”

Uyên Nghi day day mi tâm, nói chuyện với kẻ không bình thường thật là một quá, trình mất dầy của nam nhân này quả nhiên da mặt mỏng như nàng không thể đấu chọi. Hít sâu một hơi, đè nén toàn bộ bức xúc xuống, Uyên Nghi dùng thanh âm bình tĩnh nhất có thể nói:

“Ta không có thời gian đứng đây đối đáp với người. Ta chỉ có một yêu cầu. Nếu ngài thật sự là Môn chủ Chính môn, vậy thỉnh ngài hãy trợ giúp cho chúng ta trong việc lật đổ Tà môn, đối với hai bên chỉ có lợi mà không có hại. Nếu như Môn chủ không muốn giúp đỡ, vậy tại hạ cũng không cưỡng cầu, chỉ mong có thể rời đi! Những lời tại hạ nói, mong Môn chủ hãy cẩn thận suy xét lại. Cáo từ!”

Nói xong, Uyên Nghi phát tay lấy lại chủy thủ, thân mình nhanh chóng nhảy lên, qua lỗ hồng trên mái nhà rồi đi. Còn lại trong phòng, nam nhân mặt nạ đứng trầm ngâm. Hồi lâu hần khẽ cười, vươn tay chậm rãi gỡ mặt nạ trên mặt xuống, dung nhan yêu nghiệt mười phần lộ ra, thanh âm mỉa mai hoặc trầm trầm phiêu đảng trong phòng:

“Con mèo nhỏ một khi đã giương móng vuốt, thật sự có bản lĩnh!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Quay lại Vĩnh Minh các, Uyên Nghi lén hé cửa sổ chui vào. Hai thị vệ mặt đá vẫn không phát hiện ra nàng. Uyên Nghi đặc ý nghĩ thầm, với trình độ khinh công có thể nói là lướt gió của nàng, bị nhìn ra mới thật là lạ lùng. Lại nghĩ đến một màn vừa rồi trong phòng kia, đáy mắt nàng nổi lên vô vàn cảm xúc. Từ tức giận, bức bối, nhưng cũng chứa đầy bất đắc dĩ cùng bối rối. Vào được Chính môn rồi, nhưng không ngờ nam nhân kia lại khó chơi như vậy. Mà kẻ cũng đúng, hần đường đường là Môn chủ cao cao tại thượng, là kẻ mà giới giang hồ hết sức kiêng dè, sao có thể không kiêu ngạo được?

Ôm một bụng hỏa khí không có chỗ phát tiết, Uyên Nghi bức bối ngồi phịch xuống giường, nàng chạm vào đồng chắn mền được cuộn gọn trên giường, đáy mắt phút chốc lóe lên, một kế hoạch được hình thành.

Chuẩn bị xong xuôi, Uyên Nghi ngửa đầu, tiếng cười khùng khục phát ra từ cổ họng đầy quý dị, khiến người khác nổi da gà. Nàng xoa xoa hai tay vào nhau, thông thả leo lên giường thoải mái đánh một giấc đến sáng.

Buổi sáng hôm sau, Tiểu Vũ từ phòng ngoài đến sớm, mở cửa bước vào, tính muốn đem Uyên Nghi từ trên giường lôi dậy. Vị Môn chủ bí ẩn kia không hiểu sao tự dưng cho mời chủ tử các nàng đến thư phòng, chắc chắn là bàn chuyện quan trọng. Mang tâm trạng vui vẻ bất thường, Tiểu Vũ đẩy mạnh hai cánh cửa, khoan thai đi vào trong. Chào đón buổi sáng tươi vui của nàng là một tấm vải trắng phát phờ, đóng đưa qua lại trước mặt. Tiểu Vũ ngược đầu nhìn lên, hai mắt tròn to kinh hoàng. Trước mặt nàng, một thân người mặc nam trang màu trắng dính bản, suối tóc đen dài tán loạn đến tận thắt lưng, vì quay ngược hướng nên không thể nhìn thấy mặt. Một sợi dây thừng lớn buộc từ cổ người này đến xà ngang trên trần nhà, dây vẫn còn đang đung đưa. Điều khiến Tiểu Vũ kinh hoàng chính là, bộ nam phục kia, chính là trang phục mà chủ tử Lâm Uyên Nghi của nàng vẫn hay mặc nhất. Hai mắt Tiểu Vũ tưởng chừng muốn lòi ra, miệng nàng há rộng lúc này chột thét lên. Nhưng thanh âm còn chưa thoát ra, miệng đã bị người bịt lại. Tiểu Vũ còn chưa thoát khỏi khủng hoảng bị lôi vào một cái góc phòng, hai mắt nàng rung rung đáng thương. Tiểu Vũ hít mũi, lại hít mũi, rốt cuộc không nhịn được, mặc kệ kẻ đang bịt miệng nàng là ai, nước mắt như vỡ đê hồi hả trào ra. Thanh âm khe khẽ mang theo ý cười từ sau lưng truyền đến:

“Khóc cái gì vậy a?”

Tiểu Vũ cứng người, như một con rô bốt quay đầu lại, nước mắt vừa rơi như vỡ òa ðề ðộng lại trong hốc mắt. Uyển Nghi cười cười:

“Khóc cái gì? Mau nín!”

Tiểu Vũ ðưa tay xoa xoa mắt, sau khi xác ðịnh người ðang cười trước mặt mình ðây là Uyển Nghi bằng xương bằng thịt, nàng trẻ môi, óan thán:

“Tiểu thư, người lừa ta!”

Uyển Nghi cười ðến thập phần ðáng ðánh, cọt nhá:

“Là do kẻ nào không chịu quan sát kĩ hà, ta ðây là ðang huấn luyện cho người khả năng ứng biến ðây a! Mà cái trò tự tử giả này, người bình thường ðều có thể nhận ra, chỉ có Tiểu Vũ ngốc nên mới khóc như cha mẹ chết ðó thôi!”

“Loảng xoảng...” “Á AAA...”

Tiếng ðổ vỡ loảng xoảng cùng kêu la thất thanh kéo lại sự chú ý của hai kẻ ðang ðứng sau bình phong. Uyển Nghi nheo lại cặp mắt, qua lớp vải trên bình phong nhìn xuyên ra gian ngoài. Chỉ thấy hai nha hoàn ngồi bệt trên ðất, sắc mặt tái nhợt kinh hoàng, so với phản ứng của Tiểu Vũ vừa rồi còn khủng bố hơn, miệng không ngừng kêu la. Trên ðất là ðống ðồ ăn vương vãi cùng bát ðĩa vỡ. Cửa bật mở ngay lập tức, hai kẻ mặt cương thi tuốt guom ra khỏi vỏ, xông vào trong phòng. Lúc nhìn ðến thứ ðang treo lơ lửng trên trần, một tên sắc mặt ngưng trọng, vội nói:

“Mau báo cho Môn chủ biết!”

Tên kia gật mạnh ðầu, thân ảnh nhanh nhẹn lao vút ði. ðứng sau bình phong, Uyển Nghi có chút ngờ ngạc còn Tiểu Vũ thì ôm bụng, nàng nín cười ðến muốn nghẹn. Một lát sau, có một cái bóng màu xanh vọt vào phòng với vận tốc ánh sáng, cái bóng ðó lao tới chỗ bù nhìn giả kia, hai tay ôm chặt lấy, gào khóc ðàn ð:

“U hu hu, Cung chủ bé ơi, sao ngài lại có thể làm chuyện ðại ðột như vậy? Sao ngài lại chết sớm như vậy a? Dự án xây siêu thị còn chưa ðược bàn giao cho ta kia mà! U hu hu hu, Cung chủ bé ơi...”

Trên ðầu Uyển Nghi chảy xuống mấy cái vạch đen. Lại nhìn Tiểu Vũ ðang ngồi co lại một góc vì nén cười, nàng tự hỏi tại sao mình lại có hai ðứa thuộc hạ ngốc như vậy. Thiên Tinh còn ðang khóc ðến thập phần ðáng thương, bỗng nhiên hai tai bị người xách lên. Thiên Tinh ngẩng khuôn mặt tèm lem lên nhìn, ðập vào mắt nàng là cái mặt đen thui như ðít nòi của Uyển Nghi. ðám nha hoàn hai bên cũng trợn mắt, há mồm, vẻ mặt cực kì phong phú nhìn nàng. Thị vệ mặt cương thi cũng không khác là bao, ðù cổ nhin hết cỡ nhưng cơ mặt vẫn giật giật liên hồi. Tiểu Vũ nhin lại nhin, lúc này nhin hết nỗi rồi, “Phốc” một cái liền nằm lăn ra ðất mà cười, cười ðến ðộ nước mắt nước mũi cũng chảy ra. Thiên Tinh ngờ ngạc nhìn, ðột nhiên mặt nhỏ nhăn lại, miệng mếu máo, nàng hức hức mấy tiếng, lại òa lên khóc, ðem hết nước mắt nước mũi lau toàn bộ vào y phục của Uyển Nghi.

“Ôa, hu hu, Cung chủ bé, ngài làm ta sợ quá ði, hu hu...”

Uyển Nghi không có tâm tình tốt vậy, nàng ðau lòng nhìn trang phục bị ðơ hết, vuron tay gỡ ðầu Thiên Tinh:

“ðứa ngốc này, người ði theo ta lâu như vậy mà vẫn không biết tính tình của ta à?”

Thiên Tinh vẫn ô ô khóc:

“Cung chủ bé ngài tính cách thất thường sáng nắng chiều mưa như vậy, làm sao ta biết ngài có phải phát bệnh hay không thất cô tự tử chứ? Hu hu, ngài chỉ biết khi ðể bọn thuộc hạ chân yếu tay mềm bọn ta thôi...”

Uyển Nghi chán quá ðở ðài, ðem Thiên Tinh nâng ðậy, nói:

“ðược rồi, là ta sai, là ta sai, người mau nín ði, không nín là ta ðem người gả cho mặt cương thi ðó!”

Nghe vậy, Thiên Tinh nhảy mất tái mặt, nước mắt vừa rồi cứ như vậy thần kì bốc hơi hết. Nàng gật gật ðầu như ðứa trẻ con, ðối lời của Uyển Nghi nghe theo răm rắp. Gì chứ, nhắc ðến mặt cương thi là nàng ðã sợ tái mặt rồi, Uyển Nghi lại còn ðùng chiêu này, quả nhiên thâm ðộc. Tên thị vệ vừa ðược phái ði lúc này ðã trở lại, nhìn thấy Uyển Nghi lảnh lặt ðứng trong phòng, trên mặt trừ một chút kinh ngạc ra cũng không có cảm xúc gì khác. Hắn hướng nàng chấp tay, nói:

“Cung chủ ðại nhân, Môn chủ chúng ta có lời mời ngài ðến thư phòng bàn việc chính sự!”

Uyển Nghi ðối với thái ðộ của tên thị vệ không có quá nhiều ngạc nhiên, chỉ là khỏe môi hơi cong lên chút. Chiêu này của nàng, quả nhiên là hữu ðụng. Uyển Nghi vỗ vỗ vai Thiên Tinh, ý bảo nàng ở lại, sau ðó ung ðung ði ra cửa. Nha hoàn Tiểu Liên lúc này mới hồi thần lại, vội vàng gọi với theo:

“Tiểu thư, thỉnh khoan ðã, y phục của người...”

Nhắc ðến y phục, lúc này Uyển Nghi mới ngó ra, nhòm xuống thấy áo xống mình ðã bị Thiên Tinh làm cho bẩn hết, còn nhăn nheo rất khó coi. Uyển Nghi cau mày, lại hậm hực quay ðầu ði vào trong, không quên trừng mắt với Thiên Tinh một cái khiến nàng vội cúi gằm mặt xuống.

Thay xong y phục, Uyển Nghi mới lại theo thị vệ kia rời đi. Thư phòng nằm ở điện thứ nhất của Chính môn, đường đi tới đó cũng không xa lắm. Suốt cả quãng đường Uyển Nghi im lặng, cũng không có tâm tình để mà quan sát xung quanh, trong đầu chỉ suy nghĩ xem lát nữa sẽ phải mở lời thế nào. Nàng đã hạ quyết tâm rồi, nếu như Môn chủ kia không muốn giúp, chính nàng sẽ không cưỡng cầu, tự mình đương đầu với khó khăn của bản thân.

Đến thư phòng, thị vệ kia liền lui đi. Uyển Nghi cúi đầu hít sâu một hơi, sau đó ngẩng lên, chậm rãi nâng tay gõ cửa. Thật lâu sau đó, từ phòng trong truyền đến thanh âm mỉa mai của nam tử:

“Mời vào!”

Uyển Nghi khẽ xuống cảm xúc bức tức trong lòng, nhắc chân đi vào. Cái tên Môn chủ thần thần bí bí này, cũng bất lịch sự y chang Nam Cung Dạ Kỳ kia vậy. Bước vào thư phòng, một cỗ Long diên hương thoang thoảng quanh đầu mũi nàng, Uyển Nghi hít vào một hơi, lúc này mới dời mắt nhìn đến nam tử đang ngồi sau án thư kia. Hắn so với hôm đại hội không khác là mấy, vẫn tà bạch y trắng muốt, tóc đen tán loạn trên vai, mặt nạ bạc che đi dung mạo tuyệt thế. Chỉ là lúc này đứng sau lưng hắn, có thêm hai nam nhân mặc hắc y, diện mạo cũng vô cùng tuấn tú lạnh lùng. Môn chủ nhìn nàng đánh giá hai tên thị vệ của hắn, đáy mắt xẹt qua một tia không tốt, hắn khẽ cười, thanh âm trầm thấp vang lên:

“Cung chủ, mời ngồi! Từ Khiêm, Từ Khâm, ra ngoài trước đi!”

Hai thuộc hạ đáp dạ, nhanh chóng đi ra ngoài. Trong phòng lúc này chỉ còn hai người. Uyển Nghi nhắc chung trà trên bàn lên nhấp một ngụm, khóe mắt vẫn không ngừng đánh giá nam nhân kia. Thực lực người này, nàng không biết, hắn đang nghĩ gì trong đầu, nàng cũng không biết. Thật lâu mà vẫn không có ai mở miệng, Uyển Nghi cảm thấy không thoải mái, rốt cuộc vẫn lên tiếng trước:

“Lý do ta tiến vào Chính môn, ắt hẳn Môn chủ ngài cũng đoán được vài phần rồi chứ?”

Nam nhân kia không đáp, khóe miệng chỉ hơi cong lên chút. Uyển Nghi mặc kệ thái độ của hắn, dứt khoát nói:

“Ta không muốn nói dài dòng, hôm nay ta đứng ở đây, thỉnh cầu Môn chủ điều động đệ tử trong môn hỗ trợ Vô Cực cung đánh đuổi phản đồ!”

Đây là lần đầu tiên Uyển Nghi nàng nhún nhường thỉnh cầu người khác, vì trước giờ luôn là nàng tự mình tìm cách giải quyết mọi chuyện, nhưng hiện tại thì không phải thế. Xích Hóa cùng Tà môn là hai chướng ngại mà nàng không thể tự mình vượt qua được. Nhưng nàng cũng không phải kẻ sẽ hạ mình đi cầu xin người khác giúp đỡ, nàng đứng đây nói là thỉnh cầu, nhưng nếu Môn chủ Chính môn không có ý muốn giúp, nàng sẽ không chần chừ mà rời đi. Từ kia khẽ nhếch khóe môi, mắt phượng sau mặt nạ thoáng qua ý cười. Đúng như hắn nghĩ, nàng quả nhiên là người quyết đoán, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, không có dài dòng lời thôi. Điều này, lại làm hứng thú của hắn đối với nàng tăng lên. Không suy nghĩ lâu, Uyển Nghi nghe thấy thanh âm nam tử vang lên bên tai:

“Được, ta đồng ý với thỉnh cầu của nàng!”

Uyển Nghi âm thầm thở ra, cúi đầu nói:

“Đa tạ!”

Lúc nàng ngẩng đầu lên, ý cười trong đôi mắt kia rực sáng khiến Môn chủ hơi sững sờ. Hắn nhìn chằm chằm đôi con ngươi trong sạch, thanh tịnh của nàng, nơi đáy lòng đang có thứ gì đó nhẹ nhàng nảy sinh. Uyển Nghi biết hắn nhìn nàng, nhưng nàng cũng không có để ý lắm, chuyện lần trước ở ôn tuyền, nghĩ lại nàng vẫn thấy mình nên nói một tiếng xin lỗi, nhưng chưa kịp mở miệng, cửa thư phòng đột nhiên bật ra, một thân ảnh ủa vào phòng như con sóc. Đang lúc Uyển Nghi ngây ngốc, thân ảnh kia đã vọt đến bên cạnh án thư, chớp chớp mắt mấy cái, nàng mới nhận ra thân ảnh kia là một lão giả tóc bạc. Mà lúc này, hắn đang dùng hai cái ma chấu của mình ôm chặt lấy đầu của Môn chủ áo trắng. Cảm Uyển Nghi cơ hồ muốn trật khớp, hình ảnh trước mắt này muốn có bao nhiêu kì dị liền có bấy nhiêu.

Lão giả tóc bạc lúc này không có chú ý đến nàng, hai tay hắn ép chặt thái dương của Môn chủ, ra sức day, trên mặt là giận dữ cùng tức tối, miệng không ngừng hét lên:

“Tiểu tử thú! mau đem Dược Tâm Hoàn trả lại cho lão phu mau, có muốn ta cắt của quý của ngươi không hả?”

Môn chủ vẻ mặt không có mấy biến hóa, chỉ là khóe miệng hắn co giật không ngừng, thanh âm vốn lãnh đạm giờ cũng có chút bất đắc dĩ:

“Lão sư, ngài không nhìn thấy ta đang tiếp khách sao?”

Lâm Uyển Nghi cơ hồ là kinh ngạc trước thái độ của Môn chủ với lão giả này. Xem giọng điệu hắn có chút kính phục, xem ra thân phận của lão giả trong Chính Môn cũng không phải nhỏ. Lão giả lúc này mới chú ý đến nàng, lão nheo mắt quan sát nàng từ trên xuống dưới, gật gật đầu mấy cái, chất lưỡi:

“Ừm, ta xem ánh mắt của ngươi thật không tệ, tiểu nữ nhân này nếu bỏ đi dịch dung có lẽ chính là tiên nữ hạ phàm nhan sắc tuyệt trần cũng không chừng!”

Lời này của lão giả khiến tinh thần Uyển Nghi hơi chấn động. Lão giả như vậy chỉ nhìn thoáng qua đã biết nàng đang dịch dung, quả nhiên là cao thủ ẩn tàng. Cơ mà, lão nói ánh mắt của người kia không tệ là sao? Môn chủ hơi có chút bức mình nói:

“Lão sư, ngài đừng có đánh chủ ý lên nàng. Nàng dù sao cũng Cung chủ của Vô Cực cung nổi danh giang hồ đó!”

Lão giả đối với lời này của Môn chủ hiển nhiên là bất mãn vô cùng, quẹt quẹt miệng nói:

“Hừ, tiểu tử nguoi không nói sớm, làm ta mừng hụt. Bàn lão nhân còn đang mừng cuối cùng thì nguoi cũng có hứng thú với nữ nhân, xem ra lại lần nữa mừng hụt rồi!”

Uyển Nghi trên mặt thoáng cái đỏ lên, nhưng lý do là vì nàng đang cố nén cười. Trong đầu nàng giờ chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Té ra Môn chủ lưng danh bốn phương là một kẻ đoạn tụ! Trên mặt Môn chủ cũng nổi lên một tầng đen, hẳn nhìn về mặt của nàng, đen lại đen hơn chút nữa. Nhìn cũng biết tiểu dã miêu này đang suy nghĩ cái bậy bạ gì trong đầu rồi!

Lão giả không để ý sắc mặt Môn chủ, lão đi tới phía nàng, đi hết một vòng lại đi ngược lại, sau khi quan sát kỹ lưỡng từ trên xuống dưới rồi mới mở miệng:

“Tiểu nha đầu, dáng vóc không tệ, ba vòng đều chuẩn! Được rồi, nói ta biết, nguoi tên gì?”

Uyển Nghi đối với cường giả đều luôn kính trọng, nghe hỏi vậy, nàng cúi đầu, hữu lễ đáp:

“Tại hạ Lâm Uyển Nghi!”

Lão giả gật gật đầu:

“Không tệ, đồ đệ của lão giả kia quả thực không tệ! Nguoi bao nhiêu tuổi rồi?”

Đáy lòng Uyển Nghi bỗng nổi lên một tầng sóng. Lão giả này nói vậy, không lẽ hẳn quen biết sư phụ nàng? Hoặc, có thể, hẳn chính là Ân Sĩ lão nhân mà nàng đang tìm? Đề nên kích động trong lòng, Uyển Nghi đáp:

“Tại hạ vừa tròn mười tám? Lão nhân, thứ cho vãn bối thất lễ, có phải hay không ngài nhận biết sư phụ của ta?”

Lão nhân kia không đáp ngay, mà cười tùm tùm:

“Sư phụ nguoi là ai a?”

Uyển Nghi chậm rãi nói:

“Sư phụ tại hạ tên tự Bạch Phát, danh xưng Bạch tiên nhân!”

Lão giả như có suy nghĩ, bỗng thốt lên:

“A... ta không biết hẳn!”

Trên đầu Uyển Nghi chảy xuống một vạch đen, tâm trạng của nàng chính là từ thiên đường rớt xuống địa ngục, vừa mới lên cao xong lập tức rớt xuống. Cái lão giả này cũng thật biết đùa kích tinh thần người khác mà!

Lão giả nhìn về mặt đen thui của nàng, bỗng bật cười ha hả, nhìn nàng hỏi:

“Nguoi có cái gì chứng minh thân phận không?”

Uyển Nghi gật đầu, vận lực để lộ ra ấn kí hoa đào trên trán, nhưng lạ thay, nó lại không xuất hiện. Trong lúc nàng đang bối rối, lão giả bỗng bước tới, không nói một lời, lão vươn tay ra, động tác cực kỳ ưu nhã đem mặt nạ da nguoi của nàng xé rách, chân diện thực của nàng lộ ra. Trong mắt lão giả hiện lên một tia kinh diễm, mà Môn chủ đã lâm vào trạng thái chết lâm sàng không nhắm mắt. Thì ra, thực sự, nàng lại đẹp như vậy. Khuôn mặt nhỏ nhắn, da trắng như bạch ngọc, nhãn nhụy mịn màng, gò má ửng lên sắc hồng nhàn nhạt, thủy mâu như có nước long lanh, sâu thẳm như đáy vực, lại đen đậm như mực, hai hàng mi dài tỏa ra như quạt, nhẹ nhàng run lên như cánh bướm đêm. Cái mũi thẳng cao cùng đôi môi đỏ mọng mê người, nhan sắc khuynh đảo thiên hạ, tuyệt đối là cười một tiếng khuynh thành, cười hai tiếng khuynh quốc. Mà chính giữa mi tâm, ấn kí hoa đào yêu dị nổi lên, làm cho dung nhan của nàng thêm phần diễm dúa mà mỹ hoặc thật sâu. Giờ phút này trong phòng im lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều. Lão giả nhìn ấn kí yêu dị trên trán nàng, khẽ mỉm cười:

“Quả nhiên là đồ đệ của hẳn!”

Đến lúc này thì Uyển Nghi đã hoàn toàn có thể chắc chắn vị lão nhân tóc bạc này chính là bằng hữu của sư phụ, Ân Sĩ lão nhân bí ẩn trong giang hồ. Uyển Nghi rút từ trong tay áo ra một phong thư, nàng quỳ một gối xuống, dùng hai tay dâng phong thư lên trước mặt Ân Sĩ, nhẹ giọng nói:

“Ân Sĩ lão nhân, phong thư này là do sư phụ gửi vãn bối đem đến cho ngài!”

Ân Sĩ đón lấy phong thư, nhìn một chút, sau lại cất vào trong ngực, cuối cùng mới hỏi nàng:

“Đồ đệ, con đã đột phá tầng thứ mấy của Huyền Thiên Tâm Pháp rồi?”

Uyển Nghi cúi đầu đáp:

“Đã đến tầng thứ tám!”

Ân Si gạt đầu, sau nghĩ gì đó, ông ta mới chậm rãi nói:

“Con về nói cho Bạch Phát biết, môn nội công bí truyền này, ta đã hủy đi rồi. Vậy nên, không cần tiếp tục đột phá nữa!”

Uyển Nghi bâng hoàng ngược lên, sững sờ nhìn Ân Si lão nhân. Hủy, hủy rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Hồn Chiến, Đã Bắt Đầu!

Chương 27

Ân Si nhìn nàng, khẽ cười, quay đầu đi ra cửa:

“Đi theo ta nào!”

Uyển Nghi ngờ ngác mắt một lúc mới vội vàng đứng dậy chạy theo. Phía trong phòng, sau mặt nạ bạc, một đôi phượng mâu ngập tràn tia sáng.

Một đường đi dọc theo hành lang, Uyển Nghi ánh mắt vẫn dõi theo thân ảnh phía trước, lẳng lặng đi theo Ân Si, không nói một lời. Không khí đang yên tĩnh bỗng bị phá vỡ bởi một thanh âm từ đằng trước truyền tới:

“Bạch Phát, hần đạo này thế nào rồi?”

Uyển Nghi giật mình nhìn lên, hồi lâu mới ngó ra là Ân Si đang hỏi mình, liền vội đáp:

“Sư phụ vẫn tốt lắm, à, lão nhân, con nên gọi người thế nào nhỉ?”

Ân Si hơi mỉm cười, nói:

“Ta với sư phụ con là bằng hữu, nên con cứ gọi ta lão nhân cũng được! Hay con bái ta làm sư phụ đi, sau đó đổi xưng hô thành sư phụ cho dễ gọi!”

Uyển Nghi cười dở khóc dở nhìn vẻ mặt viết đầy dòng chữ “không có ý tốt” của Ân Si, tiếp tục đi theo ông ta đến một đoạn ngoặt của hành lang. Vừa rẽ vào chỗ ngoặt, cảnh sắc trước mặt nàng liền thay đổi. Hành lang bị ngăn cách làm hai bởi một cái viện nhỏ, trong viện trồng đầy các loại độc thảo cùng được thảo, có một căn phòng nhỏ cũ nát nằm ở góc trong của viện, ngay cạnh có trồng một cây đại cô thụ vô cùng lớn, bóng mát rợp gần như hết phần phía nam của tòa viện nhỏ. Uyển Nghi theo Ân Si lão nhân đi vào con đường nhỏ nằm xen giữa các luống cây độc thảo, đến trước cửa căn phòng kia thì dừng lại. Ân Si dùng tay đẩy mạnh cánh cửa, quay đầu nhìn Uyển Nghi, nói:

“Mau vào trong đi!”

Uyển Nghi gạt đầu, cúi mình đi qua cánh cửa nhỏ chỉ cao đến ngực nàng. Trước mắt hiện ra chính là một cái động cực lớn, hai hàng đuốc lớn chiếu sáng vách động là mặt bằng tinh khiết. Hai mắt Uyển Nghi trừng lớn, khó tin nhìn vòm cửa động bằng băng đang tỏa sáng dưới ánh đuốc. Từng luồng khí lạnh đến thấu xương thổi từ trong động tới, bất giác khiến nàng run lên cảm cấp. Bất ngờ, một bàn tay đặt nhẹ lên lưng nàng, từ bàn tay ấy, một cỗ nhiệt khí lưu chuyển, từ từ đi vào trong cơ thể nàng, tứ chi vừa rồi gần như đông cứng lúc này đã trở lại nhiệt độ ấm áp bình thường. Lúc này, bàn tay kia rời khỏi lưng nàng, Uyển Nghi liền thở ra một hơi. Ân Si lão nhân đi lên trước nàng, tháo từ trên vách động xuống một cây đuốc, vừa đi vừa nói:

“Bạch Phát đúng là sơ suất khi không chỉ cho con cách tự điều chỉnh thân nhiệt của mình, đáng lẽ hần nên dự liệu trước chuyện này khi bảo con đến tìm ta rồi chứ?”

Ân Si đi ở đằng trước lầm bầm lâu lâu, Uyển Nghi chỉ biết im lặng đi phía sau. Động bằng hình vòm cung rộng ở phần miệng, càng đi sâu vào trong càng thu hẹp lại, dần nhỏ lại thành một cái ngách nhỏ chỉ đủ một người chui lọt, toàn bộ thân mình đều bị che khuất bởi những vách băng sắc cạnh lại lạnh buốt. Uyển Nghi cơ thể mình lại hết cỡ, cố gắng lách qua vách tường bằng băng, chỉ nhìn theo ánh đuốc loang loáng hắt trên mặt băng để định hình vị trí của Ân Si. Đi riết về phía trước, đến lúc nàng không còn xác định nổi thời gian đã qua bao lâu rồi nữa thì động bằng lại bắt đầu mở rộng ra. Uyển Nghi nhìn thấy Ân Si cầm đuốc đi ở đằng trước, vội vàng tăng nhanh cước bộ đuổi theo. Đi mãi về phía cuối động, trước mắt nàng xuất hiện một thành bằng lớn. Ân Si dừng lại trước thành bằng, trong miệng lầm rầm đọc câu gì đó, một tay hướng về phía thành bằng đẩy mạnh. Và rồi, trong ánh mắt ngạc nhiên của Uyển Nghi, thành bằng mở rộng về hai phía, lộ ra một cái hốc không lớn không nhỏ ở giữa. Nằm gọn trong cái hốc ấy là một cái hộp màu vàng ánh kim có khóa nhỏ màu bạc. Ân Si cầm ngọn đuốc lên một cái giá mắc ở thành động, xong quay lại trước cái hốc, cẩn thận bê cái hộp ra khỏi hốc, rồi đặt vào tay nàng. Uyển Nghi chăm chú nhìn cái hộp ở trên tay, sức nặng này cho thấy, đây là một cái hộp được đúc từ vàng nguyên chất. Hoa văn trang trí trên thân hộp rất kì dị, giống như một loại mật mã nào đó, nhưng cách sắp xếp lại không hề giống một loại mật mã, các hoa văn xếp chồng lên nhau, nằm lộn xộn, giống như người tạo ra trong lúc vội vã đã dùng dao vạch lung tung lên trên đó. Ân Si nhìn nàng nghiêng cứu chiếc hộp, hỏi:

“Có phát hiện ra điều gì không?”

Uyển Nghi hơi cau mày, lắc đầu:

“Nhìn thì chỉ thấy đây là một chiếc hộp vô cùng bình thường, nhưng những hoa văn trên thân hộp, lại không hề bình thường chút nào. Cách sắp xếp không hề có trật tự, cũng không mang tính thẩm mỹ, nói đây là một loại mật mã cũng không đúng, hoa văn xếp chồng lên nhau lộn xộn như vậy, thật khiêng người ta khó hiểu!”

Nàng ngẩng lên nhìn Ân Si lão nhân, hỏi:

“Lão nhân, chiếc hộp này đang cất giữ bí mật gì vậy?”

Ân Si lão nhân bật cười, ông rút từ trong ngực ra một sợi dây, ở đầu treo lủng lẳng một chiếc chìa khóa hình thù kì lạ màu bạc. Ân Si tra chìa vào ổ khóa bạc trên chiếc hộp, “cách” một tiếng, nắp hộp bật mở ra, bên trong... hoàn toàn trống rỗng. Uyển Nghi mở to hai mắt ngạc nhiên bên trong hộp trống không, tự nhiên cảm thấy đầu óc ong ong một trận, nàng mở mắt đưa mắt nhìn Ân Si lão nhân. Cảm lấy cái hộp từ tay Uyển Nghi, Ân Si lão nhân chỉ vào những hoa văn trên hộp, chậm rãi nói:

“Những hoa văn này, chính là công thức đột phá giúp người hoàn toàn đạt thất cấp bộ pháp Huyền Thiên Tâm pháp, nhưng bây giờ, nó đã bị hủy rồi!”

Hai mắt Uyển Nghi tròn to kinh ngạc, nàng không nghĩ đến những hoa văn kia lại là nội công bí pháp, khó khăn hỏi:

“Không còn cách nào để khôi phục sao?”

Ân Si lắc đầu:

“Không có cách, những hoa văn này nằm trong một trận pháp được đặt trong chiếc hộp này. Là lúc trước khi đoạt được bảo vật, ta đã không suy nghĩ gì mà mở hộp ra, vô tình kích hoạt trận pháp được hạ trên những hoa văn trên thân hộp, mới khiến sự thể ra như vậy. Từ lúc đó trở đi, đã không có ai có thể giải được mật mã, cũng như đột phá lên thất cấp, huyền cơ được giấu trong cổ pháp Huyền Thiên Tâm, cũng không có ai có thể phát giác ra nữa!”

Uyển Nghi cúi đầu nhìn cái hộp, nhẹ giọng hỏi:

“Phải chăng mười mấy năm trước lão nhân từ biệt sư phụ để đi tìm cách giải hộ trận pháp này?”

Ân Si khẽ gật đầu:

“Phải, nhưng không ích gì cả, ta đã từng đi khắp cả đại lục, nhưng không có cách nào để giải trận pháp!”

Uyển Nghi bất chợt ngẩng lên, nhìn Ân Si lão nhân, hỏi:

“Vậy sao bây giờ lão nhân lại xuất hiện trong Cẩm Vực, ngài đã lấy thân phận gì ở lại nơi này, bên cạnh Chính môn môn chủ?”

Ân Si trầm ngâm giây lát, một tay đưa lên vuốt vuốt bộ râu rậm rạp của mình, chần chờ vài cái, hồi lâu mới nói:

“Thân phận gì à? Lúc trước lão phu đi bốn ba đó đây, đúng lúc hết tiền lại đi lạc vào Cẩm Vực, lòng tự trọng rất cao không cho phép lão phu ăn quýt, vậy là lão ôm cái bụng đói đi lang thang hai ngày hai đêm, sang ngày thứ ba thì đói quá mà ngất đi, đến lúc tỉnh dậy đã thấy mình ở trong một căn phòng sang trọng, được người ta hầu ăn, hầu mặc, chính vì cảm kích ơn này của Môn chủ cứu lão phu khỏi việc trở thành quỷ đói, nên lão đã đem tất cả tình hoa đời mình ra truyền lại toàn bộ cho hần, và lão đã sống cuộc sống ăn không ngồi rồi ở nơi này như vậy đây!”

Đợi Ân Si tuôn hết một tràng ra, Uyển Nghi mới vỗ vỗ trán, chán nản nói:

“Sao ngài không nói ngay từ đầu là ngài trở thành sư phụ của Môn chủ đi, mắc gì dài dòng văn tự quá vậy?”

Ân Si lão nhân trừng to mắt nhìn nàng, bộ râu dài rung rung:

“Hừ, ta phải nói vậy mới tạo cảm giác hứng thú, chứ nói thẳng ra thì còn gì gọi là thú vị chứ! Cái đồ nha đầu không biết hưởng thụ còn ở đó nói này nói nọ!”

Uyển Nghi mắc mết với tính khí của lão đầu này, chỉ biết thờ dài. Một cái lão ma đầu, một cái lão gia hỏa, quả nhiên bằng hữu của sư phụ toàn người “phi thường” không à! Đã biết rõ rằng không còn cách nào đột phá được thêm nữa, Uyển Nghi đành ôm theo cái hộp cùng Ân Si quay trở ra ngoài. Đứng bên ngoài phòng, nàng vẫn có cảm giác bản thân vẫn chưa quay trở lại với hiện thực, lặng người đi một lúc thì tinh thần mới hồi phục. Uyển Nghi cẩn thận đóng nắp cái hộp vàng lại, quay đầu nhìn một vườn trồng thảo dược trước mặt, không tự chủ nuốt nước miếng. Lúc vừa rồi mãi chăm chú dõi theo Ân Si lão nhân, căn bản không chú ý lắm đến đồng cây cỏ này, bây giờ nhìn lại, quả thực là số lượng khủng bố mà! Tòa viện nhìn qua không lớn, nhưng toàn bộ nền đất đều phủ đầy dược liệu cây cỏ, chia làm hai khoảng bằng một con đường nhỏ nối thẳng đến căn phòng này, một bên trồng được thảo, một bên trồng độc thảo. Mùi hương dược liệu xông vào mũi kích thích từng tế bào trên người nàng nảy nờ, cảm giác khoan khoái dễ chịu vô cùng. Trong này dược liệu vô cùng nhiều, ngay cạnh chân nàng cũng có vô số. Uyển Nghi ngồi xổm xuống, cẩn thận bứt một chiếc lá nhỏ, đưa lên mũi ngửi, khe khẽ mỉm cười. Dược liệu ở nơi này toàn những loài trân quý mà ở bên ngoài khó mà có được. Ân Si đứng ở bên cạnh nàng, vuốt râu hỏi:

“Xem ra con cũng có hiểu biết về dược liệu nhỉ?”

Uyển Nghi quay đầu cười:

“Lúc trước không có việc gì làm đều ngồi trong phòng chế thuốc luyện dược, xem sách thuốc nhiều nên đối với y dược con cũng có chút khái niệm, cũng không tính là giỏi đâu!”

Ẩn Sĩ chăm chú quan sát nàng một lúc, đột nhiên gật đầu nói:

“Nếu như con đã am hiểu y dược, vậy số dược liệu này con muốn gì thì cứ tùy tiện lấy đi, lão phu không cấm! “

Uyển Nghi ngạc nhiên ngẩng lên:

“Không phải lão nhân cũng cần dược liệu để luyện thuốc sao?”

Ẩn Sĩ cười cười:

“Ta còn nhiều việc để làm lắm, với lại thuốc chế ra cũng không có ai sử dụng, cũng chỉ tổ để tiểu tử chết bầm kia lấy ra làm trò tiêu khiển thôi. Từ hôm nay lão phu không luyện dược nữa, xem hấn làm gì được!”

Nhìn Ẩn Sĩ lão nhân nổi danh thiên hạ lúc này lỗ mũi hướng lên trời thở ra khói, bộ dạng như con khổng tước cao ngạo, Uyển Nghi liền bật cười. Nàng không biết mấy lão đầu cổ đại cũng đáng yêu như vậy đấy! Được sự cho phép của Ẩn Sĩ, Uyển Nghi liền hái một ít cây thuốc, vì không có chỗ để, nàng liền để tạm vào hộp vàng kia, sau mới theo sự chỉ dẫn của Ẩn Sĩ lão nhân ra ngoài. Bước ra khỏi tiểu viện, Uyển Nghi ngờ ngác khi thấy mình đang đứng ở chỗ ngoặt ở hành lang Vĩnh Minh các, cách đó không xa chính là phòng của nàng, Tiểu Vũ đang đứng tựa vào cửa nhìn ra ngoài. Trong đầu Uyển Nghi thầm than, cái Chính môn này thật là kì bí quá đi! Nàng ôm cái hộp đi thẳng về phòng, Tiểu Vũ vừa nhìn thấy nàng, liền ngờ ngác hỏi:

“Vị tí ti đây, tí là ai vậy?”

Uyển Nghi nhìn bộ dạng Tiểu Vũ ngây ngốc nhìn mình, mới chợt nhận ra dịch dung của mình đã bị lão già kia xé bỏ, mà Tiểu Vũ chưa từng nhìn thấy chân diện thật của nàng, hiển nhiên là không nhận ra nàng rồi. Uyển Nghi thở dài, nói:

“Tiểu Vũ, là ta đây mà. Đây là khuôn mặt thật của ta, dịch dung mất rồi!”

Tiểu Vũ giật mình nhìn nàng, hồi lâu vẫn há hốc miệng mà không nói được lời nào. Uyển Nghi nhanh tay kéo nàng vào trong phòng, rồi đóng cửa lại. Thiên Tinh khi nhìn thấy nàng cũng cùng một dạng với Tiểu Vũ, nhưng nàng ấy khoa trương hơn Tiểu Vũ gấp mấy lần: hai mắt tỏa sáng, nước miếng cũng chảy ra, đứng đống đĩnh trên đất lâu thật lâu mà không thấy động đậy! Uyển Nghi húng hắng ho vài cái, nàng ấy không tỉnh, búng tay “tách, tách” trước mặt nàng, cũng không tỉnh, Uyển Nghi vỗ vỗ hai má nàng, hét lớn:

“Thiên Tinh, tỉnh!”

Thiên Tinh giật mình, ngờ ngác nhìn nàng, Uyển Nghi bắt đầu nói:

“Nước miếng cũng chảy hết ra rồi kia!”

Thiên Tinh dùng ống tay áo lau lau vài lượt, kích động nói:

“Tiểu Cung chủ, Tiểu Cung chủ, dung mạo của ngài thật là đẹp, quá sức tưởng tượng, đúng là đệ nhất nữ nhân trên đời, họa là không có ai sánh bằng đâu a!”

Uyển Nghi ngồi xuống ghế, tự rót mình tách trà, uống cạn rồi nói:

“Không đến mức ấy đâu, trên đời không thiếu nữ nhân tuyệt sắc, như Thiên Tinh ngươi, cả Tiểu Vũ nữa, tuổi tuy còn nhỏ, nhưng lớn lên chắc chắn mỹ mạo khuyên thành rồi!”

Tiểu Vũ nghe nàng nói vậy liền thoáng cái đỏ mặt, trong khi Thiên Tinh lại vô cùng cao hứng hỏi lại:

“Thật sa Tiểu Cung chủ, ngài thấy ta quả thực là Đại mỹ nhân sao a?”

Uyển Nghi gật gật đầu, đưa hộp vàng cho nàng:

“Ừ, thật, vậy nên, đại mỹ nhân Thiên Tinh, giúp ta bảo quản cái hộp này cẩn thận, hôm nay ta hơi mệt, đi nghỉ một lúc đây. Thế nhé!”

Nàng nói xong, liền đứng dậy bỏ đi, trong phòng chỉ còn lại mỗi Thiên Tinh và Tiểu Vũ.

Cách vài ngày sau, buổi sáng khi Uyển Nghi đang dùng bữa điểm tâm như thường lệ, đột nhiên cửa bị đập mạnh ra, Thiên Tinh sắc mặt tái mét xông vào phòng, trên tay nắm chặt một phong thư dính máu. Uyển Nghi vội đỡ nàng ngồi xuống, đón cốc nước từ tay Tiểu Vũ cấp nàng uống vào, vừa giúp nàng thuận khí vừa hỏi:

“Có việc gì mà gấp lên thế hả?”

Thiên Tinh ngồi trên ghế thờ hồng học, đôi cặp mắt hơi đờ đại nhìn nàng, nói không ra hơi:

“Tiểu Cung chủ, trong cung gặp biến loạn, phía Tà môn đã xuất binh tấn công, vừa rồi xảy ra xung đột, hơn hai trăm đệ tử bị thương nặng, một trăm người tử mạng, các Sinh Tử hộ pháp bị vây đánh, chống cự dẫn đến bị thương nặng, đã rơi xuống vách núi, không rõ sống chết, Hắc Bạch hộ pháp bị đả thương toàn bộ kinh mạch, lúc này chỉ còn lại Tam Thiên và hơn vài trăm đệ tử cố thủ trong cung. Phòng ngoài đã bị đánh vỡ, tình hình trong cung rất nguy cấp rồi!”

Thiên Tinh nói xong, yếu ớt đưa phong thư trong tay cho nàng rồi ngất lịm. Uyển Nghi nhanh chóng đưa nàng ấy vào trong, sau khi căn dặn Tiểu Vũ chăm sóc nàng, lúc này mới mở phong thư kia ra. Bút tích trong thư run rẩy, nhưng không khó để nhận ra người viết bức thư này là Bạch hộ pháp. Trong thư nói rõ toàn bộ tình hình trong cung cùng việc các hộ pháp không rõ sống chết, còn khẩn cầu nàng mau chóng hồi cung để lo liệu mọi việc, bọn họ lúc này thương thế không thể cầm quân đầu chọi với Tà môn, nàng phải mau chóng trở về. Uyển Nghi run run buông tay, bức thư rơi xuống đất, nàng cắn chặt môi dưới, áp chế toàn thân run lên, hai bàn tay nắm thật chặt nhìn rõ cả các khớp xương, đáy mắt có lửa hận bùng lên. Tà môn, Xích Hóa, ngày tàn của các người, sắp tới rồi!

Thời gian gấp rút không thể chậm trễ, Uyển Nghi nhanh chóng thỉnh cầu sự giúp đỡ từ Chính môn, rồi thu xếp hành lý rời khỏi. Môn chủ Chính môn đáp ứng yêu cầu của nàng, xuất ra mười lăm vạn đệ tử trong môn, chuyển đi lần này hỗ trợ Vô Cực cung đánh đuổi Tà môn. Uyển Nghi cáo từ Môn chủ xong, đem theo Tiểu Vũ cùng Thiên Tinh, ba người theo mật đạo được bày sẵn rời khỏi Chính môn, mười lăm vạn đệ tử Chính môn, theo đường khác tiến về Mê Vực. Một mặt, Uyển Nghi viết thư có đóng dấu ấn gửi đi khắp nơi, triệu tập toàn bộ đệ tử Vô Cực cung quay về Mê Vực, cùng hợp lực đánh đuổi Tà môn cùng phản đồ Xích Hóa, mặt khác, nàng cùng hai người Thiên Tinh ngày đi không ngừng, đến lúc người ngựa kiệt quệ mới dừng lại nghỉ ngơi lấy sức. Chẳng bao lâu sau, ba người đều đã quay trở lại Mê Vực. Nhìn lớp lớp mê cung trước mặt hiện ra rõ ràng, đáy mắt Uyển Nghi nhanh chóng lạnh xuống cực độ. Nàng siết chặt dây cương ngựa, cười gằn. Hỗn chiến, đã bắt đầu!

“Đi, tiến về Vô Cực cung!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chủ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.